

ÇEVİK KALEMLER3

geleceğin yazarları
İMAM MÜLLE İSMAİL MÜHÜRÜ

SÜLEYMAN ÇEVİK ORTAOKULU

Kitabımızın tüm basın ve yayın hakları Süleyman Çevik Ortaokulu'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısmen alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın kullanılamaz. İçerdiği hikâye ve şiirler izin alınarak elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılıp yayınlanabilir.

Yayın Kurulu
Nazan AKINCI
Tuncay EŞFER
Ayşegül ULUSOY
Müzeyyen EFE

Dizgi ve Görsel Düzen
Müzeyyen EFE

Yayımlayan
Süleyman Çevik Ortaokulu
Barbaros Mahallesi 353 Sokak No2
Menderes / İZMİR
Tel: (232) 782 15 31

Bandrol uygulamasına ilişkin usul ve esaslar hakkındaki yönetmeliğin 5. maddesi 2. fıkrasına göre bandrol taşıması zorunlu değildir.

Yazar : Süleyman Çevik Ortaokulu Öğrencileri

Resimleyen : Süleyman Çevik Ortaokulu Öğrencileri

Yayımlayan : Süleyman Çevik Ortaokulu

Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı'nın 03.07.2009 tarih ve 2434 sayılı Tebliğler Dergisi'nde yayımlanan çocuk kitapları yönetmeliğine uygun olarak hazırlanmıştır.

YAZARLARIMIZ

FEYZA ERTEK
MİNA YAĞCI
MUSTAFA YAĞIZ ÖZDEMİR
NİLDA GÖCEN
BEREN TEZCAN
İLKER GİRAY AYDIN
ESLEM AKYIL
MERYEM ERVA OĞUR
ÖZGÜ MİNA POTUR
SİMİRNA SİLA BİRGÜCÜ
DENİZ YÖNTER
BELİNAY MOĞULTAY
MİRAC ÖZDAŞ
ECRİN NUR TOKTAY
UMAY ŞENOL
KADİR TOPRAK BATI
GÜNEŞ KIRLIOĞLU
IRMAK ÖZYURT
ATLAS YILDIZ
MELİS AYŞE KAYMAK
ZEYNEP DERİN SOYLU
RÜYA CEYLİN DEMİRCAN
DENİZ AYBAR
NİSA TAŞ
CEYDA ÖZTORUN
ADA AKDOĞAN
DERİN ÇİÇEK
KUBİLAY KARAÖZ
ZEYNEP ELA YAMAÇ
TUĞÇE BORA
DURU TEMEL
MUHAMMET YİĞİT ERSEN

YAZARLARIMIZ

ASLI MUHTAROĞLU
ECRİN COŞKUN
İLKNUR SİMİZAR GÜLVEREN
NİSA DAL
ELİF NİSA MAZLUM
NİSANUR EYHAN
TANEM UZUN
EREN NAS
ASYA DİLA BAKBAK
İPEK KARAMAN
ŞEMS KARTAL ER
AYŞE KAVAKLI
GÖKSU MELİS YETKİN
CEM ASLAN ACAR
ALYA DENİZ MAYIR
NEVA PELİN YILMAZ
NAZLI SÜĞÜR
TAHA BERKANT ÇELİK
AHMET UTKU GENÇ
MELEK İSRA KAÇAR
AYŞE NİSA ÇAKMAK
MUSTAFA ENSAR AKDERE
BEREN DELİKTEPE
NEHİR SU DEMİRCAN
GAYE ÜNCE
SUDENUR ATİYE EREN
NİSA SUDEM ŞAHİN
BERRİN UÇAR
İBRAHİM EMİRDAĞI
EMİR CEYHUN KARAKAYA

OUR AUTHORS

ARMİNA AKDEMİR
IRMAK LAL GÖNÜLKIRMAZ
AHMET UTKU GENÇ
DENİZ AYBAR
ILGIN ELA DÜZGÖREN
KIVANÇ COŞAR
ZEYNEP ELA YAMAÇ
ADA AKDOĞAN

ÇİZERLERİMİZ

BEYZA KOÇ
ADA DEFNE AYKOL
ECRİN ÖLÇER
ELİF KAÇER
HİRANUR EŞİN
FATİMA H. YAMAÇ
ELİF NUR ŞENTÜRK
İPEK KAHRAMAN
NİSA SUDEM ŞAHİN
TANEM UZUN
BERRAK BARLAK
NİSA DAL
ZEYNEP ELA YAMAÇ
ECRİN NUR TOKTAY
BEREN DELİKTEPE
ADA AKDOĞAN
MEVLÜDE UYSAL
BEREN TEZCAN
TUĞÇE BORA
NİSA TAŞ
ÖMÜR SU ERBAŞ
FULYA BEKAR

ÇİZERLERİMİZ

ÖMER KESEMEN
ASYA AÇAR
HİLAL GÖK
R. YAĞMUR SERDAR
MİRAÇ ÖZDAŞ
MERYEM ERVA OĞUR
NACİYE DÖNMEZ
UMAY ŞENOL
NİLDA GÖCEN
NEBİL NAMDAROĞLU
SONER R. ÖZDEMİR
EYLÜL ASEN ALİCAN
İLKER GİRAY AYDIN
LİVA KAYRA SAPARCA
MİLA ILGIN HATİPOĞLU
YASEMİN İLİNGİ
BELİNAY MOÇULTAY
DURU TEMEL
ECE GENÇSOYLU
MELİSA AKIN
VİLDAN ÖZDEMİR
NEVA PELİN YILMAZ

ÖNSÖZ

Merhaba değerli S.ÇEVİK Ailesi. Merhaba değerli okurlar. ÇEVİK KALEMLER kitap serimizin üçüncü kitabı ile karşınızda olmanın mutluluğunu ve gururunu yaşıyoruz. Bu yıl kitabımız daha fazla içeriğe sahip. Daha fazla yazar ve çizerimiz var. Çocuklarımızın dünyalarına girmek, onları anlamak adına çok önemli bir eser olduğunu düşünüyorum. Ayrıca onlara imkân sağladığınızda neler yapabileceklerinin en güzel göstergelerinden birisi de ÇEVİK KALEMLER serüvenimiz.

Geçen yıl ÇEVİK KALEMLER 2 kitabımızda da “Söz Uçar, Yazı Kalır.” atasözünden hareketle bir ön söz kaleme almış, kalıcı bir eser bırakmanın öneminden bahsetmişim. Temelde akademik başarıyı artırma hedefini tutmakla birlikte, çocuğun kendi yeteneklerinin farkına varması, bunu biz öğretmenlerin de görerek işlemesi adına okulumuzu imkânlar elverdiği ölçüde, başarabildiğimiz her alanda aktif hale getirmeye çalıştık. Kurslar, kulüpler, yapılan etkinlikler vs. Neredeyse bir buçuk yılı pandemi ile geçen bu süreçte içinde bilim fuarları, üç ÇEVİK KALEMLER 1,2,3, yıl sonu etkinlikleri, festivaller, turnuvalar, yarışmalar, geziler, konserler, şiir dinletileri olan ve daha pek çok etkinlikte yüzlerce öğrencimiz yerini aldı.

İnsan hayatının her dönemi ayrı önemli. Ancak ortaokul çağı neredeyse tüm hayatına yön verecek bir süreç. Çünkü çocukluğun yavaş yavaş sona erdiği, gençliğe doğru adımların atıldığı dört yıllık bir süreçten bahsediyoruz. Çok değerli, önemli, bir o kadar da hassas bir dönem. Su dolu balonu iki elinizle taşımak gibi bir şey. Dengeli davranmayı gerektiren, kullanacağımız bir kelime ile çocuğun hayatında çok olumsuz etkilerde bırakabileceğiniz ya da yeni ufuklar açıp, yüreklendirip, yol gösterebileceğiniz bir dönem.

Bu bağlamda konuya yaklaştığımızda, öğretmenliğin temelini, önce çocukları sevmek, sonra onların dünyalarına girerek, inandırmak, cesaretlendirmek olduğunu söyleyebiliriz. Bazı paylaşımlarımızda, öğrencilerimizle yaptığımız konuşma veya toplantılarda sıkça kullandığım bir söz var. “Bir mucizeye ihtiyacınız yok aslında. Bir mucize olduğunuzu hatırlamaya ihtiyacınız var.” Böyle yaklaşırsanız öğretmenliğe, eğitim-öğretime, çok güzel şeylerle karşılaşılırsınız. Her alanda pek çok kendini tanıyan, üzerine katan, kendini gerçekleştiren yüzlerce öğrencimiz oldu. Bunun insana verdiği mutluluk, başka hiçbir şeyle ölçülemez.

Bu eser onların dünyalarına girmek için seçeneklerinizden birisi olabilir. Yazdıkları eserleri, çizdikleri resimleri okuyup, değerlendirip, onların çağında, dünyasında neler düşündükleri, hissettikleri konusunda fikir sahibi olabilir, çocuklarımızın dünyasında daha sağlam yer alabilirsiniz.

Böyle bir oluşumun içinde olduğum için, böyle bir eserde birkaç cümle ile yer aldığım için, birbirini anlayan destekleyen öğretmen arkadaşlarımla, her biri ile ayrı ayrı gurur duyduğum öğrencilerimle böyle bir okul iklimini oluşturabildiğimiz için kendimi çok şanslı addediyorum.

Bunların hepsine, tüm paydaşlarımızı da dâhil ederek, gönül rahatlığı ile S. ÇEVİK Ailesi diyebilmenin huzuru ise en değerlisi.

Sağlıkla, mutlulukla, iyilikle kalın...

MUSTAFA ŞENOL
Okul Müdürü

TEŞEKKÜR

Hikâyelerimizin yazılmasında emeği geçen Türkçe ğretmenlerimiz; Hicran İREHAN'a, Sibel DİLER'e, Selda SERBES AKKOR'a, Hilal YÜCEL'e, Selcan Gonca TEK'e ve İngilizce ğretmenimiz Yeşim AKBAŐ DUMAN'a teşekkür ederiz.

Hikâye resimlerimizin çizilmesinde emeği geçen Görsel Sanatlar ğretmenlerimiz; Nüket AYAS'a ve Sakine ÇELİK'e teşekkür ederiz

Bu projenin eğitimi, Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Anabilim Dalı Akademisyenleri tarafından gerçekleŐtirilmiŐtir.

İÇİNDEKİLER

ON DOKUZ MAYIS.....	15
RÜYANIN KALBI.....	16
EMRE’NİN OLAĞANÜSTÜ GÜCÜ.....	17
O GÜZEL MASAL ÜLKESİ	19
ALARM	21
BAL.....	23
KARI YENDİK	25
DOSTLUK ENGEL TANIMAZ.....	27
DEDEKTİF JOLIE.....	31
KARDAN ADAM.....	33
NİLÜFER VE KÖPEĞİ.....	35
KAYIP KÖPEK TARÇIN.....	37
LARA İLE EMS’İN DOSTLUĞU	40
HAYVAN SEVGİSİ.....	43
AZİMLİ KURBAĞA.....	45
YAVRU KÖPEKLER VE ANNESİ.....	47
ŞANSLI, BİZDEN ŞANSLI.....	49

ATA'NIN HAYVANLARA YARDIMI.....	51
NASIL ARKADAŞ OLDUK?	55
KÜÇÜK TİLKİ VE ASLAN YAVRUSU.....	61
YENİ YAŞAM.....	63
ELA'NIN HİKÂYESİ	71
SEVGİ NEDİR?	73
ÇILGIN SİNEK.....	75
HAYAT ÇEMBERİ	76
VATAN SEVGİSİ	79
GERÇEK BİR ABLA OLACAĞIM.....	83
SİGARANIN KÜLLERİ.....	86
HAYAL ET	89
GÖRÜNMEZ ADAM.....	94
KARTOPU	97
KORKUSUZ PRENS MARGO.....	102
KAPKEK CANAVARI	105
YARAMAZ KIRLANGIÇ	107
GELECEKTEN MESAJ	109
ELA.....	111
OKULDA KALMAK	114
BİR UZAYLI	117
AYBARS'IN AZMİ	119

ZOMBİLERLE 20 GÜN	124
TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI	129
ARKADAŞLAR BU GÜNLER İÇİNDİR	133
ÇEVRE KİRLİLİĞİ	138
ABDULLAH'IN SİPARİŞİ.....	141
SERVİSİN SONU NEREYE GİDİYOR?	144
ESRARENGİZ OLAY	147
VAZGEÇME	153
BÜYÜK FİL BOBO.....	159
GERÇEK DOSTLUK	163
KURBAĞANIN DÜŞÜ	165
TAVŞAN İLE KARINCA.....	167
MACERAPEREST ÖRDEK.....	169
GİZEMLİ KOLYE	171
AZMİN SONU	174
TATLI BELA BALIĞI	179
KAYBOLMUŞ YABANCILAR APARTMANI.....	183
YOLCULUK.....	193
İNSANLIĞIN YOLU	195
LİSE HAYALETİ.....	201
YOKSUL KÖY.....	212
OKYANUS KRALLARI.....	217

MUHAMMET HOCA VE PİYANO	220
NURO FLOWER'S ADVENTURE	222
THE LITTLE CHILD.....	227
NATURE LOVE	229
MYSTERIOUS HOTEL.....	231
THE MEANING	234
THE WIZARD	241
UNEXPLAINABLE STORIES.....	244
LIBRARY CLUB	251

ON DOKUZ MAYIS

O gün Samsun'dan bir güneş doğacak,
Nice zaferler, kahramanlar çıkaracak.
Darmaduman olacak yurduma giren düşman askeri,
O gün ÷lkemin tarihi yeniden yazılacak.

Kuşaktan kuşağı anlatılacak,
Ulu Önder Mustafa Kemal ve askerlerinin zaferi.
Zafer heyecanı her yıl gururla anlatılacak,
Memleketimim her yılı umutla aydınlanacak.

Adına şiirler yazılacak, şarkılar bestelenecek.
Yıllarca dillerimizden düşmeyecek...
Işık olacak yediden yetmiş kalplerde,
Sonsuza dek Mustafa Kemal ışığı hiç sönmeyecek.

KADİR TOPRAK BATI
5/H

RÜYANIN KALBİ

Masalsı bir kentin

Sokaklarıydı kalbim.

Rengârenk ışıklarıyla

Işıl ışıldı her yer.

Yükseliyordum pamuk bulutlara,

Hayallerimle birlikte.

Kalbimdeki heyecan

Yansıtıyordu beni.

Mis gibi kokan papatyalar,

Renk saçan sümbüller,

Uçsuz bucaksız

Kırları andırıyordu.

Sonra masmavi bir deniz,

Dalıyordum derinliklerine.

Bir batık ararcasına

Ve denizkızlarına selam verircesine...

Bahar gibiydi kalbim,

Kırlarda koşuyordum,

Hatta kanatlarım vardı.

Fasulye sırtıklarına uzanmak
istiyordum

Sanki gökyüzü benimmiş gibi.

Masalsı bir kentin

Sokaklarıydı kalbim.

Masaldı ya her şey

Rüyaymış meğer

Rüyanın içinde bir rüya,

Kalbimde sonsuz mutluluk...

RÜYA CEYLİN DEMİRCAN

7/E

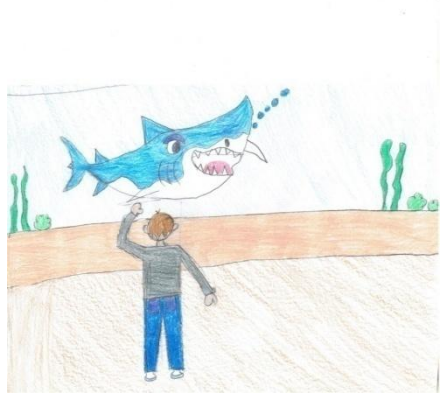
EMRE’NİN OLAĞANÜSTÜ GÜCÜ

Bir gün Ayşe ve ailesi evde otururken kardeşi Emre odasından gelip “Anne, baba bu hafta sonu hayvanat bahçesine gidelim mi?” diye sordu. Babası da eşine ve Ayşe’ye danışarak “Olur, gideriz” dedi. Ertesi gün okulda öyle heyecanlıydılar ki; tüm gün arkadaşlarına bundan bahsetmişlerdi. Okul bittikten sonra eve döndüler. Yemek yiyip ödevlerini yapıp biraz televizyon izledikten sonra uyumak için odalarına geçtiler. Ancak bütün gece heyecandan uyuyamadılar, sabah da çok zor uyandılar. Kahvaltı yaptıktan sonra yola koyuldular.

Hayvanat bahçesine girdiklerinde ilk zürafaların yanına gittiler. Oradaki zürafaların “Merhaba” dediğini duyan Emre bunu tam anne babasına söyleyecekti ki; arkasındaki aslan “Dur” dedi. Emre nedenini sorduğunda ise “Onlar bizim konuştuğumuzu bilmiyor, sen olağanüstü gücün sayesinde bizi duyabiliyorsun” dedi. Emre şaşkınlıktan sesini çıkaramadı.

Ayşe, anne ve babasıyla başka hayvanların yanındayken Emre akvaryum bölümünde tek başına dolaşıyordu. O sırada iki çocuk gelip onu sıkıştırdı. Tam Emre'ye vuracakken arkadaki akvaryumdaki köpek balığı cama vurunca çocuklar korkup uzaklaştı. Ardından Emre'ye: “İyi misin evlat?”

diye sordu. O da: “İyiyim” dedi. Yalnız ailesi o sırada tüm olan biteni görmüş ve şaşkınlıktan öylece kalmışlardı.

Emre eve dönüş yolunda onlara tüm olan biteni anlattı. Dönüş sırasında yol kenarında yaralı bir köpeğin “Yardım edin” dediğini duyan Emre hemen babasını durdurdu. Köpeği alıp veterinere götürdüler ve sahiplendiler, adını da Hacı koydular. Emre bu üstün yeteneği sayesinde hayatı boyunca birçok hayvana yardım edebildi. Yardım ettikçe de çok mutlu oldu.

FEYZA ERTEK
5/F

O GÜZEL MASAL ÜLKESİ

Benim masallar diyarı gibi bir ülkem vardı. Orada kuşlarla birlikte şarkı söyleyen çocuklar vardı. İyi günümüzde, kötü günümüzde yanımızda olan arkadaşlarımız vardı. Ateş böceklerinin aydınlattığı, hiç karanlık olmayan bir ülkeydi orası. Biz her gün şarkı söylerdik, küçük hediyelerle birbirimizi mutlu ederdik. Çünkü orası bizim masal ülkemizdi.

İlkbaharı heyecanla beklerdik, çünkü arılarla çiçek bahçelerinde şarkı söyleyip dans ederdik. Yazları ise arkadaşlarımız

ile denize gidip çılgınlar gibi eğlenirdik. Hey gidi çocukluk yıllarımız...

Bir dilek hakkım olsaydı, o yıllara dönmek isterdim. Çünkü orası bizim masal lkemizdi. Yine de çok mutluyum. Niye mi? Tıpkı bir zamanlar benim olduğum gibi şu anda da oradaki çocuklar çok mutlu ve bize her gün oradan el sallıyorlar.

MİNA YAğCI
5/F

ALARM

Havaalanında büyük bir kalabalık vardı. Yolcular, hostesler ve pilotlar bir koridordan diğerine koşturmaktaydılar. Mert çok gergindi. Anne ve babası gümrük gişesinde bekliyorlardı. Sıra çok yavaş ilerliyordu. Mert çok terlemiş ve midesi bulanmıştı. Anne ve babasına:

— Dışarı çıkıp biraz hava alabilir miyim? Dedi. Annesi:

— Tamam, çıkabilirsin ama sakın kaybolma ve kendine dikkat et, dedi.

Mert havaalanından dışarı çıktığında içerisinde ne kadar kalabalık ve havasız olduğunu fark etti. Temiz havanın ne kadar güzel bir şey olduğunu anladı. Daha sonra dışarıda bulunan uçakları incelemeye başladı. İlerdepilot olmanın hayallerini kurdu. Kuşlar gibi göklerde uçmak istedi. Bunun için çok çaba sarf etmesi gerektiğini düşündü. Bu kadar çok istediği mesleğin tehlikelerinin de olduğunu göz ardı edemiyordu. Kafasında hayaller kurarken burnuna değişik kokular geldi. Biraz önce ciğerlerine çektiği temiz havanın değiştiğini fark etti. Kötü bir şeyler olduğunu anladı. Etrafa dikkatlice baktığında, uzakta tek motorlu bir uçaktan dumanlar çıktığını gördü. Korku dolu gözlerle etrafına bakıyor ve “yangın var!” diye bağıyordu. Fakat uçakların sesi kendi sesinden daha

güçlü olduğu için sesini hiç kimseye duyuramıyordu. O anda aklına bir fikir geldi. Çıkıştaki acil durum butonu aklına geldi. Hızlı bir şekilde butona doğru koşmaya başladı. Daha sonra titreyen elleriyle butona bastı ve sirenler çalmaya başladı. Mert'in bulunduğu bölge aniden hareketlendi. Işıkları yanıp sönen itfaiye araçlarıyla, ambulanslaralana yaklaştılar. Polisler ve güvenlik görevlileri alana doğru koşuyorlardı. Mert'te peşlerine takıldı ve onları takip etmeye başladı. Üniformalı bir adam Mert'in kolundan yakaladı ve onu tehdit edercesine:

— Sen burada ne arıyorsun, bu alanda gezinmek yasak, dedi. Mert hayal kırıklığına uğramıştı.

— Fakat butona basan da itfaiyenin buraya gelmesini sağlayan da bendim, dedi. Güvenlik görevlisi Mert'in kolunu bir anda bıraktı ve şaşkın şaşkın:

— Butona basan sen miydin? Çok iyi iş çıkardın. Eğer sen olmasaydın yangına müdahale etmekte çok geç kalırdık. Yangını söndürülünce itfaiyecilerle birlikte etrafı bir defa turlayabilirsin, dedi. Anne ve babası olanları duyunca Mert'i tebrik etti.

MUSTAFA YAĞIZ ÖZDEMİR
5/G

BAL

Bir sonbahar sabahı; Eda, kardeşi Elif ve annesi birlikte kahvaltı yapıyorlardı. Kahvaltı bittikten sonra Eda ve Elif her zaman sofrayı toplamak için annelerine yardım ederlerdi. Eda ve Elif annelerinden dışarıya çıkmak için izin aldılar. Dışarıda yürürken birçok hayvan görüyorlardı ve aralarında keşe bizim de böyle hayvanlarımız olsa diye konuşuyorlardı.

Biraz dışarıda vakit geçirip hayvanlarla oynadıktan sonra eve dönüş vakitlerinin geldiğini anlayıp eve döndüler. Akşam yemeği için yine annelerine yardım edip hep birlikte sofrayı kurdular ve sofraya oturdular. Yemek yedikleri esnada Eda ve Elif anne ve babalarına biz de bir hayvan sahiplenip bakabilir miyiz diye sordular. Anne ve babası eğer hayvan bakacaksanız, onları beslemek, gezdirmek gibi bazı sorumluluklar almanız gerekiyor derler. Eda ve Elif yemekten sonra sofrayı toparlayıp, ellerini yıkayıp dişlerini fırçalayıp yataklarına yattılar ve anne babasının söylediklerini düşünerek uyudular. Ertesi gün okula gittiler, okul dönüşü eve dönerlerken sokakta yavru bir kedi gördüler ve onu alıp eve götürdüler, anne ve babalarına biz bu yavru kediyi sokakta bulduk, üşümüş ve acıkmış görünüyordu ona evde bakabilir miyiz diye sordular. Anne ve babaları sorumluluklarını yerine getirebilerseniz neden olmasın dediler. Eda ve Elif sorumluluklarımızı aksatmadan yaparız tabiki dediler ve çok sevindiler. Yavru kedinin adını Bal koydular. Eda, Elif, annesi ve babası aileye yeni katılan Bal ile birlikte mutlu bir şekilde hayatlarına devam ettiler.

NİLDA GÖCEN
5/G

KARI YENDİK

Aylardan ocak, mevsimlerden kıştı. Hava soğukve karlıydı. Tabi ki ben bu duruma sevinmişim. Çünkü genellikle buraya kar yağmazdı.

Ben mutluydum ama diğer insanlar mutlu muydu? Ya birilerinin arabası yolda kalırsa hayvanlar yemek bulamazsaaçlıktan ne yapacaklardı? Acilen bir şeyler bulmam lazımdı.

Birden aklıma bir fikir geldi. Bir makine üretecektim. Tabii bunu babamla yapacaktım. Her tür hayvanı gözlerinden tanıyan bir makine yapabilirim diye düşündüm. Hayvanların neyle beslendiğini ayırıp onlara yiyeceklerini verecekti. Babama bunu söylediğimde iyi fikir olduğunu fakat bu fikrin yapılabilmesinin zor olduğunu söyledi. Peki, ne yapabilirdim? Düşünmeye başladım ve bir şey buldum. Her hayvan türü için ayrı bir mama ve su kabı makinesi yapacaktım. Bu makine kap boşalınca onu dolduracaktı.

Aynı zamanda araçlar için de küçük bir yol temizleyici yapacaktık. O temizleyici yolları az da olsa süpürecekti bu sayede araçlar rahatça gidecekler. Hemen babama koştum ve bulduklarımı anlattım. Hemen işe koyulduk. Tasarladığımız makineleri yapmıştık. İnsanlar ve hayvanlar çok memnundu. Babam bunu görünce benimle gurur duydu. İnsanların ihtiyaçlarının önemli olduğu ve olmazsa kötü şeylerin olabileceğini söyledi. Yaptıklarımızdan sonra çok rahattım. Çünkü herkes mutluydu.

BEREN TEZCAN
5/G

DOSTLUK ENGEL TANIMAZ

Melek ile Mehmet birbirlerini çok seven ve iyi anlaşan iki arkadaştır. İki de sorumluluk sahibi, yardımsever ve çevrelerine karşı duyarlı iki çocuktur. Okulda, arkadaşları ve öğretmenleri Melek ve Mehmet'i çok severler.

2018 Nisan ayında Mehmet ile Melek okulun bahçesinde arkadaşlarıyla oyun oynarken Melek bahçede tekerlekli sandalye ile dolaşan bir kız görür ve Mehmet'e kızı gösterip onun yanına gitmeyi teklif eder. Mehmet de bu teklifi kabul eder ve kızın yanına giderler.

Mehmet kıza "merhaba" der ama kız cevap vermez bir süre sessizlik olur ve kız tekerlekli sandalye ile okulun içine gider. Mehmet ve Melek bu duruma çok şaşırırlar, arkadaşlarının yanlarına gidecekken zili duyarlar ve sınıflarına giderler. Son teneffüs zili

çalar. Mehmet ve Melek okul kantininde buluşurlar ve tekerlekli sandalyeli kızı bulmaya çalışırlar. Mehmet okul bahçesinde kızığörür ve Melek’i çağırır. Melek ile Mehmet bahçeye tekrar inerler. Bahçede dolaştıktan sonra tekerlekli sandalyeli kızı birileriyle görürler ve yanına giderler. Gittiklerinde diğer çocukların tekerlekli sandalyeli kızla dalga geçtiklerini görürler. Mehmet ve Melek bu durumu görmezden gelemeyeceklerini bildikleri içinçocukların yanına giderler. Mehmet neden kızla dalga geçtiklerini sorar, çocuklar utanıp koşarak okulun içine giderler. Çocuklar gittikten sonra Melek kızın yanına gidip “iyi misin?” diye sorar. Tekerlekli sandalyeli kız Melek ve Mehmet’e “sizin sayenizde iyiyim teşekkür ederim” der. Melek kıza ismini sorar kız ise Melek’e “adım Esra” der. Melek Esra’ya bir soru daha soracak iken zil çalar ve sınıflarına giderler.

Ertesi gün ilk teneffüs Melek ve Mehmet Esra’nın yanına giderler. Esra’yı bulduktan sonra Melek Esra’ya neden tekerlekli sandalye kullandığını sorar. Esra üzüntülü bir sesle anlatmaya başlar.“Bundan 1 yıl önce çok mutluyduk yaşadığım şehirde büyük bir deprem oldu ve evimiz yıkıldı. Ben, annem, babam ve kardeşim göçüğün altında kaldık. Bizi 13 saat sonra kurtardılar ama benim bacağım çok kötü idi. Hastaneye gittiğimizde doktor bacağımın birinin çok zarar gördüğünü ve uzun bir süre tekerlekli sandalye kullanmam gerektiğini anlattı. Daha sonra evimiz yıkıldığı için

buraya taşındık. Babam burada bir iş buldu.” dedi Esra. Melek ve Mehmet bundan çok etkilenmişlerdi, Esra’nın durumuna çok üzüldüler. O günden sonra Mehmet ve Melek Esra’yı hiç yalnız bırakmadılar ve çok iyi arkadaş oldular. Her konuda Esra’ya yardım edip destek verdiler. Bunları gören diğer çocuklar yaptıkları hatayı geç de olsa anlayıp gidip Esra’dan özür dilediler ve bütün okul Esra’yı sevip ona yardımcı oldular.

Melek ve Mehmet'in bu güzel davranışı sayesinde Esra yeni geldiği okulunda hiç yabancılık çekmedi ve kısa sürede bir sürü arkadaşı oldu. Esra yalnız kalacağını, dışlanacağını düşünürken Melek ve Mehmet gibi duyarlı ve yardımsever arkadaşları olduğu için çok şanslıydı.

İLKER GİRAY AYDIN
5/G

DEDEKTİF JOLIE

Bir varmış bir yokmuş. Fransa'nın küçük bir kasabasında Jolie adında bir kız varmış. Kumral saçlı, yeşil gözlü, küçük kız hayal kurmayı çok severmiş.

Yaşadığı şirin kasabaya yıllar geçtikçe yabancılar gelmeye başlamış. Polis olan annesi bu olayı çözmeye çalışıyormuş. Jolie'nin de bu olay ilgisi çekmiş. Bakacak kimsesi olmadığı için annesi onu bazen işe götürüyormuş. Jolie giderken dedektif gibi gidiyormuş. Annesi fark etmeden onun dosyalarına bakıyormuş. Yaşanan bu esrarengiz olayda Jolie'nin fark ettiği bir detay sayesinde olay çözüme kavuşmuş.

Yaşadığı kasabada Jolie'ye dedektif olarak sesleniyorlarmış ve Jolie'den dedektif konulu kitapları istiyorlarmış. Jolie büyüdükçe kendini bu konuda çok geliştirmiş. Kasabada yaşayan insanlar çözemedikleri konuları artık Jolie'yesoruyorlarmış. Büyüdüğü bu ortam sayesinde Jolie dünyada tanınan çok büyük bir dedektif olmuş ve bu sayede çocukluk hayalini gerçekleştirmiş. Zor durumda olan insanlara yardımcı oluyormuş Jolie. Yaşadığı kasabada onu herkes çok seviyormuş. Annesi de onunla gurur duyuyormuş.

ESLEM AKYIL
5/G

KARDAN ADAM

Mevsimlerden kış, aylardan Aralık ayıydı. Karlı bir günde sımsıcak yorganımın altından güzel bir şekilde uyanmışım. Elimi yüzümü yıkayıp hemen kahvaltıya koşmuşum. Güzel bir kahvaltı yapıp hemen salona gitmişim. Televizyonda güzel bir film açıp izlemeye başlamışım. Nasıl olsa hafta sonuydu. Tam filmin sonlarındayken telefon çalmıştı ve arkadaşım aramıştı. Dışarıya, kartopu oynamaya çağırmıştı ve ben de “Neden olmasın!” demişim. Hemen yumuşacık olan beremi, atkımı, eldivenlerimi ve montumu giyinip direkt dışarıya çıkmışım. Arkadaşım kapının önünde

bekliyordu. Bizim evimizin hemen önünde bir park vardı ve orada oynuyorduk, bir yandan da annem balkondan bizi izliyordu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Biz de o sırada kardan adam yapmıştık arkadaşımınla. Ben evden kardan adamın burnu için havuç, gözleri ve düğmeleri için de zeytin getirmiştim fakat ağız için hiçbir şey bulamamışım.

Arkadaşım Elif “Ağız için salatalık kullanabiliriz.” demişti ama bizim evimizde salatalık olmadığı için Elif evinden salatalık

getirmişti. Çok tatlı ve güzel bir kardan adam yapmıştık. Tek atkısını, beresini ve kollarını takmak kalmıştı. Biz bunları düşünürken bizi, bizden birkaç yaş küçük olan bir çocuğun izlediğini gördük. Onu bizle kardan adam yapmaya davet ettik. Üçümüz arkadaş olmuştuk. Ben kardan adama atkı, Elif bere ve yeni arkadaşımız olan Mert de kolları için ağaç dalları getirmiştik. Kardan adamımız hazırdı ve en sonunda kar savaşı oynayıp günümüzü bitirmiştik. Yeni arkadaşımız Mert'i de çok sevmiştik.

MERYEM ERVA OĞUR
5/G

NİLÜFER VE KÖPEĞİ

Nilüfer 5. Sınıf öğrencisiydi. Yıllardır anne ve babasından evde köpek beslemek için izin istiyordu. Anne ve babası çok yoğun çalışıyorlardı. Köpeğin beslenmesi, tuvaletini yapması için gezdirilmesi gibi sorumlulukları yapacak kadar Nilüfer'in büyümediğini düşünüyorlardı. Bir gün Nilüfer annesine, "Anne Egemen'in bir köpeği var ve ona bakmakta hiç zorluk çekmiyor. Biz de alalım, yeterince büyüdüm." dedi. Annesi, "Egemen kim tatlım?" dedi. Nilüfer de "Sınıftan bir arkadaşım." dedi. Üç saat sonra annesine tekrar sordu. "Anne köpek alalım mı?" Annesi, "Bu konuyu babanla bir konuşayım Nilüfer." dedi.

O cumartesi Nilüfer çok mutluydu. Ailecek arabalarına binmiş, barınağın yolunu tutmuşlardı. Nilüfer'in anne ve babası sonunda kızlarının bir köpek sahibi olmasına izin vermişlerdi. Nilüfer barınaktan köpek sahiplenmenin daha doğru olacağını ailesine söylemişti. Nilüfer'in bu düşüncesi ailesini de mutlu etmişti. Barınaktan içeri girdiklerinde siyah, sarı, kahverengi, beyaz, alacalı ve karışık renklerde birçok irili ufaklı köpekle karşılaştılar. Hepsi tellere doğru koşarak kuyruk sallayıp sevgi gösterisi yapıyorlardı. Sanki sıcak bir yuvanın özlemi içindeymiş gibiydiler. Nilüfer hangisini seçeceğine bir türlü karar veremiyordu.

Koridorun sonuna doğru yürüdüklerinde ufak tefek, sarı tüylü, boncuk gözlü bir köpek Nilüfer'in dikkatini çekti ve köpeğin kafesine doğru yaklaştı. Köpek tellerden patisini çıkardı. Sanki Nilüfer'e dokunmak istiyordu. Nilüfer köpeğin patisini tutunca kuyruğunu sallamaya başladı. O an aralarında bir bağ oluştu ve Nilüfer bu sarı köpeği sahiplenmeye karar verdi. Ailesi çıkış işlemlerini yaparken, Nilüfer köpeğin başından ayrılmamış, onu izliyordu. Nihayet görevliler gelerek kafesin kilidini açtılar. Kapı açılır açılmaz küçük köpek fırlayarak Nilüfer'in kucağına atladı ve onu yalamaya başladı. Nilüfer köpeği kucaklayıp ayağa kalktı. Her ikisi de barınaktan ayrılırken çok mutlu görünüyorlardı.

ÖZGÜ MİNA POTUR
5/G

KAYIP KÖPEK TARÇIN

Ece derslerinde başarılı, çalışkan, meraklı ve çevre dostu biriymiş. Ayrıca resim yapmayı çok severmiş. Duvarlarda onun çizip astığı, resimler bulunurmuş. Özellikle de hayvan resimleri çizip, boyarmış. Hayvanlar ile ilgilenmeye bayılırmış. Bazenleri okul çıkışında eve varmadan önce markete uğrar, evlerinin bahçesindeki yavru köpeğe mama alıp ona verirmiş. Bunun yanı sıra Ece ve ailesinin oturduğu sitede Ece'nin beşli bir arkadaş grubu varmış. Ece, Asya, Işık, Burak ve Aras bu arkadaş grubunun üyeleriymiş. Asya ve Burak kitap kurduymuş. Işık ise kitap okumaktan hiç haz etmezmiş. Aras da, Ece gibi resim çizmeyi çok severmiş ama genelde manzara resmi çizermiş. Onlar da hayvanlara çok önem verirmiş. Hatta hepsi birlikte yavru köpeğe Tarçın ismini vermişler. Çünkü tarçın rengi gibi kahverengiymiş. Yavru köpeğin bazı kısımları ise beyazmış. Tarçın aşları tam bir köpekmiş. Grup ile oyun oynamayı çok severmiş. Dolaşmaya da bayılırmış. Bir gün Ece cuma günü okuldan eve dönerken yine markete uğramış ve mama almış.

Eve vardığında ise Tarçın'ı bahçede görememiş. Çok endişelenmiş. Hemen arkadaş grubuna haber vermiş. Onlar da bu duruma çok endişelenmişler. Cumartesi günü Ece aşağı inip Tarçın bahçede, her zaman ki yerinde mi diye bakmış. Ama tarçın bahçede değilmiş. Bahçeyi turlamış ama Tarçın'ı bulamamış. Bunun üzerine arkadaşlarını bahçedeki çardağa çağırılmış. Hepsi Tarçın'ın nerelere gidebileceğini düşünmüşler. Ama akıllarına bir türlü bir şey gelmiyormuş. Sonra bu işin böyle çözülmeyeceğine karar vermişler ve Tarçın'ı bulmak için bir plan yapmışlar. Aralarında iş bölümünü yapmayı da unutmamışlar.

Ece, Tarçın'ın resmini çizip, kayıp ilanı hazırlamış ve mahalledeki duvarlara asmış. Asya, Tarçın'ın gidebileceği

yerleri yazmış ve oradaki insanlara Ece'nin çizimini göstererek Tarçın'ı görüp görmediklerini sormuş. Geri kalan üçlü ise oturdukları sitenin mahallesinde Tarçın'ı didik didik aramış. Maalesef Tarçın'ı bulamamışlar. Çocuklar artık ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Daha sonra Güvenlik Görevlisi Çınar abiye, Tarçın'ı görüp görmediğini sormuşlar. Ve Çınar abi onları çok mutlu edecek bir haber vermiş. Tarçın'ı veterinerine götürmüşler. O yüzden Tarçın her zaman ki yerinde değilmiş. Normalde düzenli olarak Tarçın veterinerine gidiyormuş ama her zaman çocuklara da haber veriyorlarmış. Bu sefer çocuklara söylemeyi unutmuşlar. Çocuklar bu duruma kızsada Tarçın güvende olduğu için çok mutlularmış. Boşu boşuna o kadar şey yaptıkları için ise biraz üzgünlermiş ama hafta sonları çok güzel geçmiş. Tarçın birkaç gün sonra yuvasına geri dönmüş ve çocuklar hafta sonu onunla geçiremedikleri zamanı, hafta içi doyasıya geçirmişler.

DENİZ YÖNTER
5/G

LARA İLE EMS'İN DOSTLUĞU

Yaz mevsiminde denize çok yakın olan bir evde Lara ve ailesi yaşıyordu. Lara yaz aylarını sahilde yapboz çözerek geçiriyordu. Ama o yaz başına çok değişik bir olay geldi.

Bir akşam Lara uyumaya hazırlanırken bir ses duydu. Sesin geldiği yöne doğru yöneldi. Ses ablası Arya'nın odasından geliyordu. Lara odaya girdiğinde bir gölge gördü. Lara gölgeye yaklaştıkça daha da net görüyordu. En sonunda gördüğü şeyin bir uzaylı olduğunu anladı. Bu uzaylı çok çirkin ve ürkütücü görünüyordu. Lara tam çığlık atacaktı ki uzaylı, Lara'nın ağzını kapadı ve “merhaba” dedi, ürkütücü bir sesle. “Ben buraya arkadaş olmaya geldim.” dedi. Lara'nın ağzından elini çekti, Lara önce hayal gördüğünü sandı ama gerçekten de önünde bir uzaylı duruyordu. Lara belki arkadaşı olduğumu sandığında gider umuduyla “Tamam benim adım Lara senin adın ne?” diye sordu. Uzaylı “Benim adım da Ems, tanıştığımıza memnun oldum.” dedi ve Lara'yı sabah yürüyüşe çıkmaya davet etti. Sabah olunca Lara üstünü giyinip hemen evden çıktı ve Ems'in gelmesini bekledi. Ems gelince yürümeye başladılar. Ems “Hey Lara! Bence beni ailenle tanıştırmalıydın, sonra benim gezenimi görmeye gideriz, ne dersin?” dedi. Lara “ Olur da sana inanmazlar ki, hem sizin dünyanızla ile bizim dünyamız arasında ne fark var?” dedi. Ems bunun üzerine “Bizim dünyamızda istediğimiz her şey bir anda bizim olur ve dünyamızda afet diye bir şey yoktur.”

dedi. “Peki, gezegeninizin adı ne?” diye sordu Lara. “Gezegenimizin adı Blunya.” dedi Ems. “Tamam, peki.” dedi Lara. Tam geri döneceklerdi ki bir de baktılar sahilin sonuna kadar yürümüşler.

Hemen geri dönüp evin kapısını çaldılar. Kapıyı Arya açtı. Ems’i görünce Lara kadar olmasa da korktu ve “O da ne ?” diye Lara’ya sordu. O Ems ve bir uzaylı “Merak etme zararsız bir arkadaş” dedi Lara ve Emsile içeriye girdiler. Annesiyle babası önce biraz şaşırdılar ve korktular, fakat Lara durumu anlatınca rahatladılar. Ems’i tanıdıkça da Blunya gezegenine gitmelerine izin verdiler. Akşam Ems ve Lara hazırlanıp evden çıktılar. Tuhaf ama güzel bir araca binip yarım saatte vardılar. Yol boyunca Lara gezegene inince ne isteyeceğini düşündü ve araçtan incekken buldu. Uzun zamandır sadık ve dürüst bir dost istiyordu. Gezegene inince şehrin güzellikleri, yemekleri, oyunları derken Lara düşüneceği şeyi

unuttu ve hemen iyi bir dost düşündü. Etrafına baktı ama değişen bir şey yoktu etrafta sadece Ems vardı. Lara Ems'e: "Acaba bu düşündüğümüz şeyin olmasında bir aksaklık çıkabilir mi?" diye sordu. Ems "Hayır hiçbir zaman aksaklık çıkmaz." dedi. Lara bu sözlerden sonra Ems'in gerçek dost olduğunu ve Ems'in onun için ne kadar önemli olduğunu anladı. Daha sonra Ems'in evine geldiklerinde bu sefer Ems'in annesi ve babası Lara'dan korktu. Durumu anlatma sırası bu sefer Ems'deydi. Ems durumu anlatınca Lara'nın anne ve babasında olduğu gibi bir rahatlama oldu. Fakat Lara'dan pek hoşnut kalmadılar. Ama yine de Lara Ems'in evinde birkaç gün kaldı. Birlikte çokça şey yaptılar ve birbirlerinin arasındaki bağ güçlendikçe Ems'in anne ve babası Lara'yı daha da çok sevmeye başladılar. Bir gün Ems'in anne ve babası Ems'e Lara ile yaşayabileceğini söyledi, ardından birkaç günde dünyada kaldıklarında artık Ems ve Lara kardeşlerden bile yakın oldular.

Lara artık Ems ile çok iyi bir arkadaşı olduğunu ve dostluğun görünüşünde değil içindeki sevgide olduğunu anladı.

SİMİRNA SILA BİRGÜCÜ
5/G

HAYVAN SEVGİSİ

Bir zamanlar küçük bir kasabada yaşayan Ege isminde küçük bir çocuk vardı. Ege'nin hayvanları olan sevgisi bütün kasaba halkı tarafından biliniyordu. Hemen hemen her gün okuldan sonraki zamanını sokak hayvanlarına ayırır, kedilere köpeklere kuşlara yem ve mama verir, onları besler, su verir ve onlarla oyun oynardı.

Bir gün kasabanın dışında ormanlık bir alana doğru yürürken uzaktan bir ses duydu. Ses ağaçların arasından gelen bir miyavlama sesiydi. Ege, hemen sesin geldiği tarafa doğru koşarak gitti ve bir ağacın dibinde küçük bir kedi yavrusu olduğunu gördü.

Kedi korkmuş ve halsiz görünüyordu, aç olmalıydı Ege onu kucağına alıp eve doğru gitti. Eve geldiğinde Ege'nin kucağında kedi yavrusunu gören annesi önce şaşırdı sonra neler olduğunu anlamaya çalıştı ve evde bir kediye bakamayacaklarını söyledi. Ama Ege Yavru kedinin yalnız ve çaresiz olduğunu, ona bakmak istediğini annesine anlatmaya çalıştı ve annesini ikna etmek için adeta yalvardı. Annesi Ege'nin ısrarlarına dayanamayıp kabul etti. Ege sevinçle

annesine sarılıp teşekkür etti. Annesi ile birlikte küçük kediye Minnoş adını verdiler. Ege hemen Minnoş'a biraz süt verip karnını doyurdu ve ona su verdi. Karnı doyan Minnoş sakinleşti ve huzurlu bir şekilde mırr mırr ses çıkararak Ege'nin dizileri üzerinde uykuya daldı. Kısa zamanda Minnoş Ege'nin en iyi arkadaşı oldu birlikte oyun oynayıp zaman geçirmek ikisine de çok iyi geliyordu.

Bir gün birden Minnoş ortadan kayboldu. Ege endişe içinde evlerinin etrafında ve kasaba içinde onu aradı ama bulamadı. Ege üzüntü içinde eve döndü, ona çok alışmıştı. Minnoş'un yok olması Ege kadar herkesi üzmüştü. Evde onun yokluğu çok belliydi. Birkaç gün sonra Ege okuldan eve dönüyordu tam eve girmek üzereyken bahçe kapısının önünde Minnoş'u gördü. Minnoş yorgun ve tüyleri kirlenmiş durumdaydı. Ege ona tekrar kavuşmanın sevinciyle onu kucaklayıp sarıldı. Bir süre hasret giderdiler. Zamanla Ege ve Minnoş birbirlerine daha da yakınlaştılar. Aralarında kuvvetli, duygusal bir bağ oluştu. Birlikte daha fazla zaman geçiriyorlar, uyurken bile aynı odada yatıyorlardı. Minnoş adeta ailenin bir üyesi olmuştu. Ege Minnoş'un hayatına girmesi ile hayvan sevgisinin önemini ve gücünü bir kez daha fark etti. Ege ve Minnoş'un bu hikâyesi hayvan dostlarımızın da tıpkı biz insanlar gibi dünya üzerinde yaşamaya ve sevmeye hakları olduğunu bizlere hatırlattı.

BELİNAY MOĞULTAY
5/G

AZIMLI KURBAĞA

Güzel güneşli bir yaz günüydü. Nilüfer Gölü'nde her yaz olduğu gibi "Nilüfer Yaprağı Yarışması" düzenleniyordu. Kurbağalar son hazırlıkları yapıyor, oynanacak oyun ve parkurları düşünüyorlardı. Yusufçuklar onlara yardım ediyor ve birbirleriyle iş birliği yapıyorlardı. Karıncalar malzemeleri taşıyorlar ve birbirlerine yardım ediyorlardı. Yarışma hazırlıkları tamamlanmıştı. Kaybedenin olmadığı bir turnuvaydı bu. Kurbağalar, karıncalar, yusufçuklar turnuvaya hazırlanıyorlardı. Günlerdir antrenman yapan bu sporcular kendilerini geliştirmeye çalışıyorlardı.

Yarışmaya günler kalmıştı, bütün Nilüfer Gölü bu yarışmayı ipe çekiyor ve heyecanla bekliyorlardı. Derken yarışma günü geldi. Herkes heyecanlıydı. Bay Çekirge yarışmacıları tanıtıyordu. İlk yarışmayı başlattı. Yarışmacılar engelleri aşip başarıyla geçiyorlardı.

Son anda Yusufçuk bitiş çizgisine hızla vardı ve ilk turu kazandı. İkinci yarışma başladı. Yarışmacılar çok hızlı bir şekilde koşarak Nilüfer Gölü'nün yanından geçtiler. Sazlıklar rüzgârda sallanıyor adeta dans ediyorlardı. Yarışmayı çalışkan karınca kazandı. Üçüncü yarışta parkur yaparak akıl oyunlarını tamamlıyorlardı. Bu zorlu yarış kurbağa kazandı. Yarışmacılar, dördüncü yarışta bir tepeye tırmanacaklardı. Seyirciler, yarışmacıların çok zorlanacaklarını hatta başaramayacakları için endişelenerek:

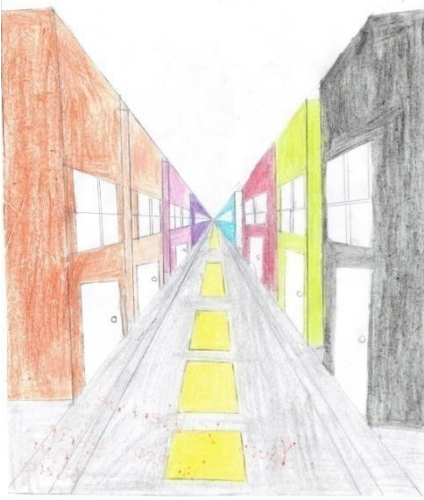

— Çok zor başaramayacaklar, diye seslendiler. Yusufçuk vazgeçti ve yarıştan ayrıldı. Karınca da vazgeçince bir tek kurbağa kaldı. Rakiplerinin yarışmadan çekilmesine rağmen etabı tamamlamak istediğini söyledi ve tepeye ulaştı. Büyük bir zorluğu atlatıp Nilüfer Yapağı yarışmasını kazandı. Seyirciler büyük bir şaşkınlıkla kurbağayı tebrik ettiler.

Kurbağa, “Nilüfer Yapağı” ödülünü aldı ve çok mutlu oldu.

MİRAC ÖZDAŞ
5/G

YAVRU KÖPEKLER VE ANNESİ

2022 yılının yaz aylarıydı, mahallede iki ev varmış. Bu evlerden birinde Zeliş diğer evde ise Leyla adında iki küçük kız yaşarmış. Bu iki kız çok iyi arkadaşmışlar. Bir gün onların mahallesine yeni bir kız taşınmış. Bu kızın ismi Ecey'miş. Mahalleye daha yeni taşındığı için hiçbir yeri bilmiyormuş. Bunu duyan Zeliş ve arkadaşı Leyla onu bu mahalleyi gezdirmeyi planlamışlar ve bu planı Ecey'e anlatmışlar. Ece bu planı duyunca çok sevinmiş. Gitmek için annesi Melike hanımdan izin almış. Annesi Melike Hanım izin vermiş ama çok dikkatli olmalarını istemiş. Ece, Zeliş ve Leyla tamam demiş ve üçü mahalleyi gezmek için yola koyulmuşlar. Zeliş ve Leyla ilk önce yakınlardaki bir parkı gezdirmeye koyulmuşlar. Zeliş ve Leyla Ece'ye parkı gezdirirken 3 tane yavru köpek görmüşler. Yavru köpekleri sevmişler. Bu 3 yavru köpeği sahiplenmek için annelerinden izin almaya gitmişler. Anneleri izin vermiş ama bu 3 yavru köpeği ayırmayın demiş. Zeliş'in annesi bizim bahçede bakabiliriz demiş. Hepsi "tamam" demişler ama

Zelişin ilk önce babası Ramazan beyden izin alması gerekiyormuş. Ramazan Bey akşam eve gelince Zelis babasına: “Yavru köpekler bizim bahçede yaşayabilir mi?” Diye sormuş. Ramazan Bey yavru köpek bakmanın çok zor bir şey olduğunu söylemiş. Zeliş ısrar etmiş babasına. Babası gönülsüz de olsa izin vermek zorunda kalmış. Sabah olunca Zeliş, Leyla ve Ece bahçeye inip yavru köpeklere ev yapmaya çalışmışlar. Bunu gören Ramazan Bey onlara yardım etmiş. Bazı malzemeler eksik olduğu için Zeliş, Leyla ve Ece eksik malzemeleri almaya gitmişler. Mağazaya girdiklerinde istedikleri malzemeleri alıp evin yoluna koymuşlar. O sırada Ramazan Bey depodan tamir çantasını çıkarmış. Kızlar eve geldiklerinde yavru köpeklerin yuvasını yapmaya koyulmuşlar. Sabahtan akşama kadar o evi bitirmek için uğraşmışlar ve sonunda zor da olsa yavru köpeklerin evini bitirmişler. Yavru köpekleri evlerine koyup onlara isim bulmak için evlerine gitmişler. Sabah olunca Zeliş, Leyla ve Ece yavru köpeklere bakmaya gitmişler. Yavru köpeklerin evine baktıklarında yavru köpeklerin orada olmadıklarını görmüşler. Hepsi birden bire ağlamaya başlamış. O sırada yandan bir köpek sesi gelmiş, hepsi sesin geldiği tarafa doğru baktıklarında yavru köpekleri ve annelerini görmüşler. Çok sevinmişler. Ondan sonra yavru köpekler ve annesi onlarla yaşamaya başlamışlar.

ECRİN NUR TOKTAY
5/G

ŞANSLI, BİZDEN ŞANSLI

Bir kış günü arkadaşım Aslı ile yürüyorduk. Aslı karşı kaldırımda bir köpek gördü. Köpeği sevmek istedi. İlk başta kabul etmesem de sonrasında kabul ettim. İyi ki kabul etmişim dedim sonra. Çünkü köpeğin bir ayağı sakattı. Bizim yanımıza gelirken bile aşırı zorluk çekiyordu. En sonunda onu veterinere götürmeye karar verdik. Veteriner hekim köpeğin ayağının yaralı bölümünü tedavi etti ve sargı sardı. Sonrasında köpeği kucağıma aldım ve bir banka oturduk.

Aslı “ona bir isim bulalım, ne olsun?” dedi. Biraz düşündükten sonra adını “Şanslı” koyduk. Çünkü onu bulduğumuz için çok şanslıydı. Birden sessizliği bozup: “Şanslı, bizden şanslı.” Dedim. O an kısa bir gülüşmenin ardından, Aslı: “Evet bence de çok şanslı.” dedi.

Gülerek kaldırımdan yürürken Şanslı’yı aldığımız noktaya ulaştık. Aslı Şanslı’yı bırakmadan önce, “bekle, O daha küçük bir yavru. O’nu bu şekilde bırakamayız.” dedim. Aslı da bana hak verdi. Çünkü ikimizin de gönlü elvermemişti O’nu burada bırakmaya. Şanslı’yı evlerimize de alamazdık. Çünkü ikimizin ailesi de evde hayvan bakılmasına karşıydı. Bir karar verdik. Şanslı’yı evimizin yakınındaki bir apartmanın parkına götürüp orada bakmaya karar verdik. Elimizden daha fazlası gelmiyordu.

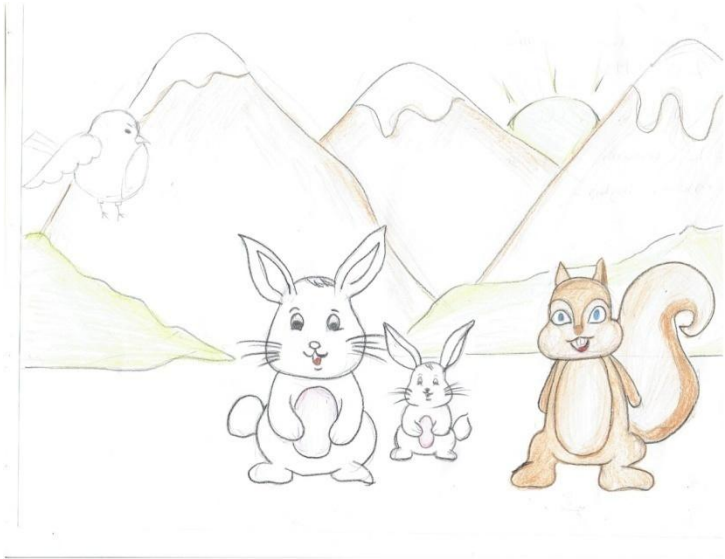

Şanslı'yı parkımıza alıştırdık. Yuva gibi bir şey yapmaya karar verdik. Çünkü parkta O'nu yağmur, kar veya soğuklardan koruyacak pek bir şey yoktu. İlk başta kartondan malzemelerle bir yuva yaptık. Ama bu geçici idi. Sonuçta karton fazla dayanmazdı. Bir hafta kadar Şanslı'ya orada baktık. Ancak apartman görevlisi parkı temizlemek için oraya geldiğinde Şanslı'yı görmüş olacak ki, apartman yöneticisi Ali Bey'e durumu anlatmış. Ali Bey bize Şanslı'ya bakmak için uygun yerin burası olmadığını söyledi. Biz de yapabileceğimiz daha fazla bir şey kalmadığından O'nu en yakındaki hayvan barınağına götürmeye karar verdik. Barınak yakın olduğu için istediğimiz zaman ziyaret edebilirdik. Elimizden geleni yaptığımız için ve bundan sonra 'da Şanslı'yı görebileceğimiz için bu bizi mutlu etmeye yetmişti. Elinizden geleni yapmak, hiçbir şey yapmamaktan iyidir. İyilik de öyle...

UMAY ŞENOL
5/G

ATA'NIN HAYVANLARA YARDIMI

Ata, bir yaz sabahı kahvaltısını yaptıktan sonra evlerinin hemen yakınındaki ormana gitti. Ormanda arkadaşlarını gördü. Arkadaşları saklambaç oynuyordu. Ata arkadaşlarına selam verip oyuna katılmak istediğini söyledi. Arkadaşları Ata'yı da oyuna davet etmişlerdi ve birlikte oynamaya başladılar.

Arkadaşlarından biri sayarken Ata saklandı. Saklandığı yerde bir sincap gördü. Sincap ona çok yakındı. Ata'ya gittikçe daha da çok yaklaşıyordu. Ata bu durumdan biraz ürperdi. Ama sonradan aklına, insanların hayvanlara zarar vermediği sürece, hayvanların da

insanlara zarar vermeyeceği geldi. Sincabı eline almaya çalıştı. Sincap buna izin vermedi, çünkü sincap da korkmuştu. Daha sonra Ata eline bir meşe palamudu aldı, elini sincaba doğru tuttu ve sincap hızlıca ona doğru geldi. Sincap, Ata'nın elindeki palamudu alıp katı.

Ata o sırada değişik bir kuş sesi duydu. Sincabı bırakıp kuş sesine odaklandı. Kafasını yukarı kaldırıp ağaç dallarına baktı. Ağaçta bir papağan gördü. Ata arkadaşlarının yanına gidip şu an onlarla oynamak istemediğini; çünkü ormanda yeni hayvanlar tanımak istediğini söyledi. Ata, tekrar papağanın olduğu tarafa döndü. Papağana dikkatlice baktı. Papağan rengrenkti ve duyduğu sesleri taklit etme yeteneği olan bir hayvandı. Ata ilk defa böylesine renkli bir papağan grmuştu. Aklından “Fotoğraf makinem olsa da bu güzel canlıyı ekebilseydim” diye geçirdi.

O sırada sincap tekrar Ata'ya doğru geldi. Ata yine eline bir palamut alıp sincabın onun eline gelmesini sağladı. Sincabı elinde okşarken, bu sincabın onunla konuştuğunu fark etti. Sadece sincap değil papağan da onunla konuşabiliyordu. Bu çok sıra dışı bir olaydı.

İlk olarak **Sincap** sordu:

— Hey senin adın ne? **Ata** :

— Ben Ata, asıl senin adın nedir? **Sincap**:

— Bana Fındık derler, yani derlerdi... **Papağan** hemen söze karıştı:

— Sen de mi bize zarar vermeye geldin? **Ata**:

— Yok yok! Ben sadece sizinle arkadaş olmak istedim. **Papağan**:

— Öyleyse benim adım Gökkuşluğu. **Ata**:

— Peki, kocaman ormanda sizden başka hayvan yok mu? **Sincap**:

— Var da hiçbiri şu an burada değil hepsi yuva arayışında! **Ata**:

— Neden peki? **Papağan**:

— Bizim gibi hayvanların yuvaları ağaçlardır. Her gün bir ağaç kesiyorlar. Ağaçlar olmazsa bizim de hayatta olma şansımız azalır. Biz ağaçlardan çok yararlanıyoruz. Ağaçlarda yaşıyoruz, ağaçlar sayesinde nefes alıyoruz ve onların üzerinde oyunlar oynuyoruz. Ağaçlar olmazsa biz de yavaş yavaş yok oluruz. Bu yüzden bize yardım etmelisin. **Ata**:

— Ne yapabilirim ki? Afişlerle, pankartlarla, sloganlarla insanlara anlatmaya çalışsam beni belki dinlerler. Ailem de bana bu konuda yardımcı olur. Bu fikir nasıl? **Sincap**:

— Olur, o zaman haydi hazırlanmaya başla.

Ata hızlıca eve doğru gidip yaşadıklarını ailesine anlattı ve hep birlikte hazırlık yapmaya başladılar. Ata ve ailesi ertesi gün

yaptıkları hazırlıklarla birlikte sokağa çıktılar. Bu durumu herkese anlatmaya çalıştılar. Kime anlattıysalar herkes onlara destek oldu.

Birkaç gün sonra Ata ve ailesi birçok kişiye ulaşmış olup insanların ağaçları ve doğayı koruma konusunda daha dikkatli olduklarını gözlemlediler.

IRMAK ÖZYURT
5/H

NASIL ARKADAŞ OLDUK?

Güzel bir ormanda çok tatlı, Havuç isimli bir tavşan yaşarmış. Havucu çok sevdiği için herkes ona Havuç diyormuş. Bir mağarada annesi, babası ve bir de kardeşi Fındık ile yaşarmış. Havanın yağmurlu olmadığı bir gün kardeşi Fındık'la birlikte biraz dolaşıp bir ağaç dibinde piknik yapmak için kurabiyelerini ve içeceklerini bir sepete koymuşlar ve yola çıkmışlar. Yolda karşılarında yavru bir sincap çıkmış.

Sincap şöyle demiş:
“Merhaba! Benim adım Palamut, beş yaşındayım. Evin önünde oyun oynarken bir kelebek gördüm, arkasından seslendim ama beni duymadı, onun peşinden giderken sanırım kayboldum; bana yardımcı olur musunuz?”

Havuç: “Tabi ki yardımcı oluruz, ama sen nereden geldin? Diye sormuş.

Palamut: “Şey! Bilmiyorum ki” demiş üzgün üzgün.

Fındık: “Abla, abla belki annem Palamut'un annesini tanıyordur.” demiş.

Havuç: “Aferin Fındık, belki annem tanıyordur. Haydi, bizimle gel Palamut.” demiş.

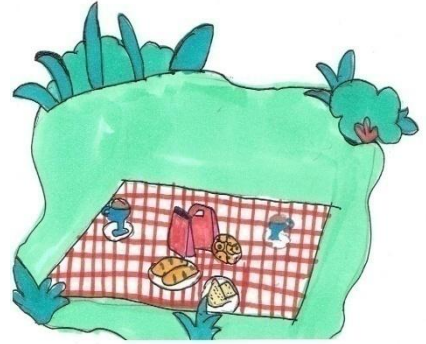
Palamut, Fındık ve Havuç yola koyulmuşlar. Eve geldiklerinde Havuç'un annesi bahçede çiçekleri suluyormuş.

Havuç: “Anne, anne sen sincap arkadaşımızın annesini tanıyor musun? Kaybolmuş da.” diye sormuş.

Havuç'un Annesi : “Evet tanıyorum. Gel seni annene götüreyim.” demiş.

Ş..Ş Eve geldiklerinde Palamut annesine sarılmış ve arkadaşlarına her şey için teşekkür ederim, demiş mutlulukla.

Ertesi gün piknik yapmak için birlikte kek yapmışlar. Sepetlerini hazırlayıp yola koyulmuşlar. Birlikte yolda hopyaya zıplaya piknik yapacakları yere varmışlar.

Örtülerini serip, yiyeceklerini

çıkartmışlar. Güle oynaya piknik yapıp sohbet ederek neşe içinde yiyeceklerini bitirmişler. Sonra birlikte top oynarken Havuç'un aklına bir fikir gelmiş. Şöyle demiş:

“Herkes doğadan bulduğu eşyalarla şapka yapsın.” Fındık:

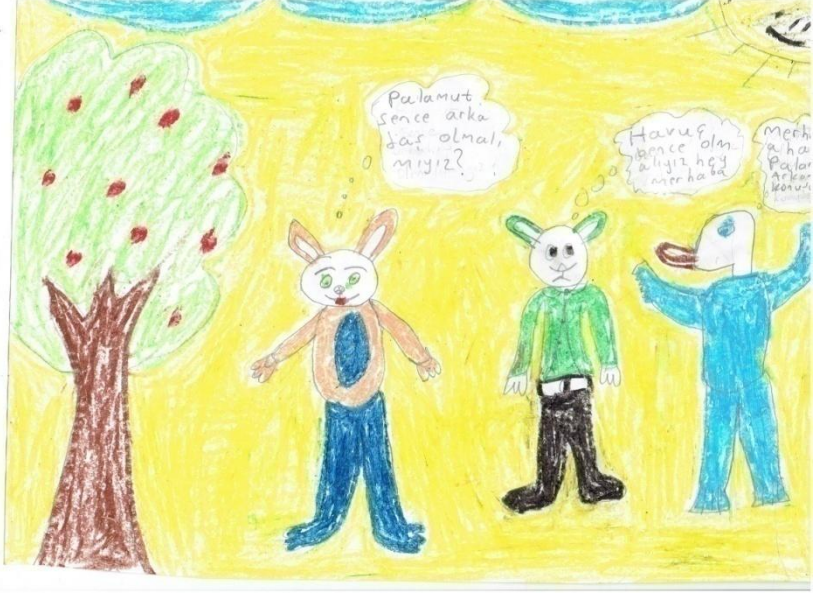
“Çok iyi fikir, herkes yaptığı şapkayı annesine hediye eder.” demiş. Palamut:

“Evet! Hadi başlayalım.” demiş.

Hepsi başka yerlere dağılmış. Palamut; ağaçtan, kozalak, ağaç kabuğu ve palamut toplamış; Fındık ise çiçek, parlak taşlar ve dal toplamış; Havuç da dal, yaprak ve çiçek toplamış. Ormanın en büyük ağacının altında topladıkları şeylerle harika şapkalar yapmışlar. Daha sonra şapkalarını bitirince annelerine hediye etmek için yola koyulmuşlar. Eve geldiklerinde anneleri bahçede çay içiyormuşlar. Anneleri hediyeleri görünce çok sevinmiş ve duygulanmışlar. Ormanda yorulan çocuklara çikolatalı süt vermişler. Ayrılmadan önce Palamut akşam ki doğum gününe davet etmiş arkadaşlarını. Akşam olunca Palamut'un evine doğru yürümeye başlamışlar. Vardıklarında her şeyin çok güzel bir şekilde süslenmiş olduğunu görmüşler. Palamut onları görünce çok sevinmiş, hemen onları içeri davet etmiş. Odanın her yeri ıslık ıslık süslerle doluymuş. Masada kocaman bir pasta duruyormuş. Doğum günü pastası orman

meyvelerinden yapılmış ve öyle güzelmiş ki çocuklar ikişer dilim yemişler. O akşam çok eğlenmişler. Palamut yeni yaşına yeni arkadaşlarıyla girdiği için çok mutluymuş. Unutamayacağı bir doğum günü geçirmişler hep birlikte.

Ertesi gün yine ormanda dolaşmaya çıkmışlar. Yolda bir kuşla karşılaşmışlar. Kuşla arkadaş olmak istemişler ama kuşun kendisini beğenmiş, kibirli, şımarık oluşu onları korkutmuş. Kuşun yalancılığı, kendini beğenmişliği arkadaş edinmesine engel oluyormuş; tabii onlar da arkadaş olmak istememiş. Çünkü aralarını bozarmasından korkmuşlar. Ama kuş peşlerini bir türlü bırakmamış. Bu kuşun adı Cickik imiş. Bir gün dört kişi gezerken Cickik şöyle demiş: "Havuç, biliyor musun geçen gün biz Palamut'la gezerken bana ben Havuç'tan nefret ediyorum, sürekli beni eziyor, bıktım artık ondan dedi" demiş. Ama Havuç buna tabii ki inanmamış ve şöyle cevap vermiş: "Palamut öyle bir şey demez, kafandan öyle şeyler uydurma." demiş. Palamut: "Aynen öyle ben öyle bir şey demem; bizi küstürmeye çalışıyorsan da hiç uğraşma çünkü başaramayacaksın." demiş. Ama Cickik pes etmemiş. Havuç'un eşyasını alıp Palamut'un çantasına koymuş ve bu kez iftira atmak istemiş ama yine Havuç anlamış. Havuç her şeyi Cickik'in annesine anlatmış. Annesi Cickik eve gelince şöyle demiş: "Sen niye birilerini küstürmeye çalışıyorsun?" demiş. Cickik: "Ama o zaman kimse benimle arkadaş olmaz hep gider yalnız dolaşırlar." demiş.

Annesi: "Ama sen böyle yaparsan tabii seninle oynamazlar. Yoksa seninle niye oynamasınlar ki? İlk geldiğinde senin böyle biri olduğunu bilmiyorlardı ve seninle çok iyi anlaşmaya çalışıyorlardı. Ama sen onların kalbini kırdığın için şimdi onların yanına gidip özür dilemelisin. Yalan söyleyip, iftira artarak kimseyle arkadaş olamazsın." demiş.

Cikcik: "Bana doğru yolu gösterdiğin için çok teşekkürler anneciğim." demiş Hemen uça uça yanlarına gidip şöyle demiş:

"Ben çok özür dilerim, yaptığımdan çok utanıyorum. Beni yanınızda istemezsiniz diye korktum; biriniz yalnız kalırsa belki benimle arkadaş olur diye düşünüp öyle davrandım ama ne kadar yanlış düşündüğümü şimdi anlıyorum" demiş. Havuç: "Ama bizim sana öyle davranacağımızı nereden çıkarttın. Biz sana niye öyle davranalım ki? Demiş. Cıkcık: "Özür dilerim. Beni affedebilir misiniz? Söz veriyorum bir daha asla yalan söylemeyeceğim" demiş. Havuç: "O zaman biz de özrünü kabul ediyoruz." demiş. Hep birlikte kaf kafaya verip "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!" diye arkadaşlık sözü verip, o günden sonra dört iyi arkadaş olarak kalmışlar.

GÜNEŞ KIRLIOĞLU
5/H

KÜÇÜK TILKI VE ASLAN YAVRUSU

Günlerden bir gün Kara Orman'da avcıların silah sesleri duyulmuş. Kara Orman kocaman ağaçların, uzun göllerin olduğu yemyeşil dağların yamacında, büyük bir ormanmış. Birçok hayvan ailesinin de eviymiş. Aslan ve tilki aileleri de bunlardanmış. İki ailenin de yaramaz mı yaramaz yavruları varmış. Ailelerine haber vermeden onların yanından ayrılıp ormanın derinliklerinde oynamaya kaçıp gidermiş. Silah sesini duyan baba tilki:

— Anne tilki sesi duydun mu? Ormanda avcılar var. Küçük tilki nerde? Diye sormuş. Anne tilki:

— Bilmiyorum, sabahtan beri onu görmedim, demiş. Baba tilki:

— Baba aslan avcıların silah seslerini duydun mu? Burada mı? Diye sormuş. Baba aslan:

— Hayır, küçük tilki burada değil, yavru aslanda yok. Sesleri duydum çok korktum, onları hemen bulmalıyız! demiş. İki birlikte çok hızlı bir şekilde ormanın derinliklerine koşmaya başlamış. Sağa bakmışlar, sola bakmışlar, dere tepe yol gitmişler. Çok korkuyorlarmış. Her yere sesleniyorlarmış.

— Yavru aslan!!

— Küçük tilki, neredesiniz?

Sonunda sesler duymuşlar. Sese doğru koşmuşlar. Bir de bakmışlar ki iki yaramaz gölde yüzüyor, şakalaşiyor. Onları iyi görmek iki babayı çok sevindirmiş. Babalarını bu kadar korkmuş ve şaşkın gören yavrular kıyıya çıkmışlar. Babaları onları bir daha habersiz evden çıkmamaları için uyarılmış. Avcıların tehlikeli olduğunu anlatmış.

Bizim yaramazlar babalarına söz vermiş. Ve masalımız mutlu sonla bitmiş.

ATLAS YILDIZ
5/H

YENİ YAŞAM

Şimdiki zamanımızdan yüzyıllar sonrasındaki bir çocuğun hikâyesini okuyacaksınız...

Sene 3050’de Alin ailesinin ilk çocuğu olarak dünyaya geldi. Annesinin adı Aylin, babasının adı Bulut’tu. Doktorlar Alin doğduğunda sadece makinaya bağlı yaşayabileceğini söylediler. Bulut Bey ve Aylin Hanım çok üzüldüler fakat yapabilecekleri bir şey yoktu. Bulut Bey’in kardeşi bilim adamıydı ve yeğenin durumuna oda çok üzüldü. Sonra ağabeyine yeni makinesinden bahsetti. Yeni makinenin adı “YENİ YAŞAM” idi. Bu makinenin kapsülüne yatan kişi kendini başka bir zamanda başka bir yerde olduğunu görüyordu ama hâlâ bu makine bir projeydi yani yapılmamıştı. Bulut Bey’in kardeşinin makinesi tam Alin’e göre idi. Çünkü Bulut Bey ve eşi kızlarının mutlu olmasını istiyordu ve bu şekilde Alin mutlu olabilirdi. Bulut Bey kardeşine bu makineyi kesinlikle hayata geçirmesi gerektiğini ve bu şekilde yeğenin mutlu olabileceğini söyledi. O gün Alin’in amcası çok çalıştı fakat daha çok çalışması gerekiyordu.

YENİ YAŞAMA GİRİŞ

Alin artık 1 yaşındaydı makinaya bağlı bir yılı geçmişti. Bu arada amcası hâlâ makinesi üzerinde çalışıyordu. Bulut Bey ise kardeşine yardımcı oluyordu. Artık makineyi en ince ayrıntısına

kadar düşünmüşlerdi ve artık yapmaya başlayacaklardı. Bu makine için birkaç bilim insanı yardıma geldi. Çok zordu deneyler, DNA örnekleri... Ve 3 yılda bitmişti, Alin için artık yeni bir hayat başlayacaktı. Alin'in annesi ve babası onu çok özleyeceklerdi ama Alin için en iyisinin bu olduğunu düşünmüşlerdi. Alin'in annesi ve babası artık onun yeni hayatını tasarlayacaktı. Alin'in onlara göre geçmişte yaşamasına karar verdiler. Alin 2024 yılında yaşayacaktı. Annesi ve babası aynı normaldeki gibi olacaktı ve bir de yalnız kalmasın diye bir de kardeşi olacaktı.

YENİ YAŞAMIN İÇİNDE

Artık Alin'in yeni hayatını okuyacaksınız...

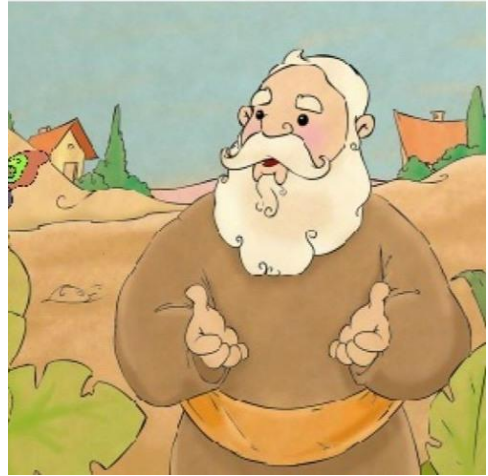

Alin 4 yaşında ve kardeşi Ateş 2 yaşında. Alin'in en sevdiği şeyler: Oyun oynamak, dans etmek ve parka gitmekti. Alin kardeşi ile çok iyi anlaşlıyordu ve anne babasını çok seviyordu. Kardeşi Ateş ile parka gidiyor, salıncakta sallanıyor ve kaydıraktan kayıyorlardı. Alin anaokuluna gidiyor ve

arkadaşları ile öğretmenini çok seviyordu. Alin okulda ayrıca jimnastik yapıyor, şarkı söylüyor, dans ediyor ve resim yapıyordu. Alin çok başarılıydı. Ayrıca çok komik ve akıllıydı. Böyleböyle yıllar geçmişti, Alin 7 yaşına gelmiş ve ilkokula başlamıştı. İlkokuldaki arkadaşlarını ve öğretmenini de çok seviyordu. Alin okulda yürüyerek arkadaşlarıyla gidiyor, arkadaşları ile dönüyordu. Harfler ve sayıları ona çok eğlenceli geliyordu. Okumayı çok çabuk öğrendi ve çok fazla kitap okudu. Evde, okulda okumadığı kitap kalmamıştı. Ama Alin değişik duygular içerisindeydi, kendini bu dünyaya ait hissetmiyordu.

BİLGE

Bir yıl daha böyle geçmişti. Alin bir gün okuldan eve dönerken biraz gezineyim diye bilmediği bir sokağa girince çok ilginç, eski bir dükkan gördü. Dükkanın adı “BİLGE’NİN YERİ” idi. Alin içeri girdi. Kimse yok mu? Diye bağırdı.

Dükkanın arka tarafından ak saçlı, aksakallı bir dede çıktı. Alin

gerçekten bir bilgeye benziyorsun dedi. Dede ciddi bir şekilde çünkü ben bir bilgeyim dedi. Peki dedi Alin gülerek. Bilge “Hangi rüzgâr attı seni buraya?” dedi. Alin beni rüzgâr atmadı, kendim geldim dedi. Bilge bir kahkaha patlattı ve sen ne komik bir kızsın? Dedi. Alin Bilge’nin yüzüne boş boş bakınca Bilge şaka olmadığını anladı. Bu bir deyim dedi yani neden geldin? Demek istedim dedi Bilge. Alin, “Hımm” dedi. (Biraz utanmıştı) Buradan geçiyordum merak ettim dedi Alin. Hoş gelmişsin burada tek başıma sıkılıyordum, dedi Bilge. Peki, neden tek başınasın, dedi Alin. Sonradan pişman oldu ve seni üzmem istemem, dedi Alin. Sorun değil ama uzun hikâye belki sonra anlatırım, dedi Bilge. Alin eve çok geciktim sonra tekrar uğrarım, dedi. Bilge kendine iyi bak küçük kız, dedi Alin’i kapıdan geçirirken. Alin ertesi gün Bilge’ye uğradı. Bilge onu sevinçle karşıladı. Alin’e çay ve kurabiye ikram etti. Bilge bu küçük kıızı çok sevmişti çünkü artık Alin vardı, eskisi kadar yalnız değildi. Alin onu çok güldürüyordu. Alin’in diğer çocuklardan farklı olduğunu düşünüyordu. Alin her gün Bilge’nin yanına gitti. Çok iyi dost olmuşlardı. Alin laf aralarında kendini bu dünyaya ait hissetmediğini anlattı. Tabi Bilge hemen anladı. Bilge Alin ile bu konuyu konuşmak istediğini söyledi. Ama Alin gitmem gerek dedi ve evine gitti. Bilge Alin giderken bu konuyu konuşacağız, dedi. Alin sadece ona öyle geldiğini düşünüyor ve bu yüzden konuşmak istemiyordu. Ertesi gün Alin her zamanki gibi Bilge’nin yanına gitti. Bilge Alin’i karşısına

oturttu ve onunla konuşmak istediğini söyledi. Bilge, Alin sana çok önemli bir şey söylemek istiyorum, dedi.

BİLGE'NİN SIRRI

Bilge bu söylediğimi kimseye söyleme, dedi. Alin, konunun ciddi olduğunu anladı ve başını salladı. Bilge başladı anlatmaya: Bundan yıllar sonraki bir zamanda yaşıyordum. O zamanlar insanlar çok bencilleşmişti. Ben de bu bencil insanlardan kurtulmak için bir makina yapmaya karar verdim. İşte o zaman oradan kurtulup başka bir zamanda ve yerde yaşayabileceğim bir makina yaptım. Bu bir kapsüldü. Önce nerede ve ne zaman yaşayacağımı seçtim. Sonra kapsüle yattım ve işte buradayım, dedi. Alin çok şaşırılmıştı. Önce şaka sandı ama Bilge çok ciddiydi. Bilge, biliyorum çok şaşırдың, dedi. Nasıl anlatsam belki sen de gerçek hayatında değilsin, dedi. Aslında bana da çok mantıksız geliyor. Çünkü bu hayat ve etrafımızdaki her şeyi ben seçtim. Seni ilk gördüğümde çok şaşırılmıştım. Çünkü kimseyi buraya gelmeye ayarlamamıştım. Sen ne düşünüyorsun, dedi Bilge. Alin emin olmak için, yani gerçek değil miyiz, dedi. Başı ile onayladı ve yarın konuşuruz dedi, Bilge. Ertesi gün Alin okuldan sonra Bilge'ye uğradı. Bilge ona her zamanki gibi kurabiye ikram etti ve başladı konuşmaya. Aynı dünyada olmamız ilginç, aynı programlanma yapılması çok ilginç. Sen

hayatının bu olmadığını düşünüyor musun? Dedi Bilge. Alin evet, gerçekten ilginç bir hayatım var daha hiç bir doğal afetle veya değişik bir olayla karşılaşmadım. Mahallemizde ve okulda hiç olay çıkmıyor ve kendime sanki buraya ait hissetmiyorum, dedi. Bilge o halde geri dönmek istiyor musun? Yoksa yaşamından memnun musun? Alin memnunum ama gerçek ailemi görmek istiyorum, geri dönmem mümkün mü sence, bence imkansız dedi. Bilge imkânsız diye bir şey yoktur küçüğüm, dedi. Ben daha önce hiç uyanmadım ama elimde nasıl dönüleceğine dair bir kitap var. Uykuya dalmadan önce yazıp yanıma almıştım. Alin, sence neden buradayım, dedi. Acaba ailem beni istemiyor muydu? Dedi. Bilge, tabiki istiyordur. Daha önce dediğim gibi bu işin içinde bir bit yeniği var, dedi. Daha önceki konuşmalarında gerçekten de bu sözü söylemişti. Alin evine gidince bu cümlenin anlamını araştırdı. Alin okulun bitmesini heyecanla bekledi. Okul bitince koşar adımlarla Bilge'yegitti. Bilge her zamanki gibi.... Evet, bildin. Ona kurabiye ikram etti. Bilge geri dönmek için yazdığım kitabı okudum, dedi. Alin o kadar kalın kitabı bu akşam mı okudun, dedi. Bilge gördüğün gibi ben bir bilgeyim, dedi. Evet, ne diyorduk dedi Bilge. Bilge Alin kitabı okuduğunu söyledin dedi. Önce ben gerçek hayatta uyanacağım ve bir araştırma yapacağım belki ailenle aynı yılda yaşıyoruzdur. Yaşıyorsak senin uyanmak istediğini söylerim. Zaten yüzde

doksan aynı yılda yaşıyoruzdur, dedi. Bilge bu akşam gerçek dünyaya dönüyorum, dedi. Alin Bilge'ye sıkıca sarılıp teşekkür etti. Alin ile vedalaştılar. Bir hafta boyunca Alin her gün Bilge'nin yerine uğradı. Fakat Bilge hala dönmemişti. Günler günleri kovaladı. Sonunda günlerden bir gün Alin Bilge'ye uğradı. Bilge Sonunda dönmüştü. Alin zıplayarak Bilge'ye sordu. Ne oldu, ne oldu? Bilge başladı başına gelenleri anlatmaya. Kapsülümde uyandım. Ve hemen her yerde seni araştırdım ve tahminlerimiz doğruymuş. Anneni ve babanı buldum. Seni çok özlemişler, dedi. Tamam dedi Alin. Bayağı heyecanlanmıştı. Bilge sana önemli bir şey söyleyeceğim, dedi. Alin kafasını salladı. Annen ile babanın seni tüpe koyma sebepleri senin sadece makinaya bağlı yaşayabileceğin içinmiş dedi Bilge. Alin çok şaşırıldı. Bilge, istemiyorsan gitmek zorunda değilsin dedi. Alin gitmek istiyorum dedi. En azından annemi ve babamı görmek tanımak istiyorum, dedi. Çok haklısın, dedi Bilge. Alin Bilge'ye el sallayıp evine döndü.

GERİ DÖNÜŞ

Alin uyandığında kendini bir laboratuvarında buldu. Önce gözünü ovaladı ve sonra etrafına tekrardan baktı... Evet laboratuvardaydı. Artık kendini gerçek evinde hissediyordu. Kimse yok mu? Diye bağırdı. İçeriden ayak sesleri duyuldu. İçeri

anne ve babası girdi. Birbirlerine sarıldılar. Alin onları çok özlemişti. Tam annesi bir şey diyecek iken içeri bir doktor girdi ve annesinin lafını ağzına tıktı. Doktor artık makineden kurtuluyorsun diye seslendi Alin'e. Alin etrafına bakınıp duruyordu her şeyi anlamaya çalışıyordu. Annesi artık gerçek evindesin ve makinaya bağlı yaşamaktan kurtuldun çünkü iyileştin, dedi. Alin kafasını salladı. Değişik bir huzur vardı içinde. Artık evine ve ailesine kavuşma huzuru. Annesi ve babası onu alıp evlerine götürdü. Alin'e olup biten her şeyi anlattılar. Alin "Peki Bilge'ye ne olacak?" dedi. Babası istediğin zaman onu ziyaret edebilirsin ve Bilge de istediği zaman seni ziyaret edebilir, dedi. Alin, artık ailesi ile birlikte mutlu mesut yaşadı...

MELİS AYŞE KAYMAK
5/H

ELA'NIN HİKÂYESİ

Ela maddi durumu çok kötü olan bir ailenin çocuğuymuş. Öyle ki okula bile zar zor gidebiliyormuş. Zaman içinde arkadaşları Ela'nın bu durumuna alışmış ancak Ela hâlâ onlardan çok utanıyormuş. Çünkü zaman zaman arkadaşları onunla alay ediyormuş. O yüzden de Ela okula çok mutsuz gidiyormuş.

Bir gün sınıf arkadaşı olan Ayşe'nin en sevdiği kalemi kaybolmuş. Ayşe kalemini o kadar çok aramasına rağmen bulamayınca aklına Ela'nın almış olabileceği gelmiş. Hatta sınıftaki çoğu kişi onun yaptığını düşünmüş. Tabii ki Ela bu duruma çok üzülmüş, yapmadığını kanıtlamaya çalışmış.

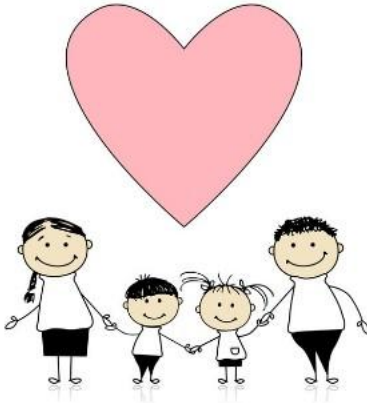
Tam da bu sırada sınıf arkadaşları olan Fatma, kalemi kendisinin aldığını itiraf etmiş. Ayşe, Ela'yı suçladığı için çok pişman olmuş ve çok utanmış. Ela'dan defalarca özür dileyip ona defter ve kalem hediye etmiş. Bundan sonra Ela ile Ayşe çok iyi arkadaş olup hiç ayrılmamışlar.

ZEYNEP DERİN SOYLU
5/İ

SEVGİ NEDİR?

Sevgi, Türk Dil Kurumuna göre insanı bir kimseye ya da şeye karşı yakın ilgi ve bağlılık göstermeye yönelten içsel duygu, sevme duygusudur. Sevgi için illa bir kişinin olması gerekmez. Mesela sevgi bir eşyaya, bir mesleğe veya bir duyguya karşı bile olabilir. Sevgi anneye kahve yapmaktır, sokaktaki hayvanlara yardım etmektir, değer verdiğin insanları korumaktır...

Birinden sevgi beklemek yerine, kendimize karşı sevgi duyabiliriz. Herkes sevgisini karşısındaki insana yansıtamayabilir. Bu kişiler sevgisini sizi koruyarak, gerekli gereksiz eşyalar olarak hissettirmeye çalışabilir. Ben sevgimi karşısındaki insana yansıtamam. Herhangi bir zamanda gidip sarılamam ama zor zamanlarında yanında olarak sevgimi hissettirmeye çalışırım.

Aile bireyleri arasındaki sevgi bağı olağanüstüdür. Mesela annelerin çocuklarına karşı duyduğu sevgiyi, herhangi birine sevgisiyle karşılaştıramazsınız. Her

şeyi, her duyguyu sevgi sanmamalıyız. O yolun sonu başarısızlık, hayal kırıklığıdır. O yolun sonunu görmemek için bazı şeyleri ayırt etmemiz lazım. O bazı şeyleri ayırt etmek; bazen zor, bazen kolaydır. Bu karşımızdaki kişinin profesyonelliğine göre değişir. Uzun lafın kisası, sevgi bana göre en önemli duygudur. Ben sevgisiz bir hayat düşünemiyorum.

ASLI MUHTAROĞLU
6/E

ÇILGIN SİNEK

Bir zamanlar bir karasinek eski bir evde yaşarmış. Bir gün uyuduğu zaman kanalizasyondan sesler gelmeye başlamış. Dayanmaya çalışmış ama sesler çoğalınca dayanamamış ve kanalizasyona doğru sinirle uçmuş.

Kanalizasyonun içinde bir grup arı konser vermekteymiş. Daha çok sinirlenmiş ve hışımla konserde şarkı söyleyen arılara gitmiş ve onların saçını başını yolmaya başlamış. Konserdeki arılar çok korkmuşlar ve evlerine dağılmışlar. Bunun mutluluğuyla karasinek yatağına geri dönmüş.

Ardından kanalizasyondan bağırmalar gelmeye başlamış. Bu sefer uyukulu uyukulu, yeniden kanalizasyona gitmiş ve orada sivrisineklerin rock konseri verdiklerini fark etmiş. Ne var ki sivrisinekler karasinekten daha büyük oldukları için karasinek onlara bulaşmamış bile ve yatağına gitmiş ama sabaha kadar uyuyamamış.

ECRİN COŞKUN
6/E

HAYAT ÇEMBERİ

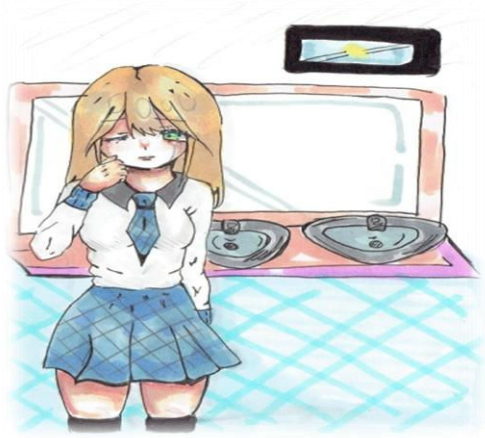
Benim hayatım hep zorluklarla geçti. Annem ile babam hep kavga ederlerdi ve bu kavgaların benim yüzümden olduğunu söylerlerdi. Doğuştan bir kulağım olmadığı için sınıftaki arkadaşlarım bile benimle dalga geçerlerdi. Kardeşim hep bana destek oluyordu; buna rağmen bazen kaçmak, uzaklaşmak istiyordum ama annem ile kardeşimi bırakmak istemiyordum. Bir gün annem ile babamı konuşurken duydum, ayrılma kararı vermişlerdi. Bu duruma çok üzüldüm. Onlara bir şey fark ettirmeden odama geçtim. Babam, kardeşim ve beni yanına çağırđı. Konuşmaya başladı:

— Çocuklar ben yurt dışına çalışmaya gidiyorum. Hemen geleceğim.

Ama ben biliyordum yalan söylediğini. Hiçbir şey söylemeden mutfağa su içmeye gittim. Babam yanıma gelip bir sorunum olup olmadığını sordu. Ona cevap vermek istemediğim için odama geçtim ve uyudum. Sabah olmuştu yatağımdan kalktım, elimi yüzümü yıkadım. Okul servisi beni bekliyordu, servise binip okula gittim. Yine arkadaşlarım kulağım olmadığı için benimle dalga geçtiler, tuvalete koştum ve o kadar çok ağladım ki gözümde yaş kalmadı. O sırada kapı açıldı bir kız içeri girdi bana neyin var diye sordu. Ben şaşırılmışım çünkü hayatımda bana kimse bana böyle bir şey sormamıştı. Sorunumu anlattım. O da bana seninle dalga

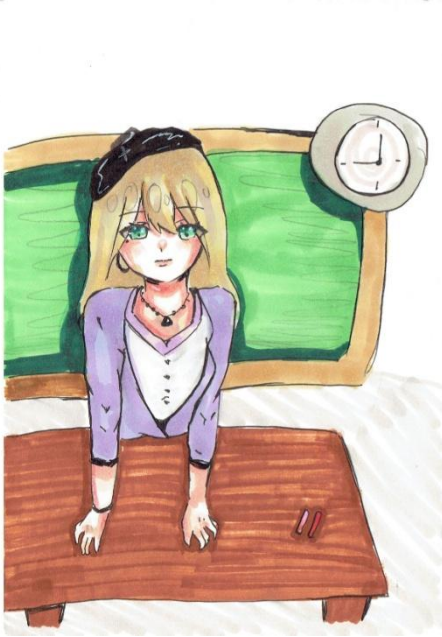
geçenlere takılma dedi. Hedeflerine odaklan dedi. Ben de gözyaşımı sildim ve doğru sınıfa koştum dersimi dinlemeye devam ettim.

Sonrasında da eve gittim, ödevlerimi yaptım. Annem mutfaktan seslendi çöpü at diye, ben de tamam dedim ve aşağı indim çöpü atmaya. Çöpü attığım sırada okulda gördüğüm kıızı gördüm ve yanına gidip merhaba

dedim. Kız beni duymadı. Çünkü kız ağlıyordu. Neden ağladığını sordum o da bana anlattı. Kızın anne ve babası kavga etmişlerdi. Kızlarını da sokağa atmışlar. Bu duruma çok üzüldüm. Ben de içimden şunları söyledim: Benim yaşadığımdan acı şeyler daha çok yaşayan insanlar da varmış. O kıızı alıp eve gittim. Anneme anlattım durumunu. Annem de masaya bir tabak yemek daha koydu. Yemeği birlikte yedik. Kız, bana neden böyle bir iyilik yaptın diye sorunca ben de iyilik yapan iyilik bulur dedim. Yemekten sonra odamıza geçtik konuşurken uyuyakalmışız. Sabah olunca okula gittik okuldan sonra kız evine gitti ve okul bittikten sonra bir daha kıızı görmedim.

Yıllar sonra sabah kahvaltısı yaparken telefon çaldı, koşarak telefonu açtım. Öğretmenlik yapmak için başvuru yaptığım okuldan beni aramışlardı. Hemen hazırlanıp okula gittim. Yönetici ile

görüştüm ve hemen göreve başladım. Girdiğim sınıfta öğrenciler benim kulağıma bakarak gülmeye başladılar fakat ben buna yıllarca alışkın olduğumdan dolayı umursamadım ve onlara kulağımın doğuştan olmadığını anlattım. Onlar da bu duruma çok üzülerek özür dilediler. Yıllar önce aynı sofrada yemek yediğim kız, benim

öğretmen olduğumu öğrendiği için beni müdürlük yaptığı okula öğretmen olarak istediğini anlattı. Yıllarca birlikte öğretmenlik yaptık. Bir gün sormak için beklettiğim o soruyu sordum: Hocam isminiz neydi? Gülerek bana isminin Aysel olduğunu söyledi.

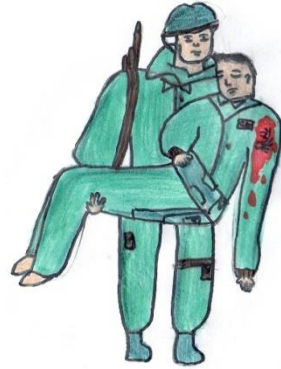
İLKNUR SİMİZAR GÜLVEREN
6/G

VATAN SEVGİSİ

Ekibimiz ile birlikte askerlik görevimiz olan silahlı çatışmaya hazırlanıyoruz. Silahımı belime doğru takarken Sinan lütfen dikkat edin hiçbirinizi kaybetmek istemiyorum diyor. Bir an için korkuyorum. Ya bu çatışmadan sağ çıkamazsak. Ya birimize bir şey olursa ama pes etmemeliyiz. Vatan için savaşmalıyız. Bu topraklar bize Mustafa Kemal Atatürk'ten kaldı. Atamızdan kaldı. Bu topraklara sahip çıkmak bizim elimizde. Biz Türk askeriyiz, pes etmeyiz. Türkiye bize emanet.

Hızla ekibe dönüyorum. Pes etmek yok arkadaşlar, başaracağız. İnanıyorum. Bu topraklara biz sahip çıkacağız. İçten içe ekip gazlanıyor. Çatışmaya gitmemize yalnızca bir saat kaldı. Son hazırlık atışlarımızı yapıyoruz. Atışa hazırlanırken odaya komutanımız Ahmet Bey giriyor. İyi hazırlanın çocuklar, bu çatışmayı almamız gerek. Kendinize dikkat edin. Son bir kez bile olsa eşim Melike'ye sarılmak, çocuklarım Sıla ve Mira'yı öpmek geçiyor içimden. Ama şu an duygusal bağları geride bırakmalıyım. Vatanımız için çatışmaya gitmem gerek. Son bir kez aynaya bakıyorum, hazırım. Ekip arabasına doğru yöneliyorum. Çatışmaya tam yüz kişi gidiyoruz. Arabaya biniyorum. Arkamızdan tam yirmi araç geliyor. Çatışma yerine yaklaştığımızda birbirimize bir söz veriyoruz. Buradan kazanmadan çıkmak yok.

Nihayet çatışma yerine varıyoruz. Sessizce içeriye sızıyoruz. Düşmanın yerini henüz tespit etmiş değiliz. Herkes farklı köşelere dağılıyor. Ben de bir kayanın arkasına sızıyorum. Düşmanı görüyorum. Telsizim ile komutanıma haber veriyorum. Düşmana doğru silahımı doğrultuyorum ve çok geçmeden çatışma başlıyor. Şu ana kadar iki kişiyi vurdum. Bir düşman daha gördüm. Silahımı ona doğru doğrulturken arkadan bir ses dikkat et asker, o güçlü bir düşman. Çok geçmeden komutanım Ahmet Bey olduğunu anlıyorum. Sorun yok komutanım, buraya savaşılmaya geldik. Vatan sağ olsun. Tekrar silahımı doğrulturken birden bir silah sesi geliyor. Kulaklarım çınlamaya başlıyor. Bir an için etraf simsiyah oluyor. Sanki siyaha bürünüyorum. Sol omzum ağrımaya başlıyor. Sonsuz bir uykuya dalmış gibi hissediyorum. Uzaktan boğuk sesler duyuyorum. Sonsuz bir uykuya dalmış gibi hissediyorum. Merak ediyorum neredeyim. Üşümeye başlıyorum. Kendimi derin bir uykuda hissediyorum. Sanki gözlerimin üstünde tonlarca yük var. Zorlansam da gözlerimi açıyorum.

Başımda eşim Melike'yi, çocuklarım Sıla ve Mira'yı görüyorum. Tam karşımda uzun, iri bir adam duruyor. Kim olduğunu anlayamıyorum. Dikkatli bakınca komutanım Ahmet Bey olduğunu anlıyorum. Komutanımı görünce ayaklanmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bu sırada Melike doktorlara Yıldırım uyandı, lütfen buraya bakın diyor. Başımı yan tarafa çevirince sol omzumun kanlar içinde olduğunu görüyorum. Ürküyorum. Birkaç dakika sonra doktor ve yanında bir hemşire odaya giriyorlar. Hemşire koluma serum

takarken ben de doktora üşüyorum diyorum. Doktor alaycı bir ifadeyle normal çok kan kaybettin diyor. Bir iki saat komutanım Ahmet Bey, eşim Melike, annem ve kızlarım ile sohbet ediyorum. Daha sonra odaya hemşire gelip Yıldırım Bey'in dinlemesi gerekiyor diyor. Bunun üzerine herkes odadan çıkıyor.

Ben ise uykuya dalıyorum. Uyandığımda üç gün aralıksız uyuduğumu öğreniyorum.

Doktorlar durumumun iyiye gittiğini söylüyor. Yaklaşık bir saat sonra yemeğim geliyor. Yiyorum. Tek sorun fazlasıyla soğumuş olması. Tadı kötü bile olsa yiyorum. Doktorlar çıkış işlemleri için yanıma geliyor. Bir form imzalıyorum. Ardından ailem ile eve dönüyoruz. Yolda giderken bir eczanenin önünde durup ilaçlarımı alıyorum. İki haftalık rapor sonrası işe dönebilmek için komutanımı arıyorum. Tekrar işe gidiyorum. Sanırım şu an iyi durumdayım. Sadece omzum ağrıyor.

ELİF NİSA MAZLUM
6/G

GERÇEK BİR ABLA OLACAĞIM

Ben Melis Sizlere kardeşimin hayatımı girip hayatımı nasıl değiştirdiğini anlatacağım. Annem bana birkaç günlüğüne gideceğini söyledi. Ben de nedenini sorduğumda sürpriz olacağını söyledi. Benim de babaannem ile kalmam gerektiğini söyledi. Ben de ne olduğunu bilmeden tamam dedim. Annem birkaç gün sonra döndüğünde kucağında bir bebek vardı. Onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu çok merak etmiştim. Hemen annemin yanına gidip kim olduğunu sorduğumda bana kardeşim olduğunu söyledi.

Ben şoka uğramıştım. Benim bir kardeşim olmasını aklım almıyordu. Hayretler içerisinde odama koştum. Annem bunun nedenini hiç anlamamıştı. Kendimi çok kötü hissediyordum. Kardeşi olan arkadaşlarım çok kötü bir şey olduğunu söylemişlerdi. Birden ağlamaya başladım. Ailemin bir daha beni

sevmeyeceğini düşünürken ağlayarak uyumuşum. Sabah annem beni kaldırmaya gelmemiştir. Her şeyin değiştiğini anlamıştım. Üzerimi giyip aşağıya indiğimde annemle babamı bebekle oynarken gördüm. Annemin yanına gidip ne yapıyorsun burada dedim. O da bana kardeşin Selin’le oynuyorum dedi. Beni uyandırmaya bile gelmemesi ve Selin denen bu çocukla oynaması beni daha da üzdü ve sinirlendirdi.

Bu çocuk daha dün gelmişti ama hemen evi ele geçirdi. Kendimi toplayıp bir bakışla anneme ve babama bakıp yerime oturdum. Annem bugünü Selin ile beraber geçirmek ister misin diye sordu

Hemen hayır dedim. Annem de sen bilirsin dedi. Ardından bugün seni okula ben ve Selin götüreceğiz dedi. Çok şaşırılmıştım. Onu hiç sevmediğimi anlamıyordu. Anlasa. Aşağı inmeye karar verdim. Kahvaltı hazırды ve annem şu Selin’e yemek yediriyordu. Kızgınım, onu da benimle okula neden getiriyordu. Bu işe canım çok sıkıldı. Annemi daha fazla üzmemek için hemen kahvaltımı yapıp odama çıktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Annem beni çağırdığında somurtan bir yüzle yanına gittim. Bana Selin’in hazır olduğunu ve çıkabileceğimizi söyledi. Hemen çantamı aldım ve çıktık. Annem yol boyunca Selin ile konuşup durdu. Bir şeyler demek istedim ama annemi üzmemek için susmaya karar verdim.

Okuldan annem beni almaya geldiğinde bu sefer Selin yoktu. Yol boyunca sustuk. Eve geldiğimizde anneannem gelmişti. Selin ile oynuyordu. Anneannemin yanaklarından öpüp yemek yemek için mutfağa gittim. Hemen arkamdan anneannem gelip bana nasıl Selin'e alışabildin mi bakalım, dedi. Ben eh işte dercesine kafamı salladım. Anneannem odadan çıktıktan sonra annemle Selin geldi. Ne oldu diye sordum. O da bana Selin'in oyuncağını almaya geldiklerini söyledi. Ben de belki beni merak ettiği için yanıma geldi

sanıyordum. Yemekten sonra odama çıktım. Annem ile Selin odama geldiler ve benimle bir şey konuşmak istediklerini söylediler. Ben de hemen dinliyorum anne, dedim. O da bana Selin ve beni tüm kalbiyle sevdiğini söyledi. Onun beni çok sevdiğini ve benimle oynamak istediğini söyledi ve beni öpüp

odamdan çıktı. Annemin bu söylediklerinden sonra arkadaşlarımın yanlış düşündüklerine karar verdim ve bundan sonra kardeşimi her zaman sevip koruyacağıma söz verdim. İşte benim küçük kardeşim ile olan anım.

NİSA DAL
6/G

SİGARANIN KÜLLERİ

“Sağlıklı olduğunuza şükredin, çünkü sizin yerinizde olmak isteyen bir sürü kişi var.”

Çöpler... Çöplerden nefret ederim. Özellikle de poşeti yırtık olduğu için su damlatanlardan. Daha birçok şeyden nefret ederim. Mesela bulaşık yıkamaktan, kahve içmekten, çay içmekten, odamı toplamaktan, masamı silmekten, çamaşır asmaktan, yemek pişirmekten, evi süpürmekten, yumurtalı menemen yemekten, brokoliyemekten, kereviz yemekten, dans etmekten, futbol oynamaktan, koşu yarışında birinci olamamaktan, kimya öğretmenimden, tarih öğretmenimin şakalarından, sınıf üçüncüsü olmamı engelleyen Salih'ten, sözlü notumun düşmesine sebep olan Alya'dan, hocaya yalakalık yapan Mevsim'den, bana iftira atan Alçin'den... Ha bir de parasıyla hava atan Leman'dan. Saçlarına çok önem verir. Bir santimetre bile oynamalarına izin vermez. Ailesi milyoner olmamasına rağmen okula en çok parayı o getirir, kantinden en az beş çeşit yemek alır. Ne kadar yemek yese de kilo almaz, aksine kilo verir. Beni en çok şaşırtan şeylerden biri de ne gülmesi, ne de ağlaması. Leman robot mu, diyorum içimden bazen. Ya gerçekten öyleyse! Ben bu koleji alnımın teriyle kazandım, Leman'ınsa babasının parısıyla kazanmış olması zoruma gidiyor açıkçası. Her zaman marka giyinmesine gıcık oluyorum. Bir de havasını göreceksiniz. Sanki lise son sınıf değil, üniversite son sınıf.

Her yıl sınıf birincisi olsa da hiç gülümsemiyor, bir sevinç göstergesi bile göstermiyor. Ben her yıl sınıf birincisi olsam tüm yıl koridorlarda uçarak gezerim.

Her sabah olduğu gibi yine okul için uyandım. Kahvaltı yaptım, üstümü giyip servisi bekledim. Diğer günlere göre servis 2 dakika gecikmişti. Her zaman oturduğum yere oturdum. Okula vardık. Kızlar lavabosundan bir ağlama sesi geldi. Bir de ne göreyim! Ağlayan kişi Leman. İlk defa ağladığını gördüğüm için çok şaşkındım. İçimden Leman robot olamaz, diye geçirdim. Ne oldu Leman, dedim elimi Leman'ın omzuna koyarken. Öğrensen bir şey mi değişecek sanki derken elimi omzundan indirdi. Musluktan akan soğuk suyla yüzünü yıkayıp sınıfa girdi. Ders başlamak üzereydi ama ben şokta olduğum için donakalmıştım. Leman'ın ağladığını mı görmüştüm ben az önce. Sınıfa gittim. Neden geciktin Açelya, yoksa lavaboda ağlıyor muydun, diyerek güldü. Alya, ardından diğerleri. İçimden sen öyle san, dedim. Tüm ders boyunca Leman'ı izledim. Zil çaldığında not aldığım belirtileri inceledim: Yorgunluk, kilo kaybı, burun kanaması, kemik ağrısı, morluklar...

Bir dakika, bir dakika bu belirtilerin hepsi LÖSEMİ belirtileri! Yani Leman LÖSEMİ mi? Sınıf birincisi olmasam da sınıftan uçarak çıktım. Leman'ı bulmalıydım. Bahçede tek başına bir bankta oturmuş yaşlılarına bakıyordu. Zil çaldı. Lemanı gözden kaybettim. Sınıfa gittiğimde Leman tahtanın ortasına geçmiş bir şey

söylemek istiyormuş gibi bakarken gördüm. Birden ben hastayım ve ölüyorum, dedi. Tüm sınıf birden Leman'a bakakalmıştı. Annem bir sigara bağımlısı. Bana SİĞARANIN KÜLLERİ kadar bile değer verseydi ben şuan bu halde olmazdım. Babam benimle ilgilendi. Yaşadığım her an yaşadığıma şükretmemi söyledi çünkü daha ilkokula bile gitmeden ölenler var. Son bir isteğim var sizden, ben ölünce sıramı boş bırakın ve sıramı Atatürk çiçeğiyle süsleyin. ATAM efsane olmak istiyorum dedi ve sınıftaki çoğu kişi gözyaşlarını tutamadı. Tüm sınıf yaptıklarından çok pişmandı.

“Merak etmeyin hepimize hakkımı helal edeceğim” dedi Leman gülümseyerek. Herkes birden Leman'ın sol yanağında gamzesi olduğunu fark etti.

Aradan birkaç gün geçti ve tüm sınıf acı haberi öğrendi. Leman'ı son yolcuğuna uğurlamak için cenazesine gittik. Ardından Atatürk çiçeği satan bir çiçekçi aradık. Sonra sırasını söz verdiğimiz gibi süsledik. Seni efsane yapacağıma söz veriyorum. Eminim ki yıllar geçtikçe daha da efsane olacaksın. Seni unutmayacağım ve günlüğümün bu sayfasını okuyanların da unutmasına izin vermeyeceğim. Şu an Nisan ayının 22. günündeyiz ve 2001 yılındayız. Sana söz seni 1 yıl, 10 yıl hatta 100 yıl da geçse unutmayacağım, unutturmayacağım...

NİSANUR EYHAN

6/G

HAYAL ET

Bu hikâye bir varmış bir yokmuş ile başlamıyor. Çünkü bu hikâye bir gerçek.

Merhaba ben Lavin. 11 yaşında küçük bir kızım. Ben hayal kurmaya bayılırım. İşte benim hikâyem de hayal kurmamla başlıyor. Bütün küçüklerimizin bir meslek hayali vardır. Doktor, hâkim, pilot gibi... Ama benim hayalimde bunlar gibi mesleklere yer yoktur. Benim hayalim bambaşka. Her sabah uyandığımda aynaya bakıp şunu söylerdim. Ben kimim? Bunu neden mi soruyordum. Çünkü kim olduğumu bilmiyordum. Şunu düşünüyordum: neden peri diye bir şey yoksa kitaplara kadar geliyordu? Peki, uçak uçuyor, neden insanlar uçmasın? Bana çok saçma geliyordu. Dinozor varsa canavar da vardır diye düşünüyordum. Bu yüzden kafam çok karıştı. Hep

bir unicorn olmak istemiştim. Hem güzel görünüp hem de uçmak istedim. Ama şunu çok merak ediyordum; belki de bu dediklerim büyüyünce

gerçekleşecekti. Bir de şu sorun var: bazen hemen büyümek istiyorum ama bazen de hep küçük kalmak istiyorum. Kim bilir belki büyüyünce ünlü bir ressam olurum ama ben unicorn olmak istiyorum. Ailem bu fikirlerimi çok saçma buluyordu ama ben hayallerimden vazgeçmeyecektim. Ailem bana bunların gerçek olmadığını söyledi fakat ben inanmak istemiyordum.

Aklıma bir anda annemlerin günlerde konuştuğu Hasan amca geldi. Onun her şeyi bildiğini söylüyorlardı. Bizim hemen alt sokağımızda oturuyormuş. Tabi bana yardım edebileceğini

düşündüğüm için ben de hemen ayakkabılarımı giyip çıktım. Geldiğim yer kocaman ama eski bir binaydı. Kapıyı çaldığımda içeriden gelen kalın bir sesle içeri girdim. Hemen sordum tabi:

— Siz her şeyi bilen Hasan amaca mısınız? O da bana sakince:

— Evet, benim dedi. Bunu duyunca heyecanım daha da artmıştı.
Hasan amca bana;

— Geç, otur şöyle dedi. Hemen Hasan amcanın gösterdiği yere oturdum. Hasan amca dedi ki:

— Söyle bakalım küçük kız, benden ne istersin? Yutkundum ve söze başladım.

— Hasan amca biz uçabilir miyiz?

Tam Hasan amcanın hayır diyeceğini düşündüğüm anda dedi ki:

— Neden olmasın?

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Hemen Hasan amcaya nasıl diye sordum. Bana dediği söz şuydu?

— Yeter ki sen hayal et, umudunu kaybetme. Eğer hayal edersen değil uçmak uzaya bile çıkarsın. Bu sözümü unutma işine yarayacak.

Bu saatten sonra asla hayal kurmaktan vazgeçmeyecektim. Başkalarının lafına aldanmayacaktım. Hasan amcaya teşekkür ettim. O da çayından bir yudum alıp:

— Ne demek, çocukları sevindirmek benim görevim dedi.

Neden bunu dediğini anlamamıştım. Hatta bunu neden dediğini de sordum. Hasan amca da bir gün anlatacağını söyledi. Ben de peki dedim. Bu olanları hemen eve gidip aileme anlattım. Hepsi birbirine göz devirdi. Neden bunu yaptıklarını anlamamıştım. Meğer bana inanmadıkları içinmiş. Neyse ben bunları Hasan amcadan duyunca çok sevinmişim. Bu olanlardan sonra aradan bir haftacık geçmişti. Annemler:

— Hadi, gidiyoruz dediler.

Nedenini sormaya vakit bile bırakmamışlardı. Arabaya bindik. Bir hokkabazlık gösterisine gidiyormuşuz. Daha önce böyle bir yere gitmemiştim. Gösteri başlamıştı ama gözlerime inanamıyordum. Çünkü insanlar resmen havada uçuyordu. Nasıl olduğunu anlamadığım bir anda unicorn içeri girdi. Resmen içerde hayallerim gerçekleşiyordu. Annem ile babam bana gülerek bakıyordu. Eve gittiğimizde hemen bunu Hasan amcaya anlatmam gerektiğini düşündüm ve evden çabucak çıktım. Kapıyı tıklattım ve Hasan amcanın kalın sesi bana gir dedi. Odaya girdim ve yine o gün oturduğum koltuğa oturdum. Olanları anlattım. Hasan amca dedi ki:

— Ben sana demiştim hayallerinden vazgeçme diye ve sen de geçmedin. Aferin sana!

Hasan amcaya bana hayallerimden vazgeçmemeyi öğrettiği için teşekkür ettim. Tam kapıdan çıkacakken bir önceki geldiğimde Hasan amcanın bana söylediği lafı hatırladım ve bana neden öyle dediğini tekrardan sordum. Hasan amca:

— Gel bakalım dedi. Beni de hayallerim vardı. Çocukları sevindirmeyi, onlara bakmayı çok severdim. Keşke çocukları sevindirebileceğim bir işim olsa diye düşünürken böyle bir işim oldu. Ben de hayallerimden vazgeçmedim ve çocukları sevindirmeye devam ettim.

Bu sözleri duyunca hiçbir çocuğun hayallerinden vazgeçmemesi gerektiğini anladım ve buradan önemli bir şey çıkardım. Hayal etmek en büyük güçmüş.

TANEM UZUN
6/G

GÖRÜNMEZ ADAM

Eskiden çok uzak bir ülke varmış. Bu ülkede herkes güler yüzlü, merhametli, konuksever ve iyi kalpliymiş. Bir karıncayı bile incitmezlermiş, kazandıklarının bir kısmını ihtiyacı olanlara verirlermiş. Ama bu memlekette kese kese altınları sandık sandık incileri, elmasları yaşarmış. Bir kez olsun güldüğü görülmemiş, kimseyi de sevmezmiş, kimse de onu sevmezmiş, kapısını kim çalarsa onu en ağır sözlerle onu kovarmış. Bir gün köyün en hoşgörülü çocuklarından biri o adamın ağacındaki elmadan koparmış, kopardıktan sonra hemen bahçedeki köpeği havlamaya başlamış. Sonra çocuk ne olduğunu anlamayıp elmadan bir ısırık almış, Tabi adam da hemen bahçeye çıkmış ve şöyle seslenmiş:

— Ne cüretle benim elmalarımın yersin. Çocuk da demiş ki:

— Senin elmansa ne olmuş ki! Adam demiş ki:

— Ben eskisi kadar zengin birisi değilim. Ben bağışımı Afrika'daki insanlara yapıyorum. Çocuk da sormuş:

— Peki, buradaki insanları neden sevmiyorsun? Kimseyle konuşmuyorsun, onlara bir şeyler bağışlamıyorsun. Adam demiş ki:

— Burada beni anlayan yok da ondan.

— Nasıl yani anlamadım?

— Ben sana özetleyeyim. Ben daha dokuz on yaşlarındaydım. Benim babam çok fakirdi, evde yiyecek ekmeğimiz bile yoktu. Sonra bir adam buraya, bu kasabaya taşındı. O bizim durumumuzu gördü ve çok üzüldü. Bize elinden gelen bütün yardımı yaptı ama bize para vermedi. Babamı ve abimi işe aldı. Aylık çok fazla para verdi. Şimdi ben yalnızım. Ne ailem var ne de sevdiğim biri. Sadece köpeğim ve ben. O yüzden ben buradaki kimseye yardım etmiyorum.

— Ne yani o zengin adam size yardım etti diye mi kimseye yardım etmiyorsun?

— Hayır, biz öyle bir dönemdeyken köyün en fakiriydik. O adamdan başka kimse bize yardım etmedi. Ben de o yüzden yardımlarımı buraya yapmıyorum.

— Ama Afrika’da olduğu gibi burada da bazı insanlar fakir. Onlara hiç acımıyor musun?

— Onların o zaman bana acıdıklarını mı düşünüyorsun?

Çocuk da tam ama derken çocuğun babası gelmiş sen burada ne yapıyorsun demiş. Çocuk da:

— Hiç baba bu adamla sohbet ediyoruz demiş.

Oğlunu yanına çağırmış ve bir daha bu adamla konuşmamalısn diye fısıldamış. ocuk itiraz etmek istemiş. Babası yeter bu konuyu bir daha açma demiş. Eve gittiklerinde ocuk bir bakmış ki bütün köy onların evde. Evde annesi ağlıyor, teyzesi annesini teselli ediyor ve onların yanlarında köy halkı nereye gitmiş olabilir diye düşünüyor. Babası:

— Bütün kasaba seni arıyor, herkesi meraklandırıdn. şimdi herkesten özür diler misin? Demiş ve ekleyerek o adamı senden benden başka kimse görmüyor ama bunu kimseye söyleme!

EREN NAS
6/G

KARTOPU

Her yerde kar yağıyordu. Dışarıda çok üşümüş bir kedi yavrusu gördüm; daha yeni doğmuştu, gözleri bile açılmamıştı. Karların içinde görünmüyordu. Çünkü tüyleri, aynı kar gibi bembeyazdı. Onu ceketimin arasına koydum ve hemen eve götürdüm. İsmi Kartopu koydum. Kartopu’nu iyice ısıttım, annemden de kediyi sahiplenmek için izin aldım. Annem Kartopu’nu sahiplenebileceğimizi söyleyince çok sevindim. Her gece Kartopu’yla birlikte yatıyordum.

Zaman geçtikçe, Kartopu artık yetişkin bir kedi olmuştu. Okuldan her geldiğimde Kartopu karnını açıp, benim onu sevmemi istiyordu. Ertesi gün öğretmenim,“Yarın okula evcil hayvanlarınızı getirebilirsiniz” dedi. Ertesi gün okula gitmeden önce dışarıda kar yağdığı için Kartopu’nu sıkıca giydirip okula götürdüm. Herkes Kartopu’nu çok sevdi, akşam eve gittiğimde telefonum çaldı. Arayan

kişi sınıf arkadaşımıydı. Bana, bütün sınıf arkadaşlarımla birlikte dağların yanında buluşacağımızı söyledi. Bir de,“Kızak almayı unutma” dedi. Hemen kızığımı alıp, dağların yanına gittim. Herkes beni orada bekliyordu. Kızaklarımızı aldık ve dağların en tepesinden kaymaya başladık. Çok ama çok eğlenmiştik.

Akşam eve döndüğümde çok yorulmuştum. Hemen üstümü değiştirip uyudum. Sabah erkenden kalktım. Çünkü o gün kahvaltımı yapıp, Ankara’ya yani kuzenlerimin yanına gidecektik. Annem kahvaltıyı hazırladı. Çok heyecanlı olduğum için yemeği ilk önce ben bitirdim. Dışarıda fazla kar yağıyordu. Bu yüzden Kartopu’nu çok kalın bir şekilde giydirdim ve hemen yola çıktık. Yolumuz 8 saat sürdü. Oraya varınca kuzenlerime Kartopu’nu gösterdim. Hepsi de Kartopu’nu çok sevmişlerdi. Kartopu da onları çok sevmişe benziyordu.

Ertesi gün teleferiğe binmek için hazırlandık, teleferik üstünden yoğun karları izlemek çok güzeldi. Eve geldiğimde ilk defa Kartopu beni karşılamamıştı. Uyumuştur diye düşündüm ve her odaya baktım ama Kartopu hiçbir yerde yoktu. Çok korkmuştum. Herkese Kartopu’nu hiçbir yerde

bulamadığımı söyledim. Hemen bir sürü kayıp ilanı çıkarttık. Gördüğüm her ağaca ve direğe kayıp ilanı yapıştırdım.

Kartopu gittiği için her gece ağlıyordum. Bir akşam telefonum çaldı. Halsiz bir şekilde gidip telefonu açtım. Telefonda tatlı bir kadının sesi geliyordu. İkimiz de “Alo” dedik. Sonra kadın bana, “Siz Kartopu’nun sahibi misiniz?” diye sordu. O anda, Kartopu kelimesini duyduğum an, çok heyecanlandım ve telefonu çok dikkatli bir şekilde dinledim. Kadına hemen bir sürü soru sordum. Kadın da “Kartopu’nu buldum” dedi. Sevincimden havalara uçtum. Hemen Kartopu’nun nerede olduğunu sordum. Kadın bir adres verdi. Hemen heyecanla koşup, bu güzel haberi aileme anlattım ve yola çıktık. Yolda Kartopu’yla kavuşmamızın hayalini kuruyordum ve işte sonunda kadının verdiği adrese vardık. Çok heyecanlıyım. Kapıyı açtım, asansörün gelmesini beklemek istemiyordum. Bu yüzden merdivenden çıktım. Hemen zili çaldım, heyecandan yerimde duramıyordum. Kapıyı açtıklarında ve kediyi gösterince Kartopu’yla ilgili kurduğum bütün hayallerim suya düşmüştü. Çünkü kadının gösterdiği kedi, Kartopu değildi.

Eve gidince yalnız kalmak istedim, çok ağladım ve çok geç olmadan da zaten uyudum. Kalktığımda her yerin karla kaplanmış olduğunu gördüm. Aklıma Kartopu’nu ilk kez bulduğumuz zaman geldi. Onu hatırladıkça daha da çok üzüliyordum. Bu yüzden Kartopu’nu unutmaya karar verdim. Onu unutmak çok zordu, ama

kararlıydım. Gün geçtikçe onun yokluğuna alışmaya başlıyordum ve artık aradan tam bir yıl geçti ve Kartopu'nun kayboluşunun yıl dönümüydü. Buna ayrıca çok üzülmüştüm.

Biraz dışarıda dolaşmaya karar verdim. Dışarıda çok fazla kar yağıyordu. Kar yağışını her gördüğümde aklıma Kartopu geliyordu, çünkü Kartopu'nu işte o zaman ilk kez görmüştüm. Annem Kartopu'nu unutmam için beni gezmeye götürmeye karar verdi. İlk önce lunaparka gittik. Çok eğlendim. Oradaki oyuncaklardan favorim korku tüneli oldu. İçerisinde bir sürü iskeletler, örümcekler ve daha birçok şey vardı. Oradan sonra ise, AVM'deki o büyük mü büyük akvaryuma geçtik. İçerisinde köpek balıkları, denizanası, yengeç ve değişik değişik balıklar vardı. Akvaryumun çıkışına doğru büyük bir havuz içerisinde vatoz balıkları vardı. Çok sevimlilerdi. Önce biraz korktum, ama sonra onları çok sevdim. Onları ellerimle besledim. Çok güzel bir yerdi ve size de gitmeniz için kesinlikle tavsiye ediyorum.

Oradan çıktığımızda saat çok geç olmuştu, bu yüzden eve gitmemiz gerekti. Yatmadan önce annemden bana bu geceliğine masal okumasını istedim. Normalde hiçbir gece masalla yatmam, ama bugün nedense öyle istedim. Sabah yine erkenden kahvaltımızı yapıp alışveriş merkezine gittik. Oradan neredeyse bütün mağazayı aldık. Yani ben üzgün olduğum için annem istediğim her şeyi aldı. Tabi artık üzgünlüğüm neredeyse tamamen bitmişti. Yine akşam

saatlerinde yola çıkabildik. Çok trafik vardı. Üstüne bir de yağmur yağıyordu. Sonunda eve varmıştık.

Yatmadan önce babam, “Yarın sana çok güzel bir haberim olacak” dedi. Ne olduğunu öğrenmek için sabah herkesten önce kalktım. Zaten gece sabırsızlıktan neredeyse hiç uyuyamamıştım. Hemen gidip babamı uyandırdım.

Sonunda babam da o güzel haberi açıklıyordu. O güzel haberse, babam bir AVM’nin müdürü olmuştu. Buna gerçekten çok sevindim. Babam oranın müdürü olduğu için her zaman arkadaşlarımla buluşup orada oynuyordum. Bir akşam yine AVM’de oynarken kalabalığın arasından bir kedi sesi geldi. Sesin

geldiği yöne doğru gittim ve karşılaştığım şeyle çok mutlu oldum. Çünkü o kedi sesi, Kartopu’ndan gelmekteydi. Hemen onu kucağıma alıp eve götürdüm ve sonunda eski mutlu günlerimize dönebildik. Onu bir daha asla kaybetmeyecektim. Kartopu’m benim; seni çokook seviyorum.

ASYA DİLA BAKBAK
6/H

KORKUSUZ PRENS MARGO

Kış bitmişti. İlkbahar tüm güzelliğiyle ve canlılığıyla doğaya merhaba diyordu. Doğa bu kadar güzelken bu güzellikte uçmayı bekleyen kuşlar diyarında sayısız kuş yumurtaları vardı. Çatlamaya yüz tutmuş bir şekilde zamanının gelmesini bekliyorlardı. Bu kuşlar gelecek kuş sürülerinin bir parçası olacaklardı. Kuş yumurtaları yavaş yavaş çatlamaya başlıyor tek tek minicik kuşlar dünyaya gözlerin açıyordu. İçlerinden biri vardı ki ağaçta yuvada iken aşağı düşüp çatlamış bir yumurtadaydı. İşte o zaman her şeyin farklı olacağını hissetmiştik. Yumurta çatlamış MARGO dünyaya gelmişti. MARGO büyümüş diğer arkadaşları ile birlikte oyunlar oynuyor kendi aralarında uçuş yarışmaları yapıyorlardı. Çok güzel bir

küçüklük dönemi geçirmişlerdi. Ama büyükleri o kadar mutlu ve huzurlu değillerdi. Nedeni ise avcılardı.

MARGO ve türünün değerli evcil bir tür olduğu için avcılar bu kuşları yakalayıp ticaretini yapıyorlardı. Büyükler bu duruma bir çare bulamamışlardı. MARGO ve türünün sayısı gittikçe azalıyordu. Bu arada MARGO ve arkadaşları büyümüş yetişkin birer kuş olmuşlardı. MARGO anne ve babasının neden üzgün ve huzursuz olduklarını sordu. Artık MARGO gerçekleri öğrenmişti.

Ertesi gün bu durumu arkadaşlarına anlattı ve birlikte plan yapmaya başladılar. İlk hedefleri yakalanan arkadaşlarının nerede olduklarını bulmaktı. Tehlikeli de olsa bir gün avcıların peşine düştüler ve avcıları takip ederek diğer arkadaşlarını buldular. O sırada MARGO içinden bir fedakârlık yapmayı düşünüyordu amacı ilk önce kendini avcılara yakalatıp arkadaşlarını kurtarmaktı. Bu konuyu arkadaşlarına anlattı. Arkadaşları MARGO'ya ne kadar yapma dese de MARGO hemen uçup kendisini avcılara yakalattı. Diğer yakalanmış bütün kuşların ayakları bağlıydı. MARGO da avcıların dikkatini çekmemek için kendi ayağını bir iple bağlamış gibi yaptı. Onun için avcılar bu durumdan hiç şüphelenmedi.

MARGO'nun arkadaşları ailelerin yanına gitti. Ve MARGO'nun kendisini avcılara yakalattığını söylediler.

MARGO'nun ailesi bu duruma çok üzeldi ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Bu arada MARGO bütün kuşların yakalandığı yere getirildi. O kadar çok kafes vardı ki MARGO plan yapıyor hepsini tek seferde en kısa zamanda kafes kapaklarını nasıl açabileceğini düşünüyordu.

Gece olmasını bekledi. Avcılar uyumuşlardı MARGO özgürlük zamanı geldi diyerek ayağındaki gevşek olan ipi çıkarttı ilk önce kendi kafesindeki kuşları serbest bıraktı daha sonra hızlı bir şekilde diğer kafesleri bir bir açtı ve bütün kuşları özgürlüğüne kavuşturdu daha sonra onlara liderlik yaparak kendi evlerine yani KUŞLAR DİYARINA götürdü. MARGO'yu ve kayıp bütün kuşları gören aileleri sevinçten dans ediyorlardı.

Kuş diyarındaki bütün aileler MARGO'ya teşekkür etti. Ve MARGO'yu bu Kuşlar Diyarı'nın korkusuz prensi ilan ettiler.

ŞEMS KARTAL ER
6/H

KAPKEK CANAVARI

Yılbaşı gecesı, saat 01.28. Ben diğer üç arkadaşıım gibi uyumak yerine uyanık kalacağım. Çünkü herkes uyuyunca bir kap kek canavarı, kedili kap keklerimi çalabilir! Bu yüzden kapının önünde elimde

tava ile beklemeye karar verdim. Arkadaşlarım bu şekilde bekleme, bir şey olmaz dedi. Onları dinledim. Uyumam gerekiyordu o yüzden 2’de uyuyacağım. Ama eğer kap keklerim çalınırsa, onların bana on kap kek borçları olacağını söyledim. Birazdan uyuyacağım için kapıyı aralayıp son bir kez daha baktım ve bir gölge gördüm. Hemen tavamı savurdum ve arkadaşlarımı çağırdım. İki arkadaşım uyandı, biri zaten hep uyuyor. Hemen kapıyı tamamen açtım ve onlara kap kek canavarını gösterdim derken, bir baktım ki aslında Noel babayı bayıltmışım. Arkadaşlarıımdan biri Noel babaya bakacağını söyledi, geriye iki kişi ve bir uyuyan kaldı. O iki kişi ve ben Noel baba uyanana kadar hediyeleri dağıtacaktık. Zaten sadece yedi

hediyeye kalmıştı ve üstlerinde adres yazıyordu. Hepsinin de üstünde yazan adres bir hastaneydi. Tüm hediyeleri dağıttık fakat bir hediye verirken nedense çok hüzünlendim ki normalde sinirli biriyim. Nedeni ise o hediye sahibinin lösemi hastası olması ve istediği hediye de iyileşen lösemili çocukların hala lösemi olan çocuklara yazdığı mektuplar. Kutunun içini açmadım merak etmeyin, her hediye üstünde hediye ne olduğu yazıyor. Bu son hediye verdiğimden sonra hemen eve gidip uyudum zaten eve vardığımızda Noel baba iyileşmişti ve ondan özür diledim. Sabah erken kalktım ve

çok sevdiğim kedili kap keklerimi lösemili çocuklara dağıttım. Kap keklerim gittiği için azıcık üzülmuştüm fakat onlar mutlu olunca ben daha mutlu oldum. Böylece bir değişik ama güzel maceranın daha sonuna gelmiş oldum.

İPEK KARAMAN
6/H

YARAMAZ KIRLANGIÇ

Yaz aylarıydı. Kırlangıç aileleri bu aylarda hep mutlu mutlu yaşarlardı. Anne ve baba kırlangıçlar yavrularına uçmayı, yiyecek bulmayı, tehlikelere karşı kendilerini korumayı

bu aylarda öğretir büyümelerine yardımcı olurlardı. Kırlangıç ailelerinin içerisinde yedi kişilik bir aile vardı: Baba kırlangıç, anne kırlangıç ve birbirinden güzel beş tane yavru kırlangıç. Bu yavruların içinde bir de yaramaz kırlangıç vardı. Bu kırlangıç, annesi ile babasının sözünü asla dinlemez, hep kendi istediklerini yapardı.

Yaz mevsimi yavruların sağlıklı büyümesi ve uçmayı öğrenmeleri için çok önemliydi. Çünkü sonbahar mevsiminde yaşadıkları bu güzel yerlerden göç etmeleri gerekiyordu.

Eylül ayı yaklaşmaya başlamıştı. Yavrular saatler boyunca uçmaya neredeyse hazırlardı. Yaramaz kırlangıç dışında. Çünkü uçuş derslerini hiç önemsemiyor ve derslere katılmıyordu. Bu

gidişle uçmayı öğrenemeyecekti. Anne kırlangıç ve baba kırlangıç bütün gün hem yavruları için yiyecek topluyor hem de uçuş derslerinden kaçan yaramaz kırlangıcı bulmak için çok yoruluyorlardı.

Nihayet göç etme vakti gelmişti. Kırlangıç aileler hep bir arada sıcak ülkelere yol alacaklardı. Tam herkes yola koyulalım derken yaramaz kırlangıç yine ortadan kaybolmuştu. Bütün kırlangıç aileler onu aramaya koyuldular. Ama bulamadılar. Mecburen aileler yola çıktılar ama yaramaz kırlangıcın ailesi yola çıkamadı. Günlerce yaramaz kırlangıcı aradılar. Ama bulamadılar. Diğer yavruları kışın soğukta ölmesin diye yola çıkmaya karar verdiler. Bir gün, iki gün ve haftalar boyunca durmadan uçtular. Diğer kırlangıç dostlarına yetişmek istiyorlardı. Ve sonunda dostlarına yetişebildiler. Dostları onları görünce çok sevindiler. Biz de sizi bekliyorduk çünkü size bir sürprizimiz var dediler. Birden yavru kırlangıç ortaya çıktı. Ailesi çok şaşırды ve çok sevindi. Nasıl bu kadar yol geldiğini merak ettiler. Meğer yavru kırlangıç komşu kırlangıç ailenin çantasına saklanmış. Onlar da fark etmemişler. Fark ettiklerinde de çok yol gittikleri için geri dönüp haber de verememişler. Yavru kırlangıç ailesinden özür dilemiş ve bir daha yaramazlık yapmayacağına dair söz vermiş.

GÖKSU MELİS YETKİN
6/H

GELECEKTEN MESAJ

gereken litrelerce su yok oluyor.

Savaşlar artık topraklar için değil su için. Artık çocuklar 10 yaşında asker oluyor savaşa gidiyor. Dünya hafiflediği için hızlanıyor. Günler 10 saate azaldığı için insanlar tabi bu kıtlıkta yaşayabilenler günde bir kez iki saatlik uykular yapıyorlar. İnsanlar uykusuz kaldıkları için uykusuzluk giderici haplar kullanıyor.

Merhaba, ben çevre temizlik sistem robotu V627. 4024 yılından gönderiyoruz bu ses kaydını. Bu ses kaydının amacı bilgilendirme, doğa için. Bu ses kaydının sizin geleceğiniz için kurtarıcı ilaç gibi olmasını istiyoruz. Bizim zamanımızda yani şu an Dünyamız yaşam enerjisini kaybediyor. Su kıtlığı olduğu için dünyanın taşınması

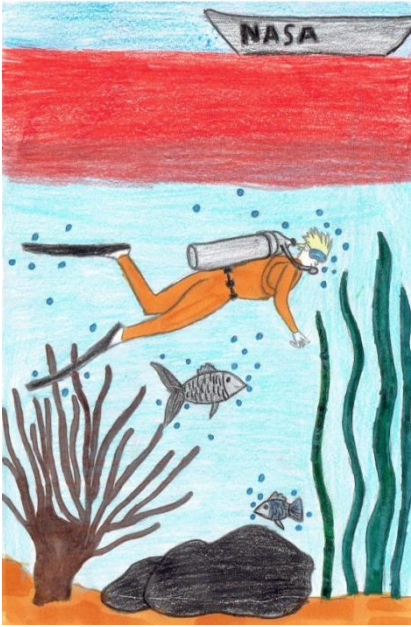
Tabii bu haplar insan sağlığını epeyce bozuyor ve ayrıca Ozon tabakası delindiği için güneşin zararlı ışınları dünyayı ısıtıyor. Bu ısınan dünyada artık tarım yapılamıyor. Artık hiçbir elektronik cihaz kullanılamıyor. Belgeler taşlar kazınarak yapılıyor. Aile diye bir kavram artık kalmadı. Fosil yakıtlar bittiği için ve hayvanlar yok olduğu için insanlar yürüyerek seyahat ediyor. Bu mesajı bir daha yaptığımız hataları yapmayın diye yolluyoruz. Dünyanın sonu savaşıla değil insanoğlunun aç gözlülüğüyle geliyor.

CEM ASLAN ACAR
6/H

ELA

Sıcak bir yaz günüydü. Ela henüz 6 yaşındaydı ve suya karşı özel duyguları vardı. Koç burcu akıllı sevimli ve iyi kalpliydi. Fakat denizi her şeyden çok severdi. Tabii ki denize gitmekten başka hobileri de vardı mesela paten sürmek hayvanları keşfetmek gibi. Her gün ailesiyle beraber denize gitmek istiyordu ama ailesi çoğu zaman meşgul olduğu için bu isteğini reddetmek zorunda kalıyordu. En sonunda ailesi buna bir çözüm buldu. Ela'nın en sevdiği denizlerden biri olan Kanlı Deniz'in yanına bıraktılar onu fakat Ela'nın bilmediği bir şey vardı Kanlı Deniz'in Hemen önüne Ela'yı görebilecek konuma bir kamera yerleştirmişti ailesi. Böylece onu her denize bıraktıklarında içleri rahat ediyordu. Ela'yı her zamanki gibi Kanlı Deniz'in etrafına bıraktıkları bir gün Ela'yı ailesi kameradan izliyorlardı. Her şey normal gidiyordu ta ki kızın bir anda Kanlı Deniz'e doğru koşmaya başladığını fark ettiler. Ela aynı zamanda da bir melodi söylüyordu. Ela'nın ailesi hemen Kanlı Deniz'e doğru koşmaya başladılar maalesef yetişemediler Ela Kanlı Deniz'e düştü. Bu göl kasabanın bildiğine göre kırmızı bir sıvıdan oluşuyordu ve içine düşen bir daha geri dönemiyordu. Bu olayların üzerinden yıllar geçti Ela'nın ailesi yaşlanmıştı. Ela'yı kaybettikten sonra hayat neşeleri kalmamıştı yaşamak artık hiç keyif değildi onlar için. Her cuma olduğu gibi ailesi Kanlı Deniz'in başında yas tutarken bir adam onlara doğru yaklaştı ve dedi ki: “Hey merhaba, ben NASA

araştırma merkezinden Profesör Steven, bu denizi araştırmaya geldim.” Ela'nın ailesi duruma çok şaşırır: “Merhaba, biz de bu kasabada yıllardır yaşıyoruz maalesef talihsiz bir kazayla kızımızı bu denizde kaybettik.” Dedi. Ela'nın babası Profesör Steven ise (Bu kaybınızı çok üzuldüm Elimden geldiğince araştırmaya çalışacağım) diye cevapladı. Birkaç gün sonra Profesör Steven denizi incelemek için gerekli her şeyi hazırlamıştı. Tüm hazırlıkların tamamlandığından emin olduktan sonra dalış tarihini duyurdu: 12 Mayıs. Bütün kasaba konuşuyordu. Herkes O denizde neler olduğunu çok merak ediyordu özellikle de Ela'nın ailesi. Meraklı

bekleyiş başladı. Herkes heyecanla 12 Mayıs'ı bekliyordu derken 12 Mayıs gelip çattı. NASA tarafından bir duyuru yayınlandı: Profesör Steven dalış tüpü sayesinde maximum 7 saat boyunca suyun altında kalabilecektir kafasının üzerindeki suya dayanıklı kamerayla canlı yayın yapacaktır ve bütün dünya bu canlı yayını izleyebilecektir.

Her şey harika gidiyordu her şeye tıkırındaydı ve NASA sorunsuz bir şekilde bu dalışı gerçekleştirmeyi planlıyordu. Herkes televizyonların önüne geçip izlemeye başladı. Profesör Steven canlı yayını başlattı ve GoPro kamerasını başının üstündeki bölmeye yerleştirdi. Profesör Steven son hazırlıkları da bitirdikten sonra nefesler tutuldu. Beklenen o an gelmişti Profesör Steven bacaklarını suya yavaş yavaş koydu ve dedi ki: “Suyun sıcaklığı hiç de fena değilmiş.” Sonra da suya balıklama daldı. Denizin en dibine kadar daldıktan sonra gözyuvarları yerinden fırlayacakmış gibi oldu çünkü hiç de kasabanın dediği gibi kırmızı bir sıvıdan oluşmuyordu aksine aşağısı tertemiz pırıl pırıl bir mercanlıktı. Mercanların altında kum ve denizyıldızları vardı. Burası resmen cennet gibiydi! Derken Profesör Steven bir melodi duydu. Ela'nın anne ve babası hemen tanıdı bu melodiyi. Bu melodi Ela'nın bu Deniz'e atlamadan önce söylediği melodi idi...

ALYA DENİZ MAYIR
6/H

OKULDA KALMAK

Lise zamanlarında iken arkadaşım İnci ile bir gün okulda gizlice kalmaya karar verdik. İnci ile nasıl okulda kalacağımızı düşünüyorduk. Ben okulun içerisindeki bir yere saklanmamız gerektiğini söyledim. İnci'de fikrimi beğendi. İnci ile saklanmak için bir yer aramaya gidiyorduk ki ders zili çaldı. İnci ile ben yan yana oturuyorduk. Ders Türkçe'ydi. Dersin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorduk. Sonra hoca bana soru sordu. Ama ben heyecandan soruya cevap veremedim. Ders bitti ve ben İnci'yle hızlıca saklanacak yer aradık. Temizlik odasının önünden geçerken İnci beni durdurdu. İnci bana temizlik odasında saklanabileceğimizi söyledi. Bende kabul ettim. Temizlik odasını açmaya çalıştık ama kilitliydi.

Temizlik odasının anahtarı yalnızca temizlikçi ablaydı. Gizlice temizlikçi abladan anahtarı aldım. İnci'yle temizlik odasında kalacaktık. Son ders başladı. İnci ve ben hocadan tuvalete gitmek için izin aldık ama hoca sadece tek kişinin tuvalete gidebileceğini söyledi. İlk benim gideceğime karar verdik. Ama aslında tuvalete gitmeyip müdür odasına gittim. Müdürün odasına gizlice gittim. Müdürün odasında kimse yoktu. İnci'nin annesini arayıp gezi olduğu için gelemeyeceğini söyledim. Sonra hızlıca sınıfa döndüm. Ben sınıfa geldikten sonra İnci'de benim annemi aramaya gitti ve gezi olduğunu söyledi. Çıkış zili çaldı. Ben İnci'ye yanına gittim. Gittiğimde İnci'de geliyordu. Aklıma okulda kameralar olduğu geldi. İnci'ye kamera görüntüleri silmeniz gerektiğini söyledim. İnci bana zaten kamera görüntülerini sildiğini söyledi. İnci'yle çantaları alıp temizlik odasına gizlenmeye giderken, temizlikçi abla nereye gittiğimizi sordu. Temizlik odası kütüphanenin yanında olduğu için ben kütüphaneden ödev için kitap alacağımızı söyledim. Temizlikçi abla gittiğinde temizlik odasına girdik. Biraz zaman geçtikten sonra tam çıkacaktık ki dışarıdan sesler geldi. Müdürün sesini duyduk. Müdür güvenlikle konuşuyordu. Onların uzaklaşmalarını bekledik. Uzaklaştıkları zaman temizlik odasından çıktık. Güvenlik şalterleri kapatmıştı. Her yer karanlıktı. İncinin çantasında el feneri olduğunu söyledi. Ben nasıl çıktığımı anlamamıştım. Çünkü İnci'nin hazırlıksız geldiğini sanıyordum. El feneri ile şalterlerin yerini aradık. Şalterleri

bulduk ancak güvenlik de orda duruyordu. Bir yere saklanıp gitmesini bekledik ama gitmiyordu. Ben de yanımdaki pet şişeyi kantine doğru fırlattım. Güvenlikte sesi duyup kontrol etmek için kantine doğru yöneldi. Biz de fırsatı değerlendirip şalterleri açtık. Bilgisayar odasını film izlemek için kullanacaktık. İnci film seçerken, ben de kantine gidip bazı yiyecekler aldım. Tabi ki parasını koydum. Sonra İnci'nin yanına gittim. Geldiğimde film açmıştı. Filmin yarısında iken güvenlik geldi. İnci'yle ben güvenliğin geldiğini anlamamıştık bu yüzden yakalanmıştık. Annelerimizi aramışlardı. Nasıl açıklayacağımızı bilmiyorduk. Tutunak yiyebilir dik. Annelerimiz geldiğinde bizim özür dileyeceğimizi söyledi. Biz de özür dileyip bir daha olmayacağını söyledik. Müdür tutanak tutmayacağını söyledi ama bugün okulda kalıp kendi sınıfımızı temizlememiz gerektiğini söyledi. Tabi ki biz de kabul ettik çünkü tutanak yemekten iyiydi. Sınıfı temizledikten sonra evimize gittik. Bu olanlar bizim için eğlenceli bir tecrübe oldu.

AYŞE KAVAKLI
6/H

BİR UZAYLI

Merhaba! Benim adım Ege. Ailem ve diğer vatandaşlarla beraber Pikua gezegeninde yaşıyorum. Yani size göre bir uzaylıyım. Uzaylı olduğumu söyleyince aklınıza filmlerdeki gibi çirkin ucubeler gelmesin. Bizim görünüşümüz de aynı sizler gibi. Duygularımız, isteklerimiz ve ihtiyaçlarımız var. Yine de bizi sizden ayıran bazı özelliklerimiz de var. Mesela dilimiz, teknolojimiz, eğitimimiz ve algılayabildiğimiz boyutlar çok farklı. Şimdi aklınızda dağlar kadar soru vardır. Örneğin nasıl bir eğitim alıyoruz? Aslında bizde okul yok. Beyne takılan bir çip yardımıyla bilgileri direkt beynimize yüklüyoruz ki bu eğitim bile sayılmaz. Arada bir dünyaya gidip siz insanlarla vakit geçiriyorum. Bir sürü yetişkin bana sorular soruyor. En çokta “Kaç yaşındasın sen bakayım?” diye soruyorlar. Acaba siz onlara nasıl katlanıyorsunuz?

Dillerimizin farklı olduğunu söylemiştim. Bu bazen bana zorluk yaşıyor. Mesela benim gerçek adım Ege değil. Adımı size yazarak anlatamam çünkü alfabemizdeki bazı harflerin sizin alfabenizde karşılığı yok. Dillerimizin ayrı olmasının benim için biraz zorluğu var. Dünya’ya ilk gelişimde bu yüzden büyük sıkıntı çekmiştim. Hala da birisi bana soru sorduğunda cevap vermekte zorlandığım oluyor. Bazı insanlarla aramda söyle bir konuşma geçtiği de oluyor:

— Oğlum bak bi’

— B-ben mi?

— Hangi okula gidiyorsun sen?

— Eee... Ő-Şey...

— Dilini mi yuttun sen?

Bu konuşma Asiye Teyze ile aramda geçmişti. Sanırım insanlarda gereksiz sorular sormak genetik çünkü Asiye Teyze’nin annesi Sıdıka Nine de böyle sorular sorar ama Asiye Teyze’ye göre daha az. Sıdıka Nine doksan yaşında olduğundan pek fazla tecrübesi vardır. Onları çevresindekilere anlatmaya bayılır. Beni her gördüğünde bana kurabiye, çörek tarzı Şeyler verir. Sanırım Asiye teyze sadece boş sorular sormasını annesinden öğrenmiş.

— Pikua’da teknoloji sizinkine göre çok ileride. Mesela bizde uçan evler, uçan arabalar, uçan binalar, uçan masa ve sandalyeler var. Sizin gezegene dönecek olursak Pikua’dan geldiğimi Şu ana kadar kimseye söylemedim. Eğer öğrenirlerse nasıl tepki vereceklerini hayal etmek bile istemiyorum. Benim canavar olduğumu filan düşünürler herhalde ama bilmiyorlar ki bize göre de siz uzaylısınız.

NEVA PELİN YILMAZ
6/1

AYBARS'IN AZMİ

Yine yepyeni bir tatil onları bekliyordu. Aybars diploma notunun güzel olduğunu bildiği için mutlu, arkadaşlarıyla tatil boyunca devamlı görüşemeyeceğinden dolayı da üzgündü. Aybars çok başarılı, sorumluluk sahibi bir çocuktur. Öğretmenleri başarısıyla mutlu oluyor, annesi Başak ve babası Çağan ise onunla gururduyuyorlardı. Okulun son gününde arkadaşları Aybars'ın yanına gelerek, ona tur ile yaz tatilinde iki aylığına geziye gideceklerini ve Aybars'ın da geziye katılmasını çok istediklerini söyleyerek, ısrar ettiler. Aybars da bu konu hakkında annesini ve babasını ikna edebileceğini arkadaşlarına söyledi. Bunu duyan arkadaşları sevinçten havaya uçtular. Bu olaydan bir, iki saat sonra toplanarak karneleri aldılar. Vedalaşarak herkes evlerine dağıldı. Akşam olunca Aybars, annesi ve babasına bir konu için danışmak istediğini söyledi. Başak ve Çağan merakla Aybars'ın yanına oturup, onu can kulağıyla dinlemek istediklerini söylediler. Aybars, okulda arkadaşlarının ona iki aylığına tur ile yurt dışı gezisine gideceklerini söylediğini ve müsaade ederlerse kendisinin de gitmek istediğini söyledi. Bunu duyan annesi ve babası yüzünde çok üzgün bir ifadeyle “Aybars, çok üzgünüz.” dediler. Aybars da “Ne yani herkes giderken ben yurt dışına gidemeyecek miyim?” diye sordu. Başak ise, “Aybars, bu kadar maddi durumumuz kötü olmasaydı seni zaten

arkadaşlarıyla birlikte keyifli bir zaman geçirmen için gönderirdik. Ama zaten babanın da benim de işlerimiz çok durgun yani bu kadar parayı karşılayacak bir durumumuz söz konusu değil. O nedenle bu seferlik, en azından durumumuz düzeline kadar seni yurt dışına maalesef ki gönderemeyeceğiz. Bu aralar paramızı tasarruflu kullanmamız gerekiyor.” dedi. Aybars, ”Peki ya sen baba, sen ne düşünüyorsun bu konuda?” dedi. Çağan cevap verdi; ”Oğlum bende annenle aynı fikirdeyim. Ben de senin yurt dışında gezip dolaşmanı isterim ama maalesef ki maaliyeti çok fazla.” dedi. Bunu duyan Aybars üzülerək odasına gitti. Odasında annem ve babama nasıl yardım edebilirim ki? Diyerek düşünmeye başladı. Nasıl, nasıl, nasıl... Kafasında sorular dönmeye başladı. Aybars düşünürken; içerden çalan telefonun sesini duydu. Merak edip kim aradı diye bakmak istedi. Aybars odasından salona gidene kadar, annesi Başak çoktan telefonu açmıştı bile. Tam o sırada telefonda teyzesinin sesini duydu. Uzun bir süre Başak kardeşiyle, yani Aybars’ın teyzesiyle konuşmuştu. Meğer Aybars’ın teyzesi, eniştesi ve kuzeni Aybarsların evlerinin çok yakınında bir iş kurmak için geleceklermiş. Bunu duyan Aybars’ın sevinçten etekleri zil çalmıştı. Çünkü en iyi anlaştığı kuzeni yanına gelecekti. İsmi ise Emre’ydi. Aybars’tan sadece dört, beş yaş büyüktü. Ama yine de bu Aybars’ın fikrini değiştirmeyecekti. Çünkü Aybars, Emre’nin ne kadar iyi kalpli, yardımsever ve güvenilir biri olduğunu biliyordu. O da Aybars gibi

başarılı öğrencilerin olduğu bir okulda okuyordu. Üstelik dersleri de çok iyiydi. Aybars da onların gelmelerini büyük bir heyecanla bekliyordu. Nihayet o gün geldi çattı. Eniştesi, teyzesi ve kuzeni Emre Aybarsların evlerine geldiler. Eniştesi açacağı kafenin bulunduğu yere bakmak için Aybars'ın babası ile beraber dışarı çıktılar. O sırada Aybars, Emre'yi de yanına alarak odasına çıktı. Emre, Aybars'ın moralinin düşük olduğunu fark etti ve ona ne olduğunu sordu. Aybars da yurt dışı gezisi için turla iki ay gezeceklerini, kendisinin de gitmek istediğini ancak gidemediğini söyledi. Emre ise “Peki neden gidemiyorsun?” dedi.”Aybars ise hemen cevap verdi. Kendisinin gitmek istediğini ama anne ve babasının şu an için gelirlerinin yani maddi durumlarının kötü olduğundan gidemediğini ayrıca sıkıntıda olduklarını ve hiçbir

şekilde yardım edemediği için de üzülüğünü söyledi. Emre “Ne yapabiliriz ki, bir düşünelim” dedi. Kısa bir süre sonra sevinçle “bulduuuum!” diye bağırdı. Babasının açacağı kafede personele ihtiyacı olduğunu eğer işe girerse de orada çalışıp ailesine destek olabileceğini söyledi. Aybars bu fikri duyunca ağzı kulaklarına vardı. Bu konu hakkında konuşmak için eniştesini ve babasını

sabırsızlıkla beklemeye başladı. Onlar gediğinde ise bu durumdan bahsetti. Eniştesi ve babası da bu duruma onay verdi. Aradan birkaç gün geçtikten sonra kafenin bütün tadilatları bitmişti. Artık sırada sadece kafenin açılması kalmıştı. Kafe açılmadan önce ise eniştesi kafeyi Aybars’a tanıtmak istedi. Hemen evden çıktılar.

Kafeye vardıklarında ise Aybars gözlerine inanamadı. Altınla kaplanmış dolaplar, ahşabı andıran duvarlar, gri masalar, rengârenk sandalyeler ve daha fazlası... Eniştesi beğendin mi diye sorduğunda ise Aybars, "beğenmek nedir enişte bayıldım" yanıtını verdi. Onlar yeni tanışacakları komşularını gezerken saat neredeyse

gelmişti. Uzun süre kalmadan hemen açılış törenine vardılar. Belki saniyeler hatta saliseler kala yetişmişlerdi. Gelenleri bekletmeden kırmızı kurdeleye bağlanmış kapıyı makasla kurdelesinden kestiler. Tabii ki o arada da fotoğraf çekinmeyi ihmal etmediler. Aybars ilk zamanlarda zorlansa da daha sonra rahatlıkla görevine ulaştı. Her

gün daha da büyük bir azim göstererek elinden gelen her şeyi yaptı ve harçlığını hakkıyla kazandı. Kazandığı parasını ailesiyle paylaşarak, onlara destek olmak Aybars'ı son derece mutlu etmişti. Ayrıca kısa sürede yurt dışına gidebilmek için harçlıklarındanayırıp para biriktirmeye başladı ve arkadaşlarıyla tekrardan konuşup yurt dışına gidebileceğini söyledi. Aradan zaman geçtikten sonra, Aybars gezi günü için tüm hazırlıkları yaptı ve son saatler kala da ailesiyle vedalaştı. Bu arada mutluluğunun bir başka sebebi de vardı. Çünkü Aybarsların evlerinin yakınına Emreler taşınmışlardı. Artık Aybars istediği gibi ailesinden izin aldıktan sonra kuzeni Emre'nin evine gidebilirdi. Tabii ki Emre'lerin yanına gitmeden uğramazsa olmazdı. Onlarla da vedalaşmak istemişti. Evlerine gidip vedalaştıktan sonra ise okula gitme zamanı gelmişti. Dikkatli bir şekilde okula gidip arkadaşlarıyla toplanma yerlerinde servislerini beklediler ve servis gelince de heyecanlı bir şekilde koltuklara oturdular. Artık onların mutluluklarını kimse bozamazdı. Bu arada Aybars serviste giderken her sorunun bir çözümü olduğunu, yeni başlangıçlıklara adım attığını ve hakkıyla çalışan bir insanın her zaman başarılı olacağını anlamıştı. Herkesin kendi içinde özel olduğuna da.

NAZLI SÜĞÜR
6/I

ZOMBİLERLE 20 GÜN

O gün gelmişti ve çatmıştı dedem bize hikâye anlatacaktı. Kuzenlerimle çok heyecanlıydık ama bunun için 7 saat beklemiş olmak gerekiyordu. Kahvaltıya geçtik sonra üstümüzü değiştirip dışarı çıktık. Bayağı oyun oynadık. Eve döndük saate baktık, dört saat vardı. Çok sıkıldık. Aklımıza bir fikir geldi oyun konsolumuzun olduğunu unutmuştuk. Onunla iki saat vakit geçirdik. Kaldı iki saat. O kalan iki saati tarlada çalıştık ve on dakika kalmıştı. Dedem bizi çağırırdı. Beklenen an gelmişti. Dedem:

- Akşam yemeği yiyelim öyle anlatalım demişti. Ben ve kuzenim:
- Tamam dede dedik.

Yemeğe oturduğumuz anda siren sesleri gelmeye başladı. Savaş sireni gibiydi ama ilk önce umursamadık. Sonra siren sesi bayağı devam edince korkmaya başladık. Televizyon açık olmadığı halde açıldı ve...

— Bu bir uyarıdır. Sakın insanlara fazla yaklaşmayın. Çünkü zombi virüsü yayılmış durumda insan nüfusu çok azaldı. 8.500.000.000 iken 1.950.000.000 insan kaldı. Çabuk sığınaklara kaçın yanınıza birkaç yıllık şeyler alın, silah alın bu uyarıdır! Bunun bir şaka olmadığını anladık ama sığınak yoktu ki.. Hem silahı hem yemeği nerden bulacaktık.

— Durum güncellemesi son 10 insan 7 oldu. Çok korktuk 7 kişiydik ne yapacaktık. Şu anlık köyde zombi mi diye baktık. Bize geliyorlardı. Babam:

— Koşun tabancayı ve tüfeği alın ve herkese dağıtın.

Hemen koşup aldık ve tek tek hepsini indirdik. Arabayı acil geliştirmek gerekiyordu. Tüm aile arabaya bindik. Babam bir gaza bastı uçtuk ama nafile önümüzü kestiler. Biz kuzenimle bir tane savaş oyunundaki gibi camdan dışarı çıkıp kapının üstüne oturup ateş etmeye başladık. Aslında biraz sevdik ama korkunçtu. İl merkezine gidip tabanca, uzun namlulu tüfek, mermi falan aldık. Kapı açılmıyordu çünkü zombiler çok zorluyordu. Babam kapıyı tutmaya başladı. Babam:

— Siz kaçın ben başımın çaresine bakarım demişti. Biz; tabi ki hayır deyip babamı kapıdan çektik.

Uziyi alıp taramaya başladık. Çok fazlaydılar. Derhal zırhlı araç lazımdı. Polis karakolu etrafında neyse ki üç tane vardı. Hepsini alıp götürdük ve çok gizli bir yer bulduk. Orada üçünü de arka arkaya monteledik üstüne bölme yapıp, iki tane tank yeri yaptık. Ben: -7+1 ev gibi 1 yatak odası 3 banyo 2 oturma odası 1 mutfak bir salon vardı. Çok güzeldi. Hem zırhlı araç, ev, tank, karavan, araba vb. En sonunda çok uzun yolculuğa çıktık. Annem: “Bu arada ne elektrik ne dizel ne de petrol yakıyor hiçbir şeysiz çalışıyor.” Dedi. Kardeşim de: “Yaşayalım yeter!” dedi. Babam: “Bir şey olmaz,” dedi. Rusya’ya varmıştık. Buraya ne olmuş insansız bir doğa. Az sonra olacıklardan habersizdik. Bir sığınak bulup içine girdik. Ama herkes zombiydi. Taramaya başladık ama babam kendini feda etti. Son sözü buydu: “Görüürüz sizi çok seviyorum” deyip Zombilerin üstüne atladı ve onları oyaladı. Ama çok üzgündük. Araba zaten ehliyetsiz sürüldüğünden ben sürdüm. Kuzenim: “Kaldık altı kişi: Ben, Taha, Yengem, Tuğsem, dedem ve babaannem” dedi. O günden sonra günleri saymaya başladık.

Birinci gün: Uyanmıştık. Her yer zombiydi. Hala babamı düşünüyordum. Bir gün olmuştu ama o sözü aklımdan çıkmıyor. Bir çözüm vardı o da panzehirdi. Sonra kargo uçağıyla İtalya’ya uçtuk. Her yer yeşillik güzel ortamdı zombiler dışında. Orada bir

laboratuvar bulduk. Oralarda gezinirken kardeşimi de bir zombi yakalayıp ısırıldı. O zombiyi öldürdük ama kardeşim... Gitti. Ben: “Kaldık 5 kişi” dedim.

İkinci gün: Bu sefer İspanya’ya annem gitti. Amerika’ya babaannem, Kıbrıs’a dedem... Böylelikle iki kişi kaldık. Kuzenim ve ben artık korkmaya başladık.

Üçüncü gün: Ben: “Artık tek başımızayız. 8.499.999.998 zombi var. Nasıl aşacağız onları?” diye sordum. Kuzenim de:

— Bilmiyorum bunun kaynağını bulmamız lazım. Bu zombiler zombi ama bir şey farkettim hala insan aklı var. Bu da kaynağını koruyor anlamında olabilir dedi. Ardından ben:

— Haklısın ama olabilir %50 şansımız var bunun olması için. Ama nasıl bulacağız bu kaynağı? Kuzenim:

— Bilmiyorum bulacağız bir yolunu ama çok zor. Biz iki çocuk; ben 14, sen 12 yaşıdayız. Ben:

— Bir makine yapmalıyız üç gün oldu ve bitmiş. Güç diye bir şey kalmadı dedim ve gece gündüz derken günler günleri kovalamıştı. 18. Günde makineyi yaptık. Ben:

— Makineyi çalıştırsana neredeymiş şunun kaynağı. Kuzenim:

— Sinyal yok ki sinyal almaya çalışıyorum dedi. Ben:

— Dıt ederse çalışır dedim ve... İkimiz aynı anda:

— Evet, sonunda oldu çok iyi hahaha inanamıyorum bu çaresizlikte derken kapı yumruklanıyordu küt küt diye. Korktuk. Tüfekleri ve

aleti alıp kaçtık. Alet: “Tanzanya” diye bağırdı. Gülmekten öldük helikopterin içinde. Güldük güldük dirildik neredeyse ve helikopterden inip uyumaya başladık.

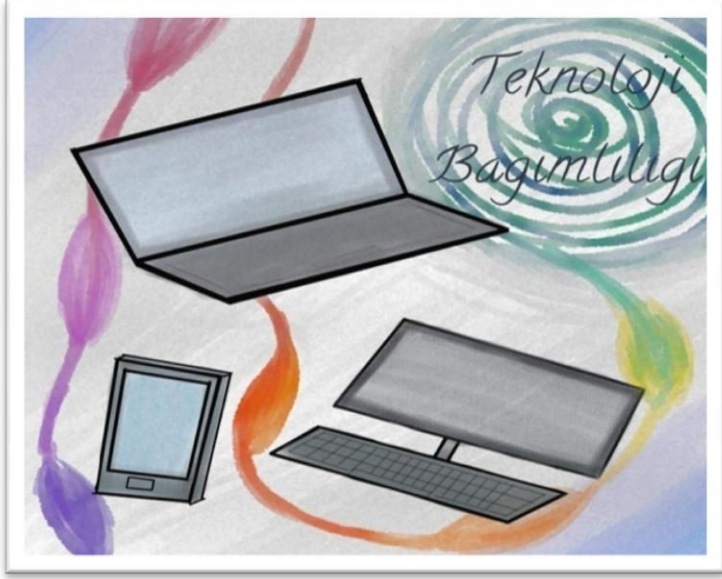
19.Gün: Tanzanya’ya vardık. Hangi bölgede olduğumuzu bilmiyorduk. Her yer zombi diyordum içimden. “Ya gergedan ve filler bile zombi olmuş,” dedim. Sonra o labaratuvarı bulduk. Her yer zombi muhafızlarıyla doluydu. Ben hepsini pompalı tüfeğe dürbün takıp vurmaya başladım. İçerde çok dikkatliydik. Sonra kralları yani korudukları kaynağı ve en önemlisi panzehiri bulduk ve çok sevindik ama belli etmedik. Çünkü görünmemek gerekiyordu. Yine hepsiyle dövüşüp kaynağı yok edip panzehiri aldık. Gece parti yaptık. Yolun sonuydu. Çok sevindik ve yattık.

20.Gün: Artık dünyanın eski haline gelme vakti geldi dedik. Panzehiri püskürtücüye koyup püskürtücüyü helikoptere bağladık ve tüm dünyada uçtuk. Artık herkes insan oldu. Eski halimize yeniden kavuştuk. Daha sonra çok beklediğimiz hikâyeyi dinledik ve bize TSK’da rütbe verildi.

Artık KAHRAMAN ÇOÇUKLARDIK.

TAHA BERKANT ÇELİK
6/I

TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI

Yavuz teknolojiye çok meraklı bir çocuktur. Yeni programlar araştırır onlar hakkında bilgi sahibi olur ve öğrendiklerini paylaşırdı. Ama birde Yavuz'un sınıf arkadaşı olan Yiğit vardı. O ise eve gelmez bilgisayarın başına oturup video izler ve oyun oynardı zaten teknolojiye merakı da bu kadardı. Zaten Yavuzla arasındaki farkta buydu. Yavuz, Yiğit oyun oynarken, zamanını planlayıp gününü o plana göre geçiriyordu. Yiğit okuldan geldiği gibi telefonu eline alıp başından kalkmadığı için zamanla kilo almaya başlamış. Önceden annesinin zoruyla tek tük dışarı çıkarken şimdi annesi de çıkaramıyormuş. Yavuz ise eve gelip yemeğini yedikten sonra

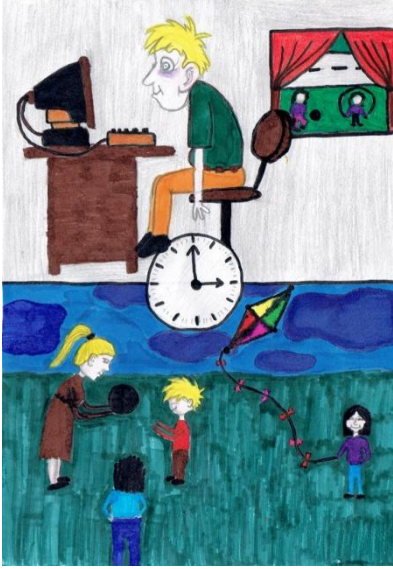
ödevini bitirip bahçeye koşar, düzenli olarak basketbol antrenmanlarına katılmış. Yavuz derslerinde de başarılıymış bu yüzden arkadaşları ona “inek” lakabını takmışlar. Yiğit’in lakabı var mı diye soruyorsanız evet onun lakabı da bilgisayar canavarıymış.

Yiğit teneffüsten döndüğünde herkesin toplandığını görmüş ve neden toplanıyorsunuz diye sormuş sonra bir seminer olduğunu öğrenmiş içinden Yaşasın ders boş geçecek diye sevinmiş ama seminerin konusu Herkesin dediği gibi bağımlılıkmış çoğu kişi Yiğit’e bağımlı olduğunu anlatmaya çalışmış ama nafile Yiğit bağımlı olduğunu kabul etmiyormuş. Seminerde de Yeşilay’dan

gelen eğitimciler bağımlılık türlerini, nasıl bağımlı olduğunu ve bağımlılıktan nasıl kurtulabileceğini anlatmışlar. Yiğit eve gidene kadar kendine: “Acaba ben gerçekten bir internet bağımlısı mıyım?” Diye sormuş. 7. sınıfa geçtiklerinde Yavuz ve Yiğit birbirini 3 ay boyunca görmemiş. Yavuz, Yiğit'i görünce çok şaşırılmış. Daha 6. sınıfın başında sağlıklı, zayıf ve uzun boylu olan Yiğit, şimdi çökük omuzlu, kilolu, kısa boylu ve göz altları mor bir çocuğa dönüşmüştü ve bunu fark eden sadece Yavuz değildi. Öğretmenleri de Yiğit'teki bu değişim fark etmişlerdi. Yiğit bu olanlara şaşırıyordu ama sanki hiçbir şey yokmuş gibi kafasını telefonundan, bilgisayardan kaldırmıyordu. Ailesi de durumun farkındaydı ama ne kadar oğullarını uyarsalar da Yiğit onları dinlemiyordu. Yavuz arkadaşına içten içe üzülüyordu ve bu düşüncelerini diğer arkadaşlarına da açtı. Onlar da bu durumu fark ettiklerini söylediler ve en sonunda okul çıkışı okula en yakın kafede oturup beyin fırtınası yapmaya karar verdiler. Okul çıkışı okula en yakın kafe olan S.ÇEVİK kafede buluştular ve onca fikrin arasında bu konuyu öğretmenlerine danışma kararı aldılar. Zaten Türkçe'deki temaları da teknolojinin fazla kullanımı ve bağımlılıktı. Konuyu ertesi gün öğretmenlerine anlattıktan sonra öğretmenleri Yiğit'in ailesi ile konuşacağını ama onların da birazdan söyleyeceklerini yapıp arkadaşlarına yardımcı olup olamayacaklarını sordu. Önce Yavuz sonra diğerleri sırasıyla “EVET” diye onayladılar hepsi arkadaşları için bir şeyler yapmak

istiyordu. Öğretmenleri bu konuyu aileye anlatıp kendisinin ve çocukların da onlara yardım edeceğini söyledi.

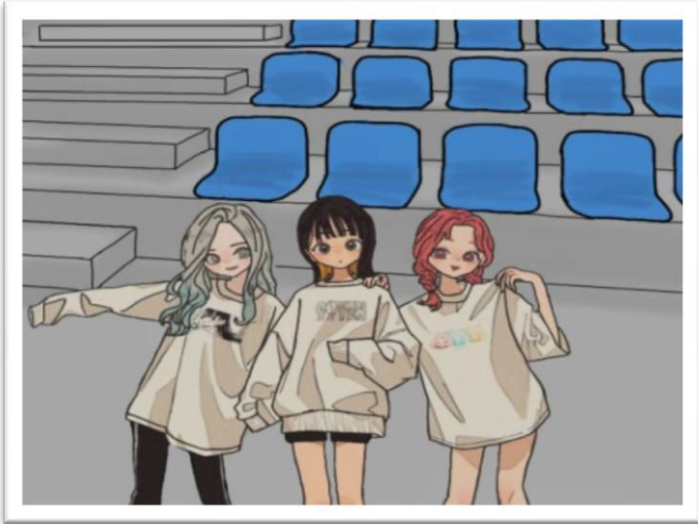
Yiğit zamanla düzelmeye başladı. Artık gerçek dünyanın sanal dünyadan daha eğlenceli olduğunu fark etmişti. Eskisi gibi dışarı çıkıp oyun oynamaya, kilo vermeye başladı. Artık teknoloji bağımlısı olmadığı için çok mutluymuştu. Çünkü gözü ve başı ağrıyordu, aşırı sinirlenmiyordu, Yavuz'la beraber antrenmanlara katılıyor, kitap okuyor, oyun oynuyorlardı.

Teknoloji bağımlılığından onu kurtardıkları için öğretmenlerine arkadaşlarına ve ailesine teşekkür etti.

AHMET UTKU GENÇ
6/1

ARKADAŞLAR BU GÜNLER İÇİNDİR

Söylediği şeylerin, sorduğu soruların hepsine “Evet, tamam, olur” gibi onaylayıcı sözcüklerle karşılık veriyordum. Çünkü onu dinlemiyordum. Sadece aklımdaki soruyu düşünüp duruyordum. "Acaba maç kaç kaç biter?" diye. Evet, aklımdaki tek soru buydu. Çünkü futbol turnuvasına katılmıştık. Bizim sınıf ile D şubesinin maçıydı bu. Final karşılaşması olduğu için çok heyecanlıydık. Ben katılmamıştım ama en büyük destekçileri bendim. Sanki derbi maçıydı da biz de tezahürat yapıp duruyorduk. Sonra şöyle düşündüm "Kazansak da kaybetsek de önemli olan eğlenmek ve arkadaşlık." Daha önce o gün için ben, Selin ve Ece pankartlar hazırladık. Bizim sınıf ve D şubesinin maçını merakla bekliyorduk.

Abartısız Galatasaray - Beşiktaş derbisi gibiydi. İki takım da iyiydi, şampiyonluk için yarışacaklardı. Neyse, sonunda o gün geldi çattı. Ece, ben, Selin ve birkaç kız daha takımı desteklemeye gitmiştik. O maçın her anını merakla bekledik. Bizim maçtan hemen önce başka şubelerin de maçları vardı. Maçta oynayacak kızlardan Gamze; kısa boylu ve sevimli bir kızdı. Gamze bize: "Kızlar maç var, isterseniz gelin birlikte yiyecek bir şeyler alalım." dedi. Biz de acıkmıştık. Ben: "Gamze ben gelirim ben gelirim ama öğretmenden izin alırsam." dedim. Aleyna "Ben de gelirim." dedi. Dört kişi gittik Gamze ile birlikte. Çikolata, çubuk kraker vb. atıştırma malımlar aldık. Ben pankartları bizim kızlara bıraktım. Döndüğümüzde maça daha vardı. Birkaç kişi daha geldi maçtan önce. Yiyecek getirenler de vardı. Bizim sınıfın olduğu tribüne oturduk. Yiyecekleri yedik, fotoğraf çekildik. Nihayet maç başlıyordu. Hazırlıklar yapıldı. Bizim sınıfta çok güzel futbol oynayan üç kız vardı ve onlar da tabi ki bizim takımdalardı. Biri zaten Gamze, diğlerleri de Deniz ve Ekim'di. Deniz; uzun boylu, saçları uzundu. Dalgalı saçlı ve kahverengi gözlüydü. Benim futbol oynayışını en beğendiğim kızdı. Ekim de kısa saçlı ve genel olarak Deniz'e benziyordu. Neyse, maç başladı. Çok iyi oynuyorduk. Birinci yarı 0-0 sonuçlandı. İkinci yarıda skor D şubesinin üstünlüğüyle 2-0 sonuçlandı. İki takım da gerçekten çok güzel oynadı. Tabi ki çok mutlu değildik yenildiğimiz için. D şubesi ise bizimle dalga geçiyor, hiç hoş olmayan hareketler yapıyorlardı.

Biz karşılık vermedik. Diğer turnuvayı beklemeye başladık. Okula döndük. Aslında mutlu da olmuştuk çünkü öğretmenimiz bize "Siz finale kalırsanız kutlama yapacağız." demişti. Sonra sınıf öğretmenimizin olduğu derste önce öğretmenimiz takımımızı tebrik etti. Sonra da kutlama yaptık. Yemeğimizi yerken bir kız Ece ve benle kavga etti. Yanımıza gelip bizi rahatsız ediyordu. Biz ise o kız ile arkadaş olmaya çalışıyorduk. Ama o kız istemiyor mudur nedir bizden uzaklaşıp duruyordu. Sonra başka bir öğretmenimiz bize bir ödev verdi ve sınıfta üçerli gruplar oluşturdu. Benim grubumda Ece ve o kız vardı. Bizim futbolda D şubesiyle rövanş maçımız vardı. Öğretmenimiz ise ödevi maçtan sonraya vermişti. Ödev için bir hafta süremiz vardı. Ödevin konusu çok basitti fakat o kız konuyu sürekli zorlaştırıyordu. Konumuz futbol ile ilgili olduğu için ödevi maçtan sonra yapacaktık. Bu arada anlattığım o kız mavi gözlü, sarı kıvrık saçlıydı. Aslında sevimliydi ama bize hiç öyle tatlı davranmıyordu. Onun da sevmediği kişiler vardı. Hatta kimse birbirini sevmiyor, zorla anlaşıyorlardı. Ama sanki biri sihir yaptı herkes birbiriyle iyi anlaşmaya başladı. Neyse, yine maç günü geldi. Takımımıza tezahürat yapıp takımı coşturduk. Takımımız D şubesini ikinci maçta 4-2 mağlup etti. Mutluluktan havalara uçtuk. Sonra da ödevlerimizi büyük bir mutlulukla yapıp öğretmenimize verdik. Öğretmenimiz ödevlerimizi çok beğendi. Başka bir gün D şubesi bizim sınıfın maçtan sonra saygısızlık yaptığımızı söylediler. Biz kendimizi

savunduk, kimse inanmadı. Bu gerçekten kötü ve zor bir durumdu. Çünkü hem yapmadığımız bir şey için suçlanıyorduk ve şampiyonluğumuz gidebilirdi. Elbette şampiyonluğu düşünenler vardı ama benim tek düşündüğüm bu hareketleri yapmadığımızı nasıl kanıtlayacağımızdı. “Nasıl bunların gerçek olmadığını kanıtlarız?” diye düşünüyorduk. Bizim sınıftan Oğuz “Biz neden bu kadar düşünüyoruz ki? Bizi de yanlarına çağırmayacaklar mı? Orada D şubesi de olursa onlara sorarız ve kanıtlarız.” dedi. Hepimize mantıklı geldi bu fikir. Sonra tam Oğuz’un dediği gibi oldu. Yani bizi çağırıcıları zaman yanımızda D şubesinden birileri vardı. Biz de onlara “Bu kötü hareketleri bizim yaptımıza emin misiniz?” diye sorduk. Tabiki duraksadılar, bir şeyler uydurdular bu sefer onlara inanmamışlardı. Öğretmenlerimiz başka bir zaman yine bizi çağıracaklarını ve her iki tarafın da kanıt getirmesini istediler. Biz de ertesi gün Türkçe dersinden sonraki teneffüste yine toplandık, yine “Nasıl kanıtlarız” diye düşündük. Benim aklıma bir fikir geldi hemen söyledim “Arkadaşlar bizim maç stadyumda olmadı mı? Stadyumlarda da kamera yok mu? Yani stadyuma gidip, görüntüleri öğretmenlerimize gösterebiliriz.” diye. Cemile “Tamam da onu nasıl yapacağız Leyla?” dedi. Ben de “Şansımızı deneriz” dedim yarı umutlu yarı umutsuz bir şekilde. Sonra bizim ekip yine toplandık ve öğretmenimizin yanına gittik. Birimiz öğretmenimize “Öğretmenim izin verir misiniz bilmiyoruz ama stadyumdaki

kameralaradaki görüntüleri izlese yeterli kanıtımız olur mu?” dedi. Öğretmenimiz bize “Tamam inandık size. Bu konuya bu kadar uğraşacağınıza dersinize çalışın.” dedi. “En azından kanıtladık” diye düşündük. Sonra baktığımızda konuyu gerçekten çok abarttığımızı gördük. Ama o günden sonra anladık ki arkadaşlık ve dostluk gerçekten çok önemli. Arkadaş olmak yerine kavga etsek bunları başaramazdık. İşte bu yüzden arkadaşlıklar bu günler içindir.

MELEK İSRA KAÇAR
6/I

ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Annem babam ablam ve ben birlikte piknik yapmaya gidecektik. Eşyalarımı hazırlamak için odama koştum. Kulaklığımı, topumu ve ipimi hazırlayıp yedek kıyafet aldım ve uyudum. Sabah 8.00'da annemin mis gibi yemeklerinin kokusuyla uyandım. Yüzümü yıkamaya koştum. Ablama baktım, kalksın diye yastık atıp kaçtım. Ablam yastıkla arkamdan koşmaya başladı. Kahvaltıdan sonra babam mangalı, tüpü, çaydanlığı ve kozalakları bagaja koydu, yola çıktık. Gideceğimiz piknik alanına arabayla 1 saatte gidiliyordu. Yola çıktığımız zaman uyuya kalmışım ablamın bağırsıyla uyandım, dışarı çıktım. Çıktığım anda ağzım açık kaldı. Her yerde çöp yığınları vardı. Çimenler çöpten gözükmüyordu, etraftan pis kokular geliyordu. Bir canlı bile ölmüş olabilirdi. Yanımızdaki poşetlerle çöpleri toplayabildiğimiz kadar topladık. O alanda ateş yakamayacağımızı anladık, çok da acıkmıştık. Annem yine böyle bir durumu düşünmüş, dün akşamki kalan yemekleri getirmiş. Yemek yedikten sonra çöpleri biraz daha topladık, yorulduk ve oturduk. Otururken ağaçların orada bir hayvan gördüm. Pek net göremediğim için arabadan dışarı çıktım ve evet o bir ayı'ydı, babama seslendim. Babam insanlar hayvanların yaşadığı yeri bozmuşlar, etraftaki çöpler azalınca tekrar gelmiştir dedi. Ayı bize doğru gelip yanımızda ağlamaya başladı;

Ayı: Sizin gibi insanlar iyi ki var doğamın kirletilmesine başladığında daha çok küçüktüm. Annem de zehirli atıklardan bir tanesini yiyip öldü.

Ben: İnsanlarımız adına sizden özür dilerim bazı bilinçsiz insanlar doğamızı kirletip zarar veriyorlar.

Ayı: Keşke onlar da dediğim gibi bu kadar iyi olsa gelenler etrafın kirliliğini görmelerine rağmen kaldıklarında önceki gelenler gibi etrafı kirletip gidiyorlar. Bu döngü hep devam etti.

Babam: Haftaya ben arkadaşlarımla gelip buradaki bütün çöpleri toplarız, sizin için su koyarız.

Ben: Ben de arkadaşlarımı çağırırım. Daha fazla kişi olunca hızlı çalışırız, işimiz çabuk biter. Sen de dinlenirsin.

Babam dediklerimi kafasıyla onayladı. Annem geldi: “İki saattir ne konuşuyorsunuz?” Dedi. Annem ayıyı görünce çığlık attı ve bayıldı. Hava kararmaya başladığı için yola çıktık annem giderken gözlerini açtı. Eve varınca çok yorgun olduğum için odama gittim, çantamı hazırladım ve yatağa koştum. Babam yanıma geldi iyi geceler dedim ve uyudum. Bir hafta nasıl geçti bilmiyorum tekrar piknik alanına gittik. Bu sefer hazırlıklıydık. 3-4 araba ile gelmiştik. Eldivenlerimiz ve çöp poşetlerini aldık bütün çöpleri topladık. Etraf tertemiz olmuştu. Arkadaşlarımı ayı arkadaşım ile tanıştırdım ve mutlu mesut yaşadık.

AYŞE NİSA ÇAKMAK
6/I

ABDULLAH'IN SİPARİŞİ

Abdullah yine sabah erkenden kalktı üstünü giydi ve motorunun anahtarını alıp yola çıktı. Abdullah bir kuryeydi ve işinden gayet memnundu. Abdullah siparişleri dağıtmaya koyuldu. Birinciyi dağıttı, ikinciyi dağıttı, sıra son siparişteydi. Saat 19.00 olmuştu. Abdullah çok yorgun bir şekilde son sipariş için yola çıktı. Ama biliyordu ki bu sipariş onun hayatını değiştirecekti.

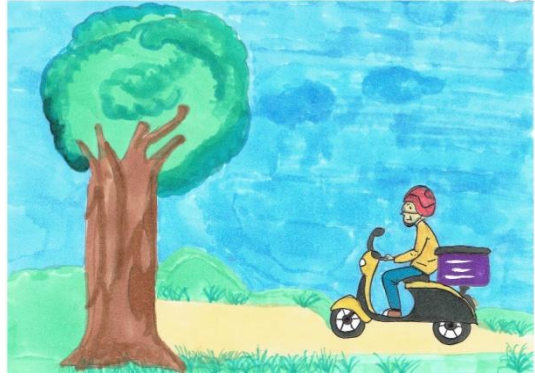
Abdullah siparişteki konuma geldi gelmesine ama bir sorun vardı. Siparişteki konum bir ormanı gösteriyordu. “Buda ne böyle?” dedi. Abdullah, ilk defa böyle bir şey yaşıyordu bunun bir şaka

olduğunu düşündü. Sinirli ve yorgun bir şekilde yerdeki taşlardan birine tekme attı, taş bir ağaca denk geldi. Ama o da ne ağaçtan metal sesi geliyordu. Abdullah yanlış duyduğunu düşündü ve ağaca tekrar bir taş fırlattı. Bu bir ağaç değildi. Abdullah ağaca doğru

yöneldi ve bunun bir ağaç olmadığını anladı. Elini yapay ağacın üstünde gezdirdi ve bir kapak buldu. Bu kapağı açtığına içinde bir harita çıktı, çok şaşırıldı ve haritaya baktı ama bir şey anlamadı. Sadece haritanın arkasında yazan 1964 sayılarının bir tarih olduğunu düşündü. Ama artık saat çok geçti Abdullah'ta motoruna binip eve döndü. Eve gittiğinde eline bir kahve aldı ve haritayı incelemeye başladı. Haritayı incelerken uyuyakalmıştı. Sabah alarmin sesine uyandı, üstünü giyindi ve işi gitti. Eve geldiğinde yemeğini yedi ve haritayı incelemeye koyuldu. Sonunda bir bilgi buldu. Bu harita deniz kasabası adındaki bir kasabaya aitti. Acaba buraya gitmeli miydi? Bunları düşünürken uyudu.

Sabah erkenden uyandı. İş yerinden bir hafta izin almıştı. Uzun süredir kahvaltı yapmadığını fark etti, kahvaltısını yaptı ve kasabaya gitmek için yola çıktı. Sonunda

kasabaya geldi. Akşam olmuştu ve kalacak bir yeri yoktu, oda bir misafırhanede kaldı. Sabah kasabanın ileri gelenlerine bu haritayı gösterdi ve onlardan şu hikâyeyi öğrendi. Çok önceden bir adam bu kasabadaki bir kıza âşık olmuş fakat bu adamın anne babası olmadığı

için kızın ailesi onunla evlenmesine izin vermemişti. Adam çok üzölmüş ve üzüntüsünden başka bir şehre gitmiş orada para kazanmış, hayatını kurmuştu. Ama olan olmuş adam talihsiz bir hastalığa kapılmış ve öleceğini anlamıştı. Böylelikle adam tüm mal varlığını bir yere saklamış ve buranın haritasını

sevdiği kıza yollamıştı. Fakat mektup kıza ulaşmamıştı. Yıllar sonra bu yerin haritasını Abdullah bulmuş. Harita kasabanın yanındaki ormanın içinde bir yeri gösteriyormuş, Abdullah'ta oraya gitmiş ve adamın bütün mal varlığını bulmuş.

MUSTAFA ENSAR AKDERE
6/I

SERVİSİN SONU NEREYE GİDİYOR?

Her zamanki gibi bir sabahıydık. Serviste uyukluyordum. Gözlerimi açtığımda inanmadım. Uyuya kalmıştım ve kimse beni uyandırmamıştı. Buraya bu sene taşınmıştık. Etrafta kim var? Ne var? Veya burası neresi hiç bilmiyordum. Hemen elime telefonumu alıp annemi aramaya çalıştım. Fakat telefonu açan kimse yoktu. Telefonum ile beraber çantamı yan koltuğa bırakıp önümdeki kemeri kırmaya çalıştım, kilitlenmişti. Nihayet kemeri kırdım.

Ellerim titriyordu. Servisten indim ve etrafı gezmeye başladım. Biri olması ümidiyle koştum. Bu araç çok eski olmalıydı. Her yeri paslanmış, lastikleri inmiş, hatta kenarlarını örümcek ağları sarmıştı. Bu koku bana eski,

kırık bir plastik parkı hatırlatıyordu. Ön koltuğun üzerinde bir kâğıt parçası buldum. Kâğıtta "on metre sağ-yedi metre sol" yazıyordu. Bu ne demekti? Belki de evimi nasıl bulacağımı gösteriyordu. Kâğıdı aldım ve araçtan indim. Sağa döndüm ve yürümeye

başladım. Bir süre yürüdükten sonra uzakta bir direk göründü. Direğin altına gittim. En yukarı bağlanmış hoparlörden şöyle bir ses

geldi. "Hoş-geld-iniz-niz" Elimdeki kâğıda baktım. Hoparlör devam etti. O-yun alanı i-ki-ki kilome-metre ileride-de." Panik oldum ne oyunu? Ne alanı? Noluyo? En iyisi yakınlarımı arayıp yardım istemektir. Ceplerimi ararken telefonumu çantam ile beraber koltuğun üzerinde unuttuğumu hatırladım. Tek seçenek oyun alanı denilen o yere gitmekti. Yürümeye başladım, tahmin ettiğim kadarıyla saat altı civarı olmalıydı. Hava kararıyordu. Karanlıkta kalmamak için koşmaya başladım. En sonunda karşıda kocaman yazılarla yazılmış "PLAY GROUND." yazısını gördüm. Alana doğru gittim. Bir tür AVM'yi andırıyordu. İçeri girdim ve yanıma benimle aynı yaşlarda bir kız geldi. Bana: "Yeni mi geldin seni kapıdan girerken gördüm" dedi. "Evet" dedim. Sohbet etmeye başladık. Bir yandan da bana alanı gezdiriyordu. Yüksek ve sağır edici bir sesle anons yapıldı. Arka bahçeye gidecektik. Arka bahçede bir sürü kişi vardı. Bir kadın konuşmaya başladı: "Hepinize bu güzel sabahın merhabaa! Birazdan hepinize bir kâğıt vereceğiz. Hepiniz bir zihin sınavından geçecek ve odalara ayrılacaksınız." Olaylar gittikçe tuhaflaşıyordu. Kendimi bir hikâyede gibi hissettim. Birkaç dakika sonra önüme bir kâğıt geldi. Kâğıtta şu tarz sorular yazılıydı. "Neden arkadaş ediniz?" veya "Ampül neden bulundu?" Bu garip testi tamamladım. Arkadaşımı ve beni oda gibi bir yere götürdüler. Odada beklememizi söyleyip üstüne bir de kapıyı kilitlediler. Boş boş beklemeye başladık. Hava tamamen kararmıştı. Acaba ailem şuan ne yapıyor?

Beni mi arıyorlardı? Veya belki hiç umurlarında değildim. Yerlere oturmaktan sırtlarımız acımıştı, of, puf çekiyorduk. Kapının açılma sesi ile ayağa kalktık. Uzun boylu bir adam gelip kendisini takip etmemizi söyledi, gittik. Burası botanik bahçeyi andırıyordu. Her tarafta ağaç ve çeşitli bitkiler vardı. Önce ışıklar kapandı. Yine aynı kadın bize "Jeneratörleri ilk indiren, ışıkları açan kazanır!" dedi. Hiçbirşey anlamamıştık, birine sormak istedik "Je-je-jane-jenaretöör" cevabını verip koştu. Yine anlamamıştık. Bir süre düşünüp buradan kaçma kararı aldık. Kaçınca ne yapacaktık hiçbir fikrim yoktu. Yine de burada duramazdık. Arkadaşım bana iki aydır burada olduğunu ve ailesine ulaşmak istediğini söyledi fakat buradan kaçmak mümkün değilmiş. Bir tür oyunun içinde olduğumuzu ve bu oyunların ansızın başladığını söyleyip durdu. Umursamadım yerden bir taş alıp vurmaya başladık. Cam çok güçlüydü, kırılmak bilmedi. Oyunun bitmesine yedi dakika kaldığında camı kırdık. Ama beklenmedik bir alarm çalmaya başladı. Atlayıp, koşmaya, uzaklaşmaya çalıştık fakat beceremedik. Arkamızdan gelen adam bize ulaştı. Kollarımızı arkamızda bağladık. Arkadaşım "Demıştimm!!", "DEMİŞTİMM!!" Diyordu. Hiçbir şey dememişti. Kafamı çevirdiğimde kötü bir ceza alacağımızı fark ettim. Galiba sonuna geldik diye düşünürken... Biri omzumu salladı. Hadi Ecem yine uyuya kalmışsın! Senin evine geldik... Dedi.

BEREN DELİKTEPE
6/1

ESRARENGİZ OLAY

Birgün Ada, Ceylin ve ben bahçeye oyun oynamak üzere indik. Güzel güzel oyunumuzu oynuyorduk taki insanların bağırışlarını duyana kadar:

— Buradan kaçın!

Çok korkmuştuk ne olduğunu anlamamıştık bile. Ceylin soğukkanlı bir şekilde:

— Sakinolun! Bir şey

olmaz oyuna devam edelim, dedi. Ada:

— Ceylin delirdin mi? Korkudan ne dediğini şaşırdın herhalde! Diye bağırdı. Bunun üzerine:

— Arkadaşlar kavga etmenin sırası mı? Gerçekten buradan uzaklaşmamız lazım, dedim. Ceylin:

— Siz gidin, size hiçbir şey olmadığını kanıtlayacağım, dedi. Ada trip atarcasına:

— Kal burada beni ilgilendirmez, dedi ve gitti.

— Kavga etmeyin demedim mi Ceylin? Gel bur... Sözümlü bitiremeden Ada kolumdan çekti ve beni güvenilir bir yere götürdü. Benim aklım hala Ceylin'deydi. Bağırışlar çoğalmıştı. O da neydi? Bir anda kesilen sesler gibi benim de nefesim kesilmişti. Hemen olduğumuz yerden çıkıp Ceylin'e bakmaya gittim fakat orada yoktu. Titreyen bir sesle:

— Ce-ce-Ceylin neredesin? diyebağırđım. Ada:

— Gelseydi. Bizim suçumuz yok, dedi.

— Ada trip atmayı bırak, kendine gel! Bir şey olmuş olabilir, dedim.

Ada, olayın ciddiliğini anlamıştı. Ceylin'i aramaya başladık fakat hiçbir yerde bulamadık. Polisi aradığımızda polis 24 saat geçmeden hiç bir şey yapamayız, dedi. Çok sinirli bir şekilde:

— Mahallemizde çok garip olaylar oldu. Arkadaşımız 3 saattir kayıp ne yapmamızı bekliyorsunuz ki? Sizin işiniz bize yardım etmek! Arkadaşımız kayıp diyorum, 24 saat bekle diyorsunuz. Garip şeyler oldu diyorum size!

Polis tekrardan 24 saat sonra arayın dedi ve kapattı, çok sinirlenmiştim. Ceylin kendiliğinden kaybolmamıştı sonuçta. Bu olayın üzerine mahallemdeki kişilerin de arkadaşlarının kaybolduğunu duydum polisler o kadar aramaya karşı ki mahalleyi incelemeye bile gelmemişti. Mahalleli çok kızgın bir şekilde arkadaşlarını hatta bazı küçük çocuklar ailelerini arıyorlardı. Biraz

yürüdükten sonra yerde bir kâğıt gördüm. Ceylin'in yazısıydı üstündeki.

— Yardım edin! Bizi iki adam alıp götürüyor. Aynı durumda bir sürü kişi var yanımda. YARDIM EDİN LÜTFEN!

Çok tedirgin dik bu yazıyı okuyunca gerildik ama elimle dokunduğumda elime kalemin boyası gelmişti, yeni yazılmıştı anlaşılın. Çok uzakta olamazlardı hemen Ada'ya gösterdim, bisikletimize binip izlerini sürmeye başladık. Belki yeni ipucu bulabiliriz diye Fakat başka hiçbir ipucu yoktu. Umudumuzu yitirmiştik. Dayım savcı olduğu için ondan yardım istedik. Dayım:

— Çocuklar şu an yapmamı istediğiniz şey hiç yasal değil maalesef, dedi.

— Dayı lütfen! Buna çok ihtiyacımız var, dedim. Bunun üzerine dayım:

— Peki, sadece konumu bulabilirim. Başka bir şeye karışmam, dedi.

Çok teşekkür ettik ve Ceylin'i kaçıran kişilerin aranmasını bekledik. Çünkü para isteyeceklerini düşünüyorduk. Beklememiz sadece yarım saatimizi aldı. Bizi aradılar ve arkadaşınız elimde bazı istekleri oldukları söylediler. Dolar istiyoruz. Arkadaşınızı seviyorsanız verin, dedi. Dayım sinyalleri bulduğunu kapatabileceğimizi, söyledi.

— Arkadaşların seni kurtarmayacaklar! Ceylin:

— Sen öyle san! Beni bulacaklar bundan eminim. BENİ BULACAKLAR EMİNİMM! Adam:

— Anla işte seni sevmiyorlar zaten. Çok uzaktayız seni asla ve asla bulamazlar, dedi ve sinir bozucu şekilde güldü. Dayım:

— Buldum! Almanya'dalar. Ada ile aynı anda istemsizce:

— Yok artık, dedik. Dayım bizim Almanya'ya gidemeyeceğimizi polise söylememizi istedi. Dayımı “tamam” diyerek geçiştirdik. Ada:

— Biz daha 13 yaşındayız ne yapacağız? dedi. Haklıydı da yanımızda büyük olmadan uçağa da binemezdik, arabayı zaten süremezdik.

— Ada, ablan 22 yaşında yurt dışına da çıkmak istiyordu hem macerayı de seviyor. O da bizimle gelsin, dedim. Ada:

— Çok güzel bir fikir, dedi.

Bir gün sonrasına bilet aldık. Acaba Ceylin ne yapıyordu, iyi miydi, neredeydi? Kafamda böyle sorular vardı. Ertesi gün Ceylin kaybolalı tam 3 gün olmuştu. Nasıldı orada, başına neler gelmişti acaba?

Ada, ablası ve ben uçağa binmiştik fakat Ceylin'i bulmak hiç kolay olmayacaktı. Almanya'ya varmıştık. Meryem:

— Şimdi ne yapacağız, hangi şehre, hangi mahalleye, hangi sokağa, hangi eve gideceğiz; diye sordu. Hiçbir fikrim yok sadece Almanya'da olduğu görülüyor, dedim. Ada:

— Ee adamları arayıp sor, dedi.

— Ada dalga mı geçiyorsun bir de çay, yanına kek yapsınlar mı?

Ada:

— Acıkmıştım iyi olur, dedi ve güldü. Meryem abla:

— Arkadaşlar şakanın sırası mı? Diye cevap verdi. Meryem abla sinyallerden yerlerini bulabileceğini söyledi. Çok şaşkın bir şekilde ada ile aynı anda “NEEEE!” dedik. Aynı anda nasıl söylediğimiz hakkında gram fikrimiz yoktu. Nasıl bulacaktı diye düşünmeye başladık. Birden Meryem abla:

— İşte buldum, Frankfurt şehrindeki Bonames Mahallesi.

— Çok güzel Meryem abla fakat derste Frankfurt'un çok tehlikeli olduğunu duymuştum. Almanya'nın en tehlikeli şehri gitmekten emin miyiz? Ada:

— Ne, tabii ki eminiz pes etmememizi söyleyen sendin.

— Haklı gibisin, dedim. Meryem abla ve Ada ile beraber Frankfurt'a gittik. Adanın yine oburluğu tuttuğu için:

— Hadi güzel bir yemek yiyelim, dedi. Üzgün ve tavırlı bir şekilde:

—Ceylin kaçırıldı kayıp diyorum kim bilir ne yedi ne içti sen yemek peşindesin Ada! Meryem abla:

— Nehir haklı Ada. Arkadaşımızı bulmamız lazım. Her saat, her dakika, her saniye, hatta her salise bizim için önemli. Dedi. Ada:

— Haklısınız hadi gidelim, dedi ve yola çıktık. Bomes Mahallesi'ne gelmiştik. Bir anda o adam aradı. Açtığımızda tek duyduğumuz ses Ceylin'indi. Şöyle diyordu:

—FRANKS BİNASINDAYIZ POLİS ÇAĞIRIN MERAK
ETMEYİN İYİYİM!

Almanca bilmiyorduk ki nasıl polis ile konuşacaktık.
Meryem abla:

— Kendimiz halletmemiz gerek haydi benimle gelin...

Biraz yürüdük arkamıza baktığımızda Ada yoktu tehlikeli bir yerdeydik ve Ada yoktu. Bayılacak gibi oldum bir anda. Ada duvarın arkasından çıkarak bizi korkuttu.

—Ada çok korktuk bir daha yapma lütfen tehlikeli bir yerdeyiz ayrıca şakanın sırası değil, dedim. Binayı bulmuştuk tam girecekken onları durdurdum ve:

— Arkadaşlar bize de bir şey yapabilirler telefonlarımızı videolar, oyunlar için değil çeviri için kullanmaya ne dersiniz? Diye sordum. Polis bizimle geldi kapı açıktı. Ceylin koşarak yanımıza gelmişti bir sürü insan vardı 8 yaşındaki çocuklar bile ama adam yoktu kaçmıştı Polisler adamı buldular. 15 senelik hapis cezası aldı. Polis, evi Almanya'da olan herkesi evine bıraktı. Bizim gibi başka ülkelerde yaşayanlar için uçak masraflarını suçlu olan adamlara ödetti.

Ceylin çok korkmuştu evimize gittik. Ceylin başından geçenleri anlattı. Gerçekten çok korkmuştu. Yani kendi fikirleriniz kadar insanların fikirlerini de önemseyin...

NEHİR SU DEMİRCAN
6/I

VAZGEÇME

Bir yaz sabahı, Yarın okul başlıyordu. Çok mutluydum ve heyecanlıydım ta ki servisteki ve okuldaki insanları görene kadar. Okul saat 13.30'ta başlıyordu, 19.10 da bitiyordu. Ben E şubesindeydim. Yatağa yattım ve düşünmeye başladım. “Acaba servisteki kişiler beni sevecek mi? Peki ya okuldakiler? “Kafam çok karıştı. Neyse sonradan uyudum. Sabah oldu ve yatağımdan kalkıp direk banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Çantamı hazırladım. Kıyafetlerimi giydim ve kahvaltı ettim. Kahvaltı bittikten sonra dışarı çıkıp servisi bekledim. 10 dakika kala servis gelmişti. Servise bindim ve herkese “Merhaba” dedim. Hiç kimse yüzüme bile bakmamıştı. Sadece servisteki abla “Merhaba” demişti. Azıcık olsa da mutlu olmuştum. Sonra en arkaya oturdum. Yanımdaki kişiler bana bakarak gülüyorlardı. Sanki yüzümde komik bir şey varmış gibi. Serviste herkes birbiriyle konuşuyorlardı. Benimle hiç kimse konuşmuyordu. Sanki beni dışlıyorlardı. Ben de susmayı tercih ettim. Sonra okula gelmiştik. Ben tam servisten inerken serviste yanımda oturan kız çelme attı. Ben de yere düştüm. Herkes gülüyordu. Ben bir şey demeden oradan ayrıldım. Direkt tuvalete girdim. Bacağıam kanıyordu. Neyse ki yanımda yara bandı vardı. Bacağıma yara bandı yapıştırdıktan sonra tuvaletten çıktım ve sınıfımı aramaya başladım. Sonunda sınıfımı buldum. Yanıma bir kız oturdu ve “Merhaba” dedi ben de “Merhaba“dedim. “Neden burda

tek başına oturuyorsun? Dedi “Bilmem yanıma kimse gelmedi” dedim. Aradan 10 dakika geçti ve biz kaynaşmıştık. Bu arada adı Merve’ydi. 10 dakika sonra ders başladı. Ders Türkçe idi. Bu ders tanışma ile geçmişti. Tenefüs zili çalmıştı ve ben ile Merve dışarı çıktık. Benden numaramı istedi. Ben de verdim. Sınıftaki kişiler hakkında konuşuyorduk. Sınıfta zorba kişiler vardı. Daha ilk günden masum bir kıza bulaşıyorlardı ben tam kıza yardım edicekken Merve “Eğer kıza yardım edersen aynılarını sana da yaparlar seni zorbalarlar” dedi ben de kıza yardım edememiştim. Sonra zil çaldı. Sınıfa gittik ve ders başlamıştı. Zorba kişilerinin birisinin adı Enes’ti. Enes kâğıttan top yapıp öğretmen arkasında döndüğü zaman yaptığı kâğıttan topu öğretmenin kafasına atmıştı. Herkes gülüyordu. Enes sınıftaki herhangi masum birini suçlamıştı ve öğretmen ona tutanak tutmuştu. Öğretmende çok katı birisiydi. Tam onu savunacakken kendimi zor tutmuştum savunamadım. Ben de onlardan birisiydim... Son derse girmiştik. Sonunda son derste bitmişti. Çantamı toplamaya koyulmuştum. Merve “Ben eve gidince seni arıcam” demişti. Ben de “Tamam” demiştim. Neyse servise bindim ve arka koltuğa tam oturcakken Aslı “Burası dolu görmüyor musun?” dedi. Ben de “Hiç kimse oturmuyor.” dedim. “Çantam var gerizekalı” dedi. Ben de bir şey demeden başka bir yere geçtim. Bu arada Aslı hani bana çelme takan kız vardı ya o kız işte. Neyse eve geldim kıyafetlerimi çıkarıp yemek yemeye başladım. Annem “Yemek yedikten sonra hemen

ders yapacaksın!” dedi. Bende tabi korkudan “Tamam” dedim. Yemeğim bittikten sonra Merve aradı. 30 dakika konuştuk sonra annem odaya girip “Yemeğiyedikten sonra ders yap demedim mi ben sana!” dedi bende “Anne arkadaşım ile konuşuyordum.” “Şimdi arkadaşına başlatma önce ders!” dedi bende Merve’nin yüzüne kapatmak zorunda kalmıştım. Neyse test çözmeye başlamıştım. Neredeyse bütün test kitaplarımı bitirdim. Ama annem hala daha ders ders diye başımın etini yiyor. Annem ile babam ders açısından çok baskı yapıyorlardı. Spora onlar yüzünden gidemiyordum. Sporu meslek olarak görmüyorlar. Ama ben sporcu olmak istedim ama ailem hep buna karşıydı. Hem spora gitseydim zayıflayabilirdim... Ama tabi bunlar imkânsız gibi bir şeydi. Bunları düşündükten sonra ders yapmaya koyuldum. Dersim bittikten sonra kitap okuyup yattım. Okulun 2. günündeydim. Yine her zamanki gibi sabah rutini yapıp evden çıktım Servise bindim. Yerime oturdum ve altımda yapışkan bir şey vardı. Aslı gülüyordu. Elimle ellediğim zaman oturduğum yere birisi slime koymuştu. Büyük bir ihtimalle Aslı yapmıştı. “Niye böyle bir şey yaptın? Deli misin sen?” dedim. Aslı da “Benimle düzgün konuş şişko” dedi. Sonra servisçi abla geldi “Noluyor?” dedi. Bende olayı anlattım. Eve döndük bugün okula gidememiştim. Eve girdiğim zaman annem “Niye burdasın okulda olmak gerekiyordu?” Bende olayı anlattım sonra dedi ki “Eeee bunda ne varmış dersler önemli senin için önemli bir şey olmazdı. Semi

okutmak için ne yapıyoruz görmüyor musun? Tembelsin anca ye başka bir şey yapmıyorsun şimdi çık odana gözüm görmesin seni!” dedi bu cümlelerden sonra düşündüm. “Acaba kötü bir evlat mıyım?” diye yatağa uzanıp uyudum. Aradan 1-2 ay geçtikten sonra yine her zamanki gibi sabah rutinimi yapıp evden çıktım. Servis gelmişti. İçimden “Acaba bugün Aslı ne yapacak” diye düşündüm. Yerime oturduğum zaman benimle konuşmaya çalışmıştı. Çok şaşırılmıştım. Hatta teneffüste beni bir yere davet etti. Bende “Tamam gelirim” dedim Sonra 1. derse geçtik ve gine sınıftaki zorbalara rahat durmadı. Ders bittikten sonra hemen beni çağırdıkları yere gittim ve çok fazla kişilerdi. Beni eziklemeye başlamışlardı. Çirkin şişko diye bağıyorlardı. Bende dayanamadım çıktım oradan Tuvalette girdim ve ağlamaya başladım “Niye kimse beni sevmiyor? Ailem bile sevmiyor beni neden ya neden?” diye düşündüm. Zil çalmıştı sınıfıma gittim. Hiç kimseye derdimi anlatamıyorum. Merve ile küsüm zaten çünkü benim sırlarımı yayıp arkasından konuştuğu kızla arkadaş oldu. Tam bir karakersizlik. Ders bittikten sonra sıramda oturuyordum bir şeyler yazıyordum. Sınıftaki zorbalara geldi ve kâğıdı elimden aldı. Sesli okumaya başladı. Bende artık yaptıklarına dayanamayıp tokat attım ve “Sen ne yapıyorsun pislik herif” dedim ve sınıftan çıktım. Ne yaptığıma inanamıyordum. Son bir ders kalmıştı ve son derste bitmişti. Artık tatile giriyorduk. Çok mutluydum. Neyse çantamı topladım. Bugün eve

yürüyerek gidecektim ve sınıftaki zorbalara ve Aslı önümü kestiler. Hepsi birlik olmuştu. Beni bir yere çekip eziklediler. Kafamdan aşağıya yumurta, un, su, kola ve benzeri şeyler döktüler. Yerden çamur alıp yüzüme sürdüler ve fotoğrafımı çekip sosyal medyaya koydular. “Yeter artık bırakın beni” dedim. Ve en sonunda bıraktılar. Ben hızlıca eve gittim. Annem “Noldu sana böyle” dedi. Cevap vermeden direkt banyoya gidip güzel bir duş aldım. Kıyafetlerimi giyip yatağa uzandım. “Ben çirkinim, şişmanım diye mi sevmiyorlar? Ne yaptım ben onlara? Hayır, bu kadar çabuk vazgeçmem. Spora gidemiyorsam ben de kendi imkânlarımla spor yaparım” diye içimden söylendim. Sabah oldu ve spor kıyafetleri almak için mağazaya gittim. Eve geldim. Telefonda spor yapma şeyleri açtım. Baya spor yaptım. Sonra tekrar mağazaya gidip voleybol topu aldım. Eve geri döndüm. Voleybol antrenmanı yaptım. Sporcu olmak istediğim içinde spor okuluna da hazırlandım. 1 ay aralıksız böyle devam ettim. Yüzüme bakım falan yaptım. Annemlere de kütüphaneye gidip ders çalışıyorum diye yalan söylüyorum ama derslerime de çalışıyorum tabiki de. 3 ay içerisinde baya çalıştım ve istediğim kiloya ulaştım. 1 gün sonra okullar yeniden başlayacaktı. Artık onların karşısında susmayacaktım. Okulun voleybol kursuna da artık gidecektim. Ailemi yine kandıracaktım. Hem onlardan kurtulmak istiyorum. Erkenden yattım. Sabah oldu erkenden evden çıkıp okula gittim. Sınıfa girdim ve

yerime oturdum. Herkes bana bakıyordu ve zorbalarda gelmişti. “Sen o şişko kız değil misin?” dedi. “Evet, ben oyum” dedim herkes şaşırıldı ve hoca geldi. Ben telefonumu kutuya koymamıştım. Çünkü zorbalara işini bitirecektim. Öğretmen arkasını döndüğünde sınıftaki zorbalara öğretmeni suyla arkasını ıslattılar ve yine suçu başkasına attılar. Bende “Durun öğretmenim onu disipline yollamayın o suçlu değil başından beri suçlu onlar” dedim “Kayıt aldım öğretmenim bakın” dedim. Öğretmen de sınıftaki zorbalara disipline yolladı ve okuldan atıldılar. Herkes bana teşekkür ettiler. Çok mutlu oldum. Okul bitti ve eve gittim. Aradan 3 ay geçti ve üniversite sınavına girecektim. Çok heyecanlıydım. İstedğim okulu tutturmak istiyordum. Tabi ki de istediğim okul spor okuluydu. Annemler doktor olacağımı düşünüyordu ama maalesef onları hayal kırıklığına uğratacağım. Sınav günü geldi çatı. Ellerim titriyordu. Sınava girdim. Çıktığımda hayatımda koca bir yük gitmişti. 1 ay sonra açıklandı ve kazandım. Çok mutlu oldum. Hayallerinizin peşinden gidin pes etmeyin, kendinize güvenin ve çok çalışın...

GAYE ÜNCE
6/1

BÜYÜK FİL BOBO

Bir gün ormanların birinde büyük gri bir fil varmış. Adı Fil Bobo imiş. Ona ormandaki bütün hayvanlar "Büyük Bobo" derlermiş çünkü ormandaki bütün hayvanlardan büyükmüş. Fil Bobo ormandaki kısa olan bütün hayvanlara zorbalık yaparmış.

En sonun da bu zorbalık olayları bilge fare Kiko'nun kulağına kadar gitmiş. Kiko düşünmüş, taşınmış ve Bobo'ya bir oyun oynamaya karar vermiş. Fakat planladığı oyun için bir yavru ayı, bir aslan ve bir de gergedan lazımmış.

Zaten ormandaki bütün hayvanlar Bobo'ya bir ders vermek istedikleri için onları ikna etmek pek de zor olmamış. Kiko planı hayvanlara anlatmış. Plan şöyle imiş: Bobo'nun en çok dolaştığı yerlerdeki ağaçların birine bir ip bağlayacaklarmış, fil Bobo'nun ayağı ipe takılacak, ağırlara dolaşacak ve ağaçta mahsur kalacakmış.

Ardından ayı, aslan ve gergedan olmak üzere hep beraber ormanın derinliklerine doğru yol almışlar. Planladıkları oyun için her şey hazırlamış ve şimdi tek yapmaları gereken şey saklanıp Fil Bobo'nun gelmesini beklemekmiş. Bir süre sonra Fil Bobo gelmiş etrafta dolaşmaya başlamış. Fil Bobo'nun ayağı ipe dolanmış ve tam istedikleri gibi ağlara dolanarak ağaçta mahsur kalmış. Her ne kadar uğraşsa da ağlardan kurtulamamış. Birkaç dakika sonra aslan filin yanına gitmiş. Fil: “Bana yardım etmelisin aslan”, demiş.

Aslan: “Seni nasıl kurtaracağım ki?” diye sormuş.

Fil cevap vermiş: “Ağlara pençe atarsan buradan kurtulabilirim” demiş. Bunun üzerine aslan ağlara doğru bir pençe savurmuş. Savurduğu pençe Fil Bobo'ya denk gelmiş. Fil Bobo acı içinde bağırmış.

Fil: “Ne yapıyorsun sen, ağları pençeleyeceksin, beni değil. Senden bana yarardan çok zarar gelir” deyip aslanı azarlamış. Aslan daha fazla dayanamayıp: “İyi o zaman sen de kendi başının çaresine bakarsın” deyip gitmiş. Ardından yanına gergedan gelmiş fil gergedana bakmış ve: “Beni kurtar!” demiş gergedan hemen cevap vermiş: “Önce nazikçe seni kurtarıp, kurtaramayacağımı sormalısın. Eğer nazik olursan seni kurtarabilirim ama eğer nazikçe sormasan kurtarmaya uğraşmam bile” demiş. Fil Bobo bu teklifi düşünmüş ve reddetmiş. Böylece gergedan da çekip gitmiş. Birkaç dakika sonra

yavru ayı gelmiş. Fil bakmış ve beni kurtar demiş, herkese dediği gibi. Yavru ayı ona bakıp: “Bu zamana kadar yaptığın tek şey bizi zorbalamaktı. Şimdi benden yardım mı bekliyorsun? Çok acınası ama yardım etmeyeceğim” deyip gitmiş. Fil Bobo'nun bu duruma canı çok sıkılmış fakat susmuş. Çünkü yapacak hiçbir şeyi yokmuş. Birkaç dakika sonra yanına Bilge Fare Kiko gelmiş. Fil farenin yüzüne bakmamış bile. Ardından yardıma ihtiyacın var mı dostum? Diye sormuş fare. Fil gülerken cevap vermiş: “Sen mi? Bu boyunla mı?” deyip dalga geçmiş fare. Aslında ben bir kemirgenim ve sana zarar vermeden ağları kemirip sana yardım edebilirdim. Fare, filin konuşmasına izin vermeden devam etmiş. Ama tabii seni zorla kurtaracak halim yok ya demiş. Fil bir an düşünmüş farenin bu dedikleri ona çok mantıklı gelmiş. Fare tam gidecekken fil fareyi durdurmuş ve beni kurtarır mısınız? Demiş. Fare: “Seni kurtarırım fakat bir şartım var ancak şartımı kabul edersen seni özgürlüğüne kavuştururum. Ayrıca sanırım ben senin son şansınım, kimse seni kurtarmaz. Çünkü ormandaki bütün hayvanlara zorbalık yaptın.” Demiş. Fil: “Haklısın” demiş. “Tamam, şartımı söyle.” Fare: “Şartım şu, seni özgürlüğüne kavuşturduktan sonra bir daha ormandaki hiçbir hayvana zorbalık yapmayacaksın. Şartım bu.” Fil bir an düşünmüş ve sonra başka şansının olmadığını fark edip mecburen kabul etmiş. Tamam, bir daha asla hiçbir canlıya zorbalık yapmacağım. Fare, fili

kurtarmış. Fare, file şöyle söylemiş: “Her dostluk bir yeniliktir, her zorbalık bir yeniliğin bitişidir.”

Fil Bobo bu olaydan sonra kendine ve ormandaki bütün hayvanlara söz vermiş artık hiçbir hayvana zorbalık yapmıyor, yapanları uyarıyormuş.

SUDENUR ATİYE EREN
6/İ

GERÇEK DOSTLUK

Çiftliğin iki yaramaz Zıp Zıp Tavşan ve onun en yakın arkadaşı Vak Vak Ördek oynaya zıplaya şehrin en verimli meyvelerine doğru yola çıkmışlar. İki kafadar birbirlerine hem gözcülük yapıyor hem de meyvelerin en güzellerini paylaşıyorlarmış.

Zıp Zıp Tavşan Vak Vak Ördek'e dönerek:

— Hey Vak Vak! Bir gün yakalanırsak ne olacak?’’ diye sormuş. Vak Vak, Zıp Zıp'a dönerek:

— Zıp Zıp yaptı, ben onu durdurmaya çalıştım derim demiş.

Zıp Zıp Vak Vak'ın gülüşünden şaka yaptığını anlamış ancak içine bir şüphe düşmüş ve bu durumu arkadaşı Vır Vır Köstebeğe anlatmaya karar vermiş. Vır Vır Zıp Zıp'ı dinlemiş ve:

— Zıp Zıp hadi! Vak Vak'a bir sürpriz yapalım. Bakalım o senin gerçek dostun mu? Demiş.

Zıp Zıp bu duruma itiraz etmemiş. Ertesi gün planladıkları gibi Vak Vak'ı da alıp ekinler gitmiş. Zıp Zıp hem korkuyor, hem de belli etmemeye çalışıyormuş. Tam ekinlerine paylaşırken Vır Vır:

— Yakaladım sizi. Ekinlerimi bırakın! Diye bağırılmış. Vak Vak:

— Ben bir şey yapmadım, Zıp Zıp'ı durdurmaya çalışıyordum! Demiş. Zıp Zıp bu duruma çok sinirlenmiş ve itiraz etmiş;

— Hani biz dosttuk? Sen ikimizin yaptığını neden inkâr ediyorsun? Vak Vak:

— Ama Zıp Zıp sen sorduğunda ben söylemiştim, yalan söylemedim ki! Zıp Zıp;

— Evet, söyledin ama böyle bir şey yapmazsın diye düşündüm! Derken Vır Vır atılmış;

— Durun bendim o. Seni denedik Vak Vak! Sen gerçek bir dost değilmişsin! Vak Vak'a Zıp Zıp ve Vır Vır'a:

— Sen olduğunu biliyordum Vır Vır! Eğer siz de benim gerçek bir dostum olsaydınız şaka yaptığımı anlar ve bana güvenirdiniz! Gerçek dostlar birbirlerini denemezler demiş ve oradan ayrılmış.

NİSA SUDEM ŞAHİN
6/İ

KURBAĞANIN DÜŞÜ

Eski günlerde şirin mi şirin yeşil mi yeşil bir ormanda mavi bir gölün içinde yaşayan bir kurbağacık varmış. Bu kurbağanın adı Jimy'miş. Jimy'nin en büyük hayali ormanın dışındaki çok gürültülü şehri görmekmiş. Jimy o şehri çok merak ediyormuş. Bir gün babası Kermit'e:

— Baba, baba beni şehre götürür müsün? Orayı çok merak ediyorum, demiş. Babası ise:

— Jimy evladım şehir çok tehlikeli bir yerdir. Ben gençken arkadaşım Alex ile şehre gitmek için evden kaçmıştık. Tam ormanın bitişine geldiğimizde büyük bir yol vardı. O yoldan bir sürü araba geçiyordu. Arkadaşım Alex arabaları görünce titreyerek:

— Kermit biz bunu başarabilecek miyiz? Dedi. Ben ise:

— Hayır, Alex bu yol çok tehlikeli bence geri dönelim, dedim.

— Hayır, Kermit ben gidiyorum. Sen istersen geri dönebilirsin, dedi ve yola atladı.

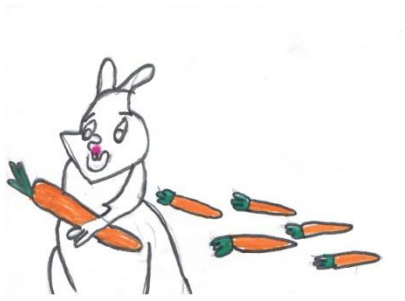
Bir sıçradı, iki sıçradı, üç sıçradı ve tam yolun ortasında iken bir tır hızla gelip Alex'i ezdi. Ben gördüğüm manzara karşısında şok içinde kaldım ve hemen zıplayarak Alex'in ailesinin yanına gittim. Onlara yaşanan olayları anlattım.

Jimmy babasının anlattığı bu olayı öğrenince fikrinin çok iyi olmadığını düşündü. Jimmy şehre gitme fikrinden vazgeçmiş ama şehre olan merakı her zaman devam etmiş.

BERRİN UÇAR
6/İ

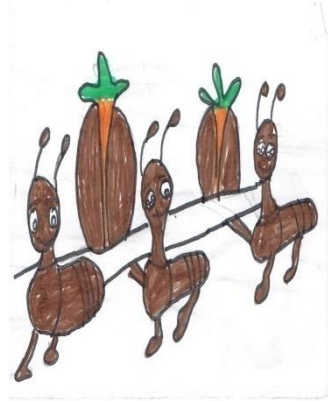
TAVŞAN İLE KARINCA

Büyük ağaçlar ile kaplı geniş ormanda, hayvanlar mutlu bir şekilde yaşarlarmış. Birbirlerine saygı duyarlar ve yardımlaşarlarmış. Bu ormanda yaşayan tavşanlar çok hızlı koştuğu için, kendisinden yavaş hareket eden hayvanları küçümsüyorlarmış.

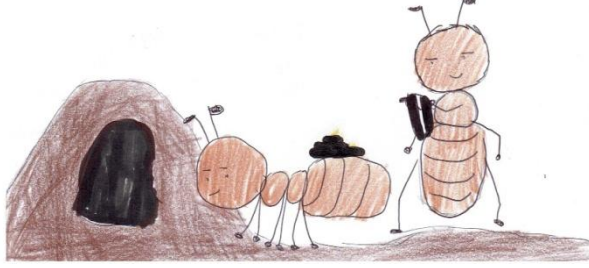

Sıcak yaz günleri sona ererken ormanda bir hareketlilik başlamış. Kışa hazırlık için yiyecek toplayıp depolamaya başlamışlar. Tohumların taşınma ve

saklanma görevi tavşanlar ile karıncalara verilmiş. Kendini beğenmiş tavşanların sözcüsü ortaya atılarak karıncalara demiş ki: “Siz küçük canlısınız. Bunları taşıyamazsınız.” Karıncaların sözcüsü de demiş ki: “Biz küçük canlılar olabiliriz, ama kendimizden sekiz kat büyük herhangi bir şeyi taşıyabiliriz. Ayrıca biz yardımlaşarak çalışırız.” Günler hızla geçmiş. Tavşanlar hopluya

zıplaya tohumları taşıırken, birçoğunu düşürmüşler. Karıncalar ise gece gündüz yardımlaşarak, verilen görevi kusursuz yerine getirmişler.

Sonunda tavşanlar küçük karıncaların da güçlü olduğunu kabul etmişler. Kimsenin bedenine bakıp, gücünün küçümsenmeyeceğini ve birlikte yardımlaşarak çalışıldığında her türlü zorlu görevin başarılabileceğini anlamışlar.

İBRAHİM EMİRDAĞI
6/İ

MACERAPEREST ÖRDEK

Bir zamanlar büyük bir ördek sürüsü varmış. Hepsi mutlu mesut hayatlarını sürdürüyorlarmış fakat aralarından bir tanesi sürekli macera istiyormuş. Sürü ise buna karşı çıkıyormuş. Maceracı ördek sürekli sürüden ayrılmaya çalışıyormuş fakat sürü lideri onu sürüden ayrılırsa avlanabileceği konusunda uyarıyormuş. Maceraperest Ördek uyarılara kulak asmıyor, sürüden ayrılmadnemelerine devam ediyormuş.

Bir gece Maceraperest Ördek, herkes uyurken sessizce yuvadan ayrılmış ve hızlı adımlarla ormana doğru koşarak ilerlemiş. O sırada av için dışarıda dolaşan bir kurt, ördeği fark etmiş ve

kovalamaya başlamış. Ördek kaçmaya çalışsa da kurt daha hızlı olduğu için ördeği avlar ve inine doğru götürmüş. Güneş yavaş yavaş doğmaya başladığı sırada ördek sürüsü uyanmış. Herkes uyandığında aralarından birinin olmadığını fark etmişler. Bunun kim olduğunu anlamak için sayım yapmışlar ve aralarında Maceraperest Ördek'in olmadığını fark etmişler. Bütün gözler sürü liderine dönmüş.

Sürü lideri “Yapabileceğimiz bir şey yok sürüden ayrılanı kurt kapar.” demiş ve göle doğru yürümeye başlamış.

EMİR CEYHUN KARAKAYA
6/İ

GİZEMLİ KOLYE

Bir gün oturuyordum. Televizyon izliyor, annemin bana verdiği kolyeye bakıyordum. Elimde kolyeyle oynuyorken, birden kolyenin kapağı açıldı. İçinden küçük bir kâğıt çıktı. Kâğıtta aynen şöyle yazıyordu: "Annem yaşıyor! Onu bulmak için şifreleri takip et. İlk şifren yatağımın altında." Bunu görünce çok şaşırđım, aynı zamanda da çok korktum. Annem tam olarak bir yıl önce ölmüştü yani ben öyle biliyordum. Hemen yatağımın altına gittim ve altında gizli bir kapı vardı. Fakat açamıyordum kapı kilitliydi. Tam o sırada aklıma bir şey geldi. Evde anahtarların olduğu bir çekmece vardı. Hızlı bir şekilde çekmecenin yanına gittim. İşte anahtarı bulmuştum. Anahtarla kapıyı açtım. Büyük bir tünel vardı çok büyük. Tüneli geçtim ve karşıma yine bir kapı çıktı, o kapıyı da açtım. İnanamıyordum. Karşımda şeker ve çikolata ile kaplı bir ev vardı.

Benim en sevdiğim şey çikolata olduğu için dayanamadım. Hemen evin yanına gittim ve oradaki çikolataları yemeye başladım. O anda evden aniden birisi çıktı. Fakat bu kişi annemin aynısıydı, birden koşup anneme

sarıldım. Gözlerine baktım. Annemin gözleri çok güzeldi, gökyüzü gibi masmaviydi. Ama bu kişinin gözleri düğmedendi. Hemen kendimi dışarı attım. O kişi annemin ta kendisiydi. Yanıma geldi ve şöyle dedi: "Merhaba canım oğlum Harry, nasılsın? " Ben de Şöyle karşılık verdim: " Şeyyy siz benim ismimi nereden biliyorsunuz?"

"Oğlum senin ismini ben koydum." Aniden kolumdan çaktı ve evine götürdü. "Harry hadi gel birlikte yemek yiyelim." Yemek yiyeceğimiz masa o kadar çok büyüktü ki neredeyse iki metreydi. Masanın üzerinde benim en sevdiğim yiyecekler vardı. Pizza, makarna, kızarmış patates ve daha birçok yiyecek. Gerçek annem benim sağlıksız yiyecek yememe izin vermiyordu. Masanın üzerindeki bütün yiyecekleri yedim. "Harryyy! Hadi gel oğlum, sana kitap okuyacağım." Yatağıma gittim ve üzerine yattım. O kadın da benim yanıma oturdu. "Harry sana kitap okuyacağım gel buraya!" Kitap bitti ama benim hala uykum yoktu. "Harry hadi uyu." Ben de ona şöyle dedim: "Benim uykum yok uyumayacağım." "Neee! Sen annene karşı mı çıkıyorsun Harry!" Aniden o kadın farklı bir yaratığa dönüştü ve çok korktum. Tam oradan kaçacakken benim kolyemin aynısını gördüm onu aldım ve kaçtım. Kapıya gittim tünelden geçtim ve kendi odama geldim. Fakat unuttuğum bir şey vardı. Kapının anahtarını unutmuşum. O an aklıma hiçbir şey gelmedi, kolyeyi masaya koyup uyudum. Ertesi gün oldu "Harrryyyy! Nerrdesinnn! Harryyy!" Diye bir ses duydum çok korktum, yorganımın altına

girdim. Aklıma bir şey geldi, anahtarı kapıda unutmuştum. Beni o canavar buldu. Tam beni kapıya götürüyorken kaçtım. Cebime o bulduğum kolyeyi de attım. Bir yere sığındım ve kolyeye baktım. İlginç bir şekilde boynumdaki kolyeyle aynıydı. Bulduğum kolyenin içini açtım ve içinde "Annen bahçede saklı." yazıyordu. Hemen bahçeye çıktım. Annemi hareket ederken gördüm. Bir kafesin içindeydi. Onu gördüğümde çok mutlu oldum, ona bir an önce sarılmak istiyordum. Annem benim kolyemi işaret ediyordu. Kolyemde bir anahtar sembolü vardı. Hemen gidip bu kolyeyle kafesi açtım. Annem kurtulmuştu, anneme sarıldım ve o canavar geldi. Annemle hızlı bir şekilde kaçtık. En sonunda bir nehrin yanına geldik. Oradan bir kap buldum her ne kadar işe yaramayacağını bilsem de üstüne suyu döktüm. Aniden erimeye başladı. Çok şaşırdım. Alevden olduğunu gördüm. Ben suyu dökünce de erimeye başladı. Küle dönüştü. Annem bana "Harry, canım benim!" diyerek sarıldı. Annemle birlikte evimize döndük. Ona anlatacağım bir sürü şey vardı. O kapıyı kilitleyip anahtarı ateşe verdim. Anneme her şeyi anlattım. Annem de bana "Harry akıllı oğlum benim," diyerek sarıldı. Ben de anneme sarıldım. Bugün bitmişti. Akşam annemle beraber uyuduk. "İyi geceler Harry." "İyi geceler anne." Bu macera da burada bitmiş oldu.

DENİZ AYBAR
7/E

AZMİN SONU

Yeni bir kasabaya taşındık. Burada çok fazla zengin aile var. Hatta herkes öyle diyebilirim ama biz öyle değiliz. Buraya da bir akrabamızın yardımıyla taşındık. Size biraz burada yaşayan insanlardan bahsetmek istiyorum. Bence çok fazla görgüsüzler. Yaptıkları bir iyiliği oldu diyelim, onu bir hafta boyunca konuşacak tiplerden hepsi.

Geçenlerde evi taşıyorduk, bir komşumuz yardıma gelmişti. Gerçi yardım mı desem yoksa övünmek için bir bahane mi desem? Neyse... Eşyaları taşımamıza yardım etti kadın. Çok da iyi anlaştık ve onunla buraya para vermeye gücümüzün yetmediğini ve bir yakınımızın yardımıyla buraya gelebildiğimizi anlattık. Kadın “Aaa, öyle mi? Sorun etmeyin. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa hemen beni arayabilirsiniz.” tarzında konuştu. Buraya kadar her şey çok normal değil mi? Biz de öyle sanıyorduk fakat değil. Kadın sanırım bizim evden çıkar çıkmaz tüm konu komşuya konuştuğumuz ve ona anlattığımız her şeyi yetiştirmiş olmalı. Bunu da nereden öğrendiğimi anlatayım: Geçen hafta öğlen okuldan dönüyordum, her zamanki gibi yere baka bak oyalanarak yürüyordum ki bir ses duydum. “Defne miydi adın?” dedi bir kadın. “Evet.” dedim ve ekledi “Sen şu yeni taşınan kız mısın?” dedi. Ben de “Evet, oyum.” dedim. Kadın bir garip baktı ve “Ha sen şu fakir ailenin kızıydın.”

diyip arkasına bakmadan gitti. Aslında bu benim umrumda değildi. Ama galiba ailem bu durumu kafaya takmış olmalı ki eve gittiğimizde bu konu ile ilgili konuşuyorlardı ve ben içeri girdiğimde konuşmayı kestiler. Neden yanımda konuşmadıklarını çözememişim ama çok umrumda değildi açıkçası. Odama geçtim ve derslerimi çalıştım. Annem bir saat olmadan odama girdi ve benimle bir konu hakkında konuşmak istediğini söyledi. Ben de kortum tabii ama belli etmemeye çalıştım. “Kızım...” diye başladı ve devam etti. “Burada çok fazla zengin aile var. Biz buraya uyum sağlayabileceğimizi düşünmüyoruz. Biz de babanla bir karar verdik ve bir köy evine taşınmayı düşünmüyoruz. Senin de bu konu hakkında düşüncelerini merak ediyoruz. Buraya da bunu konuşmak için geldim. “dedi. Ben tabii çok şaşırmışım. Bu konuyu hiç takmayacaklarını düşünmüşken konu bir anda taşınmaya kadar gelmişti. Sorun da şu ki biz daha yeni taşınmıştık ve bu çocuk oyuncağı değil. Onu oradan al, şuraya taşı; evi temizle falan... Anlayacağınız zor iş... Aynı zamanda burada yeni arkadaşalarım olmuştu ve derslerime gerçekten önem veren biriydim. Burada da kendimi daha çok geliştirebileceğimi düşünüyorum. Bu yüzden bir köy okulunda okumak fazla zor olacak. Kafamda bu kadar soru varken anneme bunları anlattım. Tabii o da üzgündü, o da istemezdi böyle olmasını ama olacaktı.

Okul zamanı geldi çattı ve okula gitmedim. Ailem evi bir adama satacaktı ve bu parayı yeni alacağımız eve verip diğer yarısını

da akrabamızdan aldığımız paranın borcunun bir kısmını kapatacaklardı. Ev artık satılmıştı ve dediğim gibi paranın yarısını bir ev almak için kullandık. Eve gelmiştik, her yer toz içindeydi ve ev biraz eskiydi. Bizden önce yaşayan kişiler evi çok kötü kullanmışlardı. Tabi çoğu alet de bozulmuştu. Bunları yaptırmak için bir miktar paraya ihtiyaç daha vardı. Çok üzülmüştüm ve çok mutsuzdum. Elimizde sattığımız evin parasından biraz kalmıştı ve bunu borç aldığımız yakınımıza vermek için ayırmıştık. Kendi ihtiyaçlarımız içinse kalan para oldukça yetersizdi. Yani tadilat falan yaptıramadık.

Yeni evimize taşınalı bir ay olmuştu. Yeni okulumdaki arkadaşları sevmiştim ama öğretmenlere hiç alışamamıştım. Anlattıkları konulardan hiçbir şey anlamıyordum. Kendi çabamla bir şeyleri başarmayı çalışıyordum. İyi bir üniversite kazanıp ailemi de alıp gitmek istiyordum buradan. Neyse ki derslerim iyiydi ve notlarımı düşürmemeye çalışıyordum. Okul denemeleri ayda bir kez oluyordu ve bu lise son sınıf için çok yetersizdi. Bu yüzden kırtasiyeden kitaplar alıp evde kendim soru çözüyordum.

Sınava çok az gün kalmıştı. Artık gerçekten hazırdım. Haftaya Pazar sınava girecektim. Stresten bir şey yiyemiyor, uyuyamıyor ve yerimde duramıyordum. Sadece ders çalışmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Sürekli ağlıyordum.

Sınav günü geldi çattı. Nihayet lanet olası sınavdan bugün kurtulacaktım. Sabah heyecanla kalktık, kahvaltımızı yapıp annem ve babamla evden erkenden çıktık. Sınava gireceğim okula vardık. Çok korkuyordum. Kalbim duracak gibiydi. Sınav başladığında soruların o kadar da zor olmadığını fark ettim soruları çözdükçe. Çatır çatır çözdüm ama sonlara doğru biraz yorulmuştum artık. O kadar da olsun artık değil mi? Sonuçta koskoca üniversite sınavı bu. Dışarıda bizimkiler beni sabırsızlıkla bekliyordu. Onlara güzel geçtiğini söylediğimde içlerine su serpilmişti. Eve gittik. Akrabalarım, arkadaşlarım, komşular teker teker beni arıyordu. Herkes sınavımın nasıl geçtiğini merak ediyordu. Hepsiyle tek tek konuştum tabii. Bu durum heyecanımı daha da arttırıyordu.

Sonraki birkaç gün nasıl geçti bilemiyorum. Sonuçlar dört gün sonra açıklanacaktı. Sürekli bilgisayar başında sonuçları bekliyordum. Sonucu ekranda görünce sevinçten yerimden fırladım. Puanım istediğim bölümü kazanmama fazlasıyla yetiyordu. Birkaç hafta sonra da okul ve bölüm tercihlerini yaptım ve istediğim bölümü kazandım: Hukuk Fakültesi. Başarılı bir avukat olmak istiyordum ve bunun için gece gündüz çalıştım. Sonunda çabalarımaya değdi. Şu anda çok iyi bir üniversitede hukuk bölümünde okuyorum. Dersler çok zorlarsa da çalışırken keyif alıyorum. Ailem de benim yanıma yerleşti ve işe girdiler. Ben de onlara destek olmak için bir kafede bazı günler çalışmaya başladım. İyi dostlar edindim. Ama Ayça

hepsinden başkaydı. Ona başımdan geçen her şeyi anlattım. Benim en yakın sırdaşım oldu. Çok keyifli bir üniversite hayatı yaşıyorum. Kendimi geliştirmek için onlarca kitap okuyor, sosyal etkinliklere katılıyorum.

Birkaç yıl sonra hayalimdeki mesleği yapacağım. Adil, başarılı ve çalışkan bir avukat olacağım ve ilk kazancımınla bir hayır kurumuna bağış yapacağım. Ayça da aynı şeyi yapacak benimle birlikte. Ailelerimiz, sevdiklerimiz bizimle gurur duyuyor. İşte benim hikâyem böyle. Nereden nereye geldim? Bütün zorluklara rağmen pes etmedim. Azimle zorlukları birer birer aştım. Çünkü çalışmanın ve azmin sonu her zaman zaferdir.

CEYDA ÖZTORUN
7/E

TATLI BELA BALIĞI

Eylül'ün dördüydü, havalar iyice serinlemişti. Sabah uyandım ve mutfığa gittim. Çay demlemek için ocağa su koydum. Evde kahvaltılık pek bir şey kalmamıştı. Çarşıya indim; peynir, fesleğen ve yumurta alıp eve döndüm. Tam eve girecekken evin anahtarını evde unuttuğumu fark ettim. Evin arka tarafına dolanıp ahırdan geçerek yukarı çıktım. Kendime omlet yaptım. Tam omletten bir lokma alacaktım ki kapı çaldı. Gelen Deep'ti. Deep :

— Selam Richard, nasılsın? Richard:

— İyiyim Deep, sen nasılsın? Deep:

— İyiyim. Senden bir ricam olacak. Tekne işçilerim iki gün gelmeyecekler. Bana sen yardımcı olur musun? Richard:

— Olur, tabi, benim için sorun değil. Deep'in evine gidip balık malzemelerini aldık ve sahile indik. Fakat o da ne! Sahile indiğimizde Deep'in tekenesinin delindiğini fark ettik. Deep:

— Bugün işimiz rast gitmedi. Sen eve git istersen, ben de bunu tamir edeyim. Eve doğru yol aldım. Şömineyi yaktıktan sonra yemek hazırlamaya başladım. Arka bahçeden taze sebzeler toplayıp salata yaptım. O kadar yorgundum ki yemekten sonra uyudum. Sabah telefonun sesiyle uyandım. Yarı uyanık şekilde telefonu açtım. Deep:

— Günaydın Richard, bugün benimle balığa gelir misin? Richard:

— Gelirim de tekneyi tamir ettin mi sen? Deep:

— Evet, ettim. Richard:

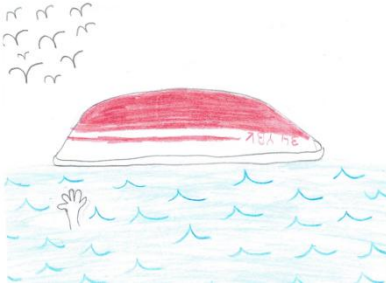
— Tamam, sahilde buluşalım o zaman.

İki sandviç yapıp giyindim. Sahile gittiğimde Deep çoktan gelmişti. Elinde balık malzemeleriyle beni bekliyordu. Tekneyi suya indirdik. Kıyıdan biraz açıldıktan sonra ağı denize attık. Bir süre denizde oyalandık. Bu arada hazırladığım sandviçleri yedik. Ağı topladığımızda hiç balık tutamadığımızı gördük. Richard biraz daha uzağa ağ atmamız gerektiğini söyledi. İki yüz metre kadar daha açıldık. Bir kez daha ağı attık. Sohbet etmeye başladık. Anılardan, hayallerden, işten güçten söz ettik. Vakit geçirmeye çalışıyorduk. Ben biraz korkmaya başladım.

— Deep, biraz fazla uzaklaşmadık mı, dedim.

— Bir şey olmaz, haydi ağı çekelim. Bu kez bir sürü balık yakalayacağız.

Tam ağı toplarken tekne sallanmaya başladı ve birkaç saniye sonra tekne alabora oldu. Su çok derindi. Suyun yüzeyine çıkıp

kıyıya doğru yüzmeye başladım. Arkamı döndüğümde Deep'in ortalıkta olmadığını gördüm. Geriye döndüm, suya daldım. Deep'in çırpındığını fark ettim. Gittikçe aşağı batıyordu. Kolundan tuttum. Onu yukarı

çekerken elinden kan akıyordu. İnatçı bir balık sol elini ısırmişti ve bir türlü bırakmıyordu. Deep'i tutup kıyıya doğru yüzmeye başladım. Çok yavaş ilerliyorduk. Uzunca bir süre sonra kıyıya vardık. Deep'i çakılların üzerine yatırdım. Çok su yutmuştu. Yana çevirip Deep'in kusmasını sağladım. Deep kendine geldi ancak eline yapışan balık elini bir türlü bırakmıyordu. Büyük bir taş alıp balığa attım ve onu etkisiz hale getirdim.

— Akşam yemeğinde balık yemeye ne dersin, diye gülümseyerek sordu Deep.

— Sen dalga mı geçiyorsun, elin kan revan içindeyken tek derdin bu mu, dedim sinirlenerek.

— Eee, o beni yemezse ben onu yerim... Deep'in elini bezle sımsıkı sarıp yavaş yavaş eve doğru yürümeye başladık. Eve varınca Deep'i yatağa yatırdım ve elini pansuman etiketten sonra mutfağa gidip yakaladığımız balığı temizlemek için bıçağı balığa sapladığımda

balığın etininin çok sert olduğunu gördüm. Kesmekte zorlanıyordum. Bu kez sertçe vurdum bıçağı ve gördüklerime inanamadım. Balığın içinden altınlar saçılmıştı etrafa. Richard:

— Deep, buna inanamayacaksın! Elime balığı ve altınları alarak salona geçtim. Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Deep, ne diyeceğini şaşırırdı.

— Zengin olduk dostum, zengin olduk, diye çığlık attım.

— Ben sana bu balığı atmayalım demedim mi, diyerek bir kahkaha attı Deep.

Bu nasıl olabilirdi? Mantıklı bir açıklama yapmaya çalışıyorduk ama bulamıyorduk. Bu balık bize bir hediye miydi? Önce baş belasını sandığımız, sonra da bizi servete kavuşturan tatlı bir bela... Birkaç hafta sonra Deep'in eli iyice iyileşince paraları harcamaya karar verdik. Denizin ortasında alabora olduğumuza bu kadar sevineceğimiz nereden aklımıza gelirdi ki? Teknede bahsettiğimiz hayallerimizi gerçekleştirebilirdik artık. İkimizin de en büyük hayali Hawaii Adaları'na gitmekti. Şimdi bizi engelleyen hiçbir şey kalmamıştı. O zaman bekle bizi Hawaii!

NİSA TAŞ

7/E

KAYBOLMUŞ YABANCILAR APARTMANI

Saat 07.30'da çalan alarmımı görmezden gelip önümdeki not kâğıtlarını okumaya devam ediyordum. 07.30 uyanmam gereken saatti fakat ben yine alarmdan önce kalkıp 4. ders olacak sınava çalışmıştım. Evet, uykusuz kalıyordum. Hatta ve hatta antrenmanlar ve dersler özellikle sınav haftalarında asla birlikte yürümüyordu. Ne dersleri bırakabilirdim, ne de antrenmanları. Bu yüzden tek çare alarmdan önce kalkmak oluyordu. Neyese ki bu tarih performans ödevlerinden daha kolaydı. Neden 10. sınıfı birincilik ile bitirirken kimse bana 11. sınıfın zorluğundan bahsetmemişti.

Saatın buçuğu geçtiğini görünce hızlıca banyoya yöneldim. Gözlüğü mü kenara koyup yüzümü buz gibi suyla yıkadım. Göz pınarlarımdaki çapakları sadece su ile geçiremeyince yüz yıkama köpüğü ile tekrar yıkadım. Ardından tekrar odama dönüp dolabımın önünde dikilmeye başladım. Anneme göre giyecek binlerce kıyafetim vardı. Tabi ki kıyafetim vardı ama hiçbirisi tarzıma uygun değildi. Liseye ilk başladığımda tarzım berbat olduğu için dolabımı kötü kazaklarla doldurmuştum. Cidden şu anki halimle 9. sınıftaki halim arasında çok fark var. Siyah kazakların içinden beyaz t-shirtimi ve eşofmanımı bulmayı sonunda başarınca zafer gösterisi olarak dolaba yumruğumu gösterdim. T-shirtin kol kısımlarında ufak kırışıklıklar vardı ama bu sıkıntı değildi. Sınav stresimi kesinlikle

belli eden dağınık masaya baktım. Üstündeki bütün kitapları çantama telefonumla birlikte yerleştirdim ve aşağıya indim.

08.25 gibi sonun da evden çıkmayı başarmış 10 katlı apartmanımızın asansörünü beklemeye başlamıştım. Günlerim artık o kadar rutinleşmişti ki asansörü bekleme saatim bile değişmiyordu.

Okulum eve çok uzak sayılmazdı ama yine de yürünecek kadar yakın değildi. Bu yüzden tek çare otobüstü. Tabi bazı sabahlar babam veya abim beni okula bırakıyordu. Ancak annem asla evde olmazdı sabah çok erken saatte çıkardı ve akşam yemeklerine anca yetişirdi.

Otobüs durağına geldiğimde telefonumdaki barkod okuyucu ile durağın kenarındaki barkodu okutup otobüsün nerede olduğuna baktım. En az 10 dakikası vardı. Otobüs gelince hemen boş bulduğum koltuğa oturup müzik dinlemeye başladım.

Okula vardığımda güvenlik görevlisi Mete amcaya günaydın diyip kütüphane ve basketbol sahasının, yani

antrenmanlarımın olduğu yeri geçtim ve sınıfımın olduğu 2 nolu binaya yürüdüm. Okulum oldukça büyüktü. Sınıfta henüz çok kişi yoktu. Yekta, Sedef, Yeşil, Mine ve Atalay. Zaten bu beşlide hep benim gibi erken gelirdi. Yeşil bana günaydın diyip yanıma geldi. Tebessüm edip sırama oturdum ve kitaplarımı açıp konu tekrarı yapmaya başladım.

— Bu kadar ders çalışmak zorunda mısınız? Dediğinde yüzüne "Ciddi misin?" dercesine baktım. Belki de haklıydı ve biraz fazla çalışıyordum. İyi de sınav haftası benden ne bekliyordu?

— Sen de biraz bana benze bence, dedim alay ederek. O da güldü.

— Lütfen anneme benzeme deyince ister istemez kıkırdadım.

Homurdanarak ayağa kalktım ve birlikte koridora çıktık. Bu esnada merdivenlerden gelen kahkaha seslerine kulak kabarttım. İki çocuk şakalaşarak 11-E'ye giriyordu. Gerçi şakalaşmak biraz onların durumuna basit kalıyordu. Bu esnada sadece biz değil herkesin o ikiliye baktığını hissettim.

— Alaz ve Ayaz bunlar, dedi Yeşil. Sonrasında okul çok sıradan geçti...

Annem ilk defa benden önce eve gelmişti. Kapıyı çaldığımda kapıyı o açınca erkencisin, dedim. Yüzüne bakınca gözündeki

endişeyi fark etsem de sorgulamadım. Saçının dağınıklığı ve kapatıcı ile kapatmadığı göz altları bunu kanıtlıyordu.

Akşam yemeği güzel geçti. Yine de annem ve babamın gözlerindeki endişeyi görmemek elde değildi. Abime bakınca hayatı pek umursamıyor gibi gözüküyordu. Herkes -abim hariç o hep öyle- çok garipti. Beni en çok ürperten gözlerinden gelen soğuk bakışların yaydığı havaydı. Kim demiş hisler havayı değiştiremez diye?

Yemek bittiğinde ufak tefek konuşmalardan sonra herkes yavaş yavaş kendi işlerine dönmüştü. Ben de ödevlerimi bir kenara bırakıp abimin yanına gittim. Beni görmeyi beklemiyor olmalıydı ki:

— Sen odamın yolunu bilir miydin? Diye sordu.

— Bırak şakayı, konuşmamız lazım Yekta.

— Dinliyorum, dedi bilgisayarını kapatırken.

— Sence anneler biraz fazla tuhaf davranmıyor mu?

Sorumu sorduktan sonra kapının önünden çekilip yatağın kenarına oturdum. Annemin arkadaşları diyince anlamıştı yani bu da bu durumu fark ettiği ve benim şizofren olmadığımı gösteriyordu. Sanki cevap vermek istemiyormuş gibi bakışları odanın etrafında dolaştı.

— Fark etmemek elde değil, dedi en sonunda. Tamam arada böyle olurdu. Sonuçta her insanın kendini gergin hissettiği günler vardı ama annemi tanıyordum. Asla böyle değildi. Ne olursa soğukkanlı davranırdı. Abim masadan kalkıp yatağa yanıma oturdu.

— Olayın seninle ilgili olduğunu düşünüyorsun değil mi? Sorusu karşısında başımı salladım. Abim hep bir bakışta nasıl hissettiğimi anlardı.

— Neden bu kadar düşündüm onu bile bilmiyorum. Gülümseyerek elini omzuma koydu.

— Çok fazla sterslisin, dersler konusunda da öyle, normaldir. Bu sefer ben de ona gülümseyip başımı omzuna yasladım.

— En azından lisenin ilk seneleri berbat bir ortalamam olmadı diyerek sırttım. Kınayan bakışlarını üzerimde hissettiğimde güldüm o da karşılıklı gülmeye başladık. Bu esnada odaya annem girdi ve bizi görünce yarım yamalak gülümsedi.

— Sen de mi buradaydın tatlım? Elindeki kahve tepsisini masaya koyup sandalyeye oturdu.

— Sizinle bir konu hakkında konuşmalıyım. İnanın derslerden daha önemli. Bunu derken bana bakması tek kaşımın kalkmasına sebep oldu. Abimle aynı anda birbirimize döndük. Sonra ise tekrar anneme:

— Biliyorsunuz, apartmanın en alt katında bir ev var. Asansörün tam karşısı. Toplantılarda bile kimse onu görmüyor. Bunun nedeni evde yaşlı sakat bir kadının kaldığını düşünmemizdi ama değilmiş. Bunu söylerken eliyle oynayıp yutkunması dikkatimden kaçmamıştı. Onu ne bu kadar korkutuyordu?

— Neymiş? Diye sordu abim.

— Çünkü dün gece evine polisler geldi yaklaşık gece 4 gibi. Geç saatte. Evden yaşlı bir kadın değil de bir adam çıktı. O adam da hapisten yeni çıkmış ve polisler henüz ifade vermediği için bir haftadır aranıyormuş. Dün gece polisler onu elinde kelepçe ile karakola götürüp getirdi. Sözler karşısında şaşkınlıkla anneme bakıyordum. Adam cidden sabıkalı mıydı yani?

— Suçu neymiş, diye sordum.

— Taciz, uyuşturucu satıcılığı ve kullanımı, memura hakaret, silahlı saldırı, hırsızlık... Birçok nedeni var. Abimin yutkunduğunu duydum.

— Yani sizden istediğim, ondan uzak durun. Gerekirse asansöre binmeyin. Lütfen, iş ciddi. Apartmandakilerle birleşip onu attırmaya çalışacağız ama o zamana kadar beni dinleyin hele sen Alvin. Başımı salladım annem kendi kahvesini alıp odadan çıktı. Ben de aynı şekilde yaptım ve yukarı çıktım.

Bugün son sınavlara girmiştim. Sonunda rahat bir nefes almıştım gerçekten. Artık kafaya takabileceğim tek şey antrenmanlardı. Abim beni almaya gelmiş ve eve gitmiştik. Yol boyu en sevdiğimiz şarkı olan: "Skyfall, born to die ve this is the life" dinledik. Eve gelince üstüme hızlıca antrenman üniformasını geçirdim. Saçlarımı yukardan dağınık topuz yaptım ve evden çıktım. Abim arkamdan seslendi.

— Antrenmana da ben bırakayım ister misin? Gülümsedim ve yanına gidip ona sarıldım.

— Hayır sağol. Görüşürüz! Hızlıca asansöre bindim. En alt kata indiğim esnada gördüğüm manzara nefesimin kesilmesine neden oldu. Asla açık olmayan o kapı aralıktı ve iki tane aç mavi göz bana bakıyordu. Hayır, abartısız iki tehditkâr bakıştı bu. Mavileri karanlıkta adeta parlıyordu ve bu kendimi iğrenç hissetmeme neden oldu. Asansöre doğru geri geri adım attım. Bakışlarımı asla mavilerinden ayırmıyordum. Benim gibi beni izlemeye devam ediyordu tek fark ben ona korkarak o ise bana sırtarak bakıyordu. Asansörün düğmelerine rastgele basarken gereksiz gerildiğimi hissettim. Bu esnada asansöre doğru koştu. Nefesimi tuttum. Parmaklarım hayatım buna bağlıymış gibi asansörün demirlerini tutuyordu. Annem haklıydı. Tuttuğum nefesi asansör hareket edince bıraktım ve hemen bizim kata geri çıktım. Kapıyı yumruklayarak

çalıyordum. Abim kapıyı açtı ve bana şaşkınca baktı. Hızlıca ona sarıldım. O ise kapıyı kapattı.

— Ne oldu? Diye sordu sırtımı sıvazlayarak.

— Gördüm, oydu, dememle annemi aradı.

Akşam kâbus gibi geçti. Annem ve babam sürekli benden daha telaşlı davranıyordu. En sonunda odama gitmiştim ne kadar erken yatsam da gecenin bir saati uyanmışım. Hava almak için terasa yöneldim. Hava soğuk ve yağmurluydu. Hırkama biraz daha sıkı kavradım. Ne kadar ıslanmasam da pervaza yaklaştıkça yağmur damlaları

yüzümü ıslatıyor ve rüzgâr sarı saçlarımı savuruyordu. Havayı içime çektikten sonra adımlarım abimin odasını buldu. Kapıyı sessizce açtım. Uyuyordu. Tam kapıyı kapatırken seslendi.

— Gördüm seni. Ne oldu?

— Uyuyamıyorum, dedim basitçe.

— Anlıyotum. Annemler biraz kafa ütöledi tabi. Gel buraya. Yorganı kaldırarak bana biraz yer açtı. Ben de hiç terddüt etmeden yanına uzandım. Yorganı iyice üstüme kadar çekti.

— İyi misin? Cidden soruyorum. Berbat haldesin gibi geliyor ve bunun sebebi sadece dersler değil de... Sözünü kestim.

— İyiyim. Sadece dedğin gibi, biraz fazla yorgunum.

— Bir şey olursa abin hep burada biliyorsun değil mi? Başımı salladım ve sarıldım. O da sıkıca sarıldı ve alaycı bir şekilde saçımı karıştırdı. Bunun üzerine kıkırdadım.

— İyi geceler test kitaplarının korkulu rüyası diye güldü. Ben de ona aynı şekilde güldüm ve kendimi rahat bir uykuya teslim ettim.

Sabah alarmım yerine siren sesleri ile uyandım. Babam hemen giyinip dışarı çıkacağını söylüyordu. Abim de benimle uyandı ve üstüne bir ceket aldı. Odadan çıkıp.

— Ne oldu anne? Diye sordu. Annem olumsuz anlamda başını salladı. Babam ve abim ben ne olduğunu anlamadan kapıdan çıkarken ben de arkalarından geldim. Merdivenlerden koşarak inerken bu saatte tüm apartmanın pijamalarla birlikte bahçede olduğunu giyidim. Hava hala yarım yağmurluydu fakat kimse bunu

umursamıyor onun yerine elinde kelepçeler ile çıkan adama bakıyordu. Simsiyah pijamalar ve dağınık bir saç. Alkolden kızarmış gözler. Resmen filmlerdeki suçluları andıran bakışlar. Mavi gözler... Tutuklanıyordu...

Polisler arkadan elinde bir ceset poşeti ile de çıktı. Apartmanda cinayet mi işlenmişti? Elimi ağzımla kapattığım esnada abim hemen yanıma geldi. Yağmur yavaş yavaş artarken bazıları pencerede bazıları dışarıda önümüzde tutuklanan adamı izledik. Adam tutuklanmasına rağmen başı dik bir şekilde hepimize delici bakışlar atıyordu. Abim babamla yöneticinin yanına gittiği esnada tek başıma eve çıktım. Sonra zaten abimle babamda geldi.

— Dün evinde birini öldürmüş. Sanırım senin asansörde olduğun zamanda. Cesedi taşıırken onu yakalamışsın aslında o da o yüzden üstüne yürümüş. Sayemizde adam tekrar tutuklandı. Hapisten çıksa bile bir daha buraya gelemeyecekmiş. Yani artık güvendeyiz bütün apartman olarak. Babamın açıklamasını gecenin 4 'ünde soluk soluğa dinledik. Bilmeden yanlışlıkla bir cinayete tanıklık etmiş ve yine bilmeden kahraman olmuştum aslında.

— Artık merdivenlerden çıkmak zorunda değilim diyerek elini yumruk yaptı abim. Ailecek bu tepkisine güldük.

ADA AKDOĞAN
7/G

YOLCULUK

Çantalarımızı toplayıp evden ayrılalı yaklaşık 2 - 3 gün olmuştu. Ne zaman bu yürüyüşün sonlanacağı belirsizdi, herkes sessiz ve ağır adımlarla ilerliyordu sanki önceden anlaşmış gibi ama bu sessiz adımların arkasında bir suru soru ve bolca soru işareti vardı, hissedebiliyordum. Ben de onlardan farklı değildim yanıma aldığım bu küçük çantaya; hasat zamanı geldiğinde kokusuyla etrafa neşe veren kayısı ağaçlarını, yağmur yağdıktan sonra oluşan o toprak kokusunu daha da önemlisi anılarımı götürmem imkânsızdı. Bir anda onları unutacağımdan korktum. O yere vardığımda hepsini bir yere yazıp yatmadan önce okuyacaktım. En öndeki kişinin elini kaldırmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Mola vakti gelmişti. Göç yolculuğunun ufak molasının güzel geçmesini umuyordum. Şansım

yaver giderse birkaç tane arkadaş bile edinebilirdim. Etrafıma baktım herkes farklı yerlere oturmuştu. O anda gözüme çarptı, kısa boylu ancak gür yapraklı bir ağaç bazı yapraklar sonbaharın etkisiyle yere düşmüştü kalanlarının çoğu ise sararmış vaziyetteydi. Bana göre kusursuz bir ağaçtı bunlardan çok o ağacın altında oturan kişi dikkatimi çekmişti. Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ediyordum. Ağacın gür yaprakları altında kendini saklamak ister vaziyette oturmuş gökyüzüne bakıyordu. Ağır adımlarla kıza doğru yaklaştım bana baktı rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu o yüzden bende yürümeye devam ettim yanına oturdum. Kız gökyüzüne bakmayı sürdürüyordu. Ben de kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım kuşlar sürüler halinde geçiyordu. Ben daha bir şey söylemeden kız konuşmaya başladı: “Kuşlar, kuşlar bile savaşa dayanamıyorlar onlar da kaçıyor, aynı bizim gibi.” O gece kızın yanında yattım kendimi ona yakın hissetmiştim. Sonraki günler aynı geçti, yürüyüş, adımlar. Sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibiydi. Yürüyüşün 6. gününde en öndeki kişi elini kaldırdı “vardık” dedi. Herkes yavaşça sınırdan geçti. O sırada kuşları gördüm elimle işaret edip kıza “başarmışlar” dedim. Savaşın hala sürdüğü bir gerçekti haberlere göre 1 aya kalmaz biterdi. Biz de o zaman evimize geri dönerdik belki ama şu an başarmıştık aynı kuşlar gibi.

DERİN ÇİÇEK
7/G

İNSANLIĞIN YOLU

Bir gün Sidney gözlem evinde bir grup araştırmacı teleskop aracılığı ile gökyüzü gözlemi yaparken parlak bir Şey gördüler. Ama Dünya'ya gereğinden fazla yakındı. Bu gökcismini daha önce fark etmiş olmaları gerekiyordu ama bu gök cismi daha önce hep Uranüs ve Neptün ün yörüngeleri hizasından geçip hızlandığı için insanlar onlu bir uydu sandı ve dikkate almadı. En sonunda bir meteor vardı dünyaya geliyordu ve bir yılı vardı.

Son:11 AY

Devletler bu konu ile ilgili bir araya geldi ve yer altına sığınmaya karar verdiler çünkü uzaya çıksaydık bir daha Dünya'nın

atmosferine giremezlerdi ve uzayda uzun süre yaşayacak teknolojiye sahip değildiler. Herkesi alacak büyük bir sığınak yapmak da saçma olurdu çünkü o sığınak yıkılırsa insanlığın sonu gelirdi. Devletler ortak karar olarak bütün İnsanlığa malzeme verip kendi iki ya da üç kişilik sığınaklarını yapmalarını söyledi. İnsanlar kendi sığınaklarının temelini atmaya başladı. İnsanlar çoğunlukla ailesi ile bazıları ise arkadaşları ile bir sığınak oluşturuyordu.

Son:6 AY

Bazı sığınaklar neredeyse hazır bazıları ise %50 oranda hazır, şimdi ise büyük bir hazır yemek sorunu var. İnsanlar aç kalmamak için bol bol hazır yemek stokluyor. Tabi bu nedenle konserve yiyecek sorunu var.

Son:3 AY

İnsanlar sığınaklarının inşaatını bitirdi. Şimdi ise onları hayatta tutacak, sıkılmalarını engelleyecek ve onları zinde tutacak, eşyalar stokluyorlar. O sırada sığınanın düzeni genel olarak şöyle: Yerin 1 km altına kadar inen bir kapsül var, bu kapsülün aşağısına inince ve kapağı kaldırınca ilkönce giriş alanına geliyoruz bu noktada 4 ayrı giriş var. İlk giriş sizi depolama alanına ve mutfak olarak kullanılacak yere çıkarıyor, burası geniş biryer çünkü burada birsürü yiyecek depolanmış durumda. İkinci bölüm eğlence alanı

spor aletleri ve kitaplıkların bulunduğu bir yer. Eğlence bölümü insanların uyuyabileceği, TV izleyebileceği ya da kutu oyunlarını oynayabilecekleri yer, spor aletleri ise vücudumuzu zinde tutmak için ve okuma alanı ise birçok değerli eserin saklanması aynı zamanda zihnimizi zinde tutmak için. 3. Oda, sera alanı, bu oda taze besin tüketimi ve oksijeni taze tutmak için. Son oda jeneratör odası bu oda jeneratörün, telsizin, benzinin, su deposunun ve hava borusunun bulunduğu oda, bu odan hayati oda olduğu için duvarların en kalın olduğu oda.

SON BİR GÜN!!!

Herkes sığınaklarda patlamayı bekliyor ve çok heyecanlı.....

ÇARPIŞMA ANI!!!

Her yer sallanıyor eşyalar devriliyor ama benim yaşamlarını takip edeceğim 2 arkadaşın sığınağı güvende durmaktadır.

İLK 4. GÜN

Ali ve Ahmet 4. günlerinde bir rutin oluşturmuşlardı. Her sabah kalkıp yemek yiyip serayla ilgilendikten sonra spor yapıyor ve jeneratör ile ilgileniyorlardı. Bu iş bitince su deposunun yanındaki

duşta duş alıyor kitap okuyor yemek yiyip uyuyorlardı. Bazı günlerde ise yatmadan önce film izliyor ya da oyun oynuyorlardı.

İLK 7. GÜN

Başta normal bir gündü ama sonradan başka hayatta kalanlar ile iletişim kurmak için olan telsizden cızırtılar gelmişti ama ne kadar uğraşsalar da başka sinyal yakalayamadılar

İLK 1. AY

Bu gün ilk defa jeneratör arızalandı ve daha sık bakım gerektiği anlaşıldı.

İLK 6. AY

Bu kez ilk defa telsizden anlaşılır bir ses geldi(hey beni duyuyor musunuz ben Cenk.....)son anda ses kesilmişti ama çok heyecanlılardı. Ertesi gün ise kesintisiz bir görüşme ile koordinatlarını ve durumlarını birbirlerine anlattılar

1.YIL

İnsanlar cidden sıkılmaya başlamıştı, Ali ile Mehmet'in Cenk adlı arkadaşlarını bulmaları moral olmuştu. Aynı zamanda suları azalmıştı bunun üzerine Ali'nin aklına bir fikir gelmişti. Bir şekilde kaza kaza Cenk adlı arkadaşlarının sığınağına varacaklardı.

Onlar da aynı hızla gelirlerse tamamdı bu iş. Hem kazarken de topraktaki nemi ölçen bir cihaz sayesinde bir su kaynağı bulabilirlerdi. Bu fikri Cenk'e anlattılar ve o da kabul etti. Artık işe başlayabilirlerdi.

15. AY

Bu durumda yolun neredeyse yarısına gelmişlerdi ve Mehmet ile Ali bir su kaynağı bulmuşlardı. Su ihtiyaçları kalmamıştı ve son sürat ilerliyorlardı. Aynı zamanda2 kişiyle daha haberleşmeyi başarmışlardı ve onlara koordinatları belirtip buluşacakları yeri söylediler bu sayede onlar da gelebilecekti.

22. AY

4 sığınaktaki kişiler buluşalı 1 buçuk yıl oldu kendilerine alanlar açıp tarım alanlarını yaptılar ve su kaynağından kendi evlerine su borusu sistemi döşediler. Son olarak Cenk' in yanına aldığı ve sığınağında yer verdiği inek ve koyunları çoğaltıp yemek işini tamamen çözdüler. Tek sıkıntı enerjydi 1 yıl içinde enerjileri tamamen bitecekti.

30. AY

Enerji sorununu suyun akış enerjisini elektriğe çevirerek çözdüler. Aynı zamanda başka insanlar da onların yaptığı

gruplaşmayı yapmış ve yeraltı şehirleri oluşturmuştu ve insanlık uzun bir süre bu şekilde yaşayacaktı.

150. YIL

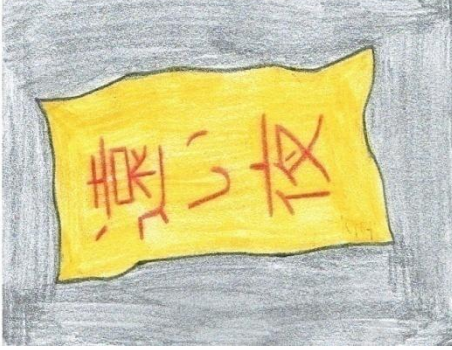
İnsanlık artık çok gelişti ama yer altında yaşamak insanların psikolojisini ister istemez bozuyordu ve insanların büyük çoğunluğu artık yeryüzünde yaşanabileceğini düşünüyor. Yeryüzüne çıkma kararı alıyorlar ama tüpler onca yıldan sonra bozulduğu için kazarak çıkmak zorundalar. Uzun uğraşların sonucunda gün ışığını gördüler ve herkeste yeni bir umut vardı:

Yeni ve temiz bir dünya...

KUBİLAY KARAÖZ
7/G

LİSE HAYALETİ

"Bunu neden yapıyoruz anlamıyorum..."

Kyu, sınıftaki sessizliği bozdu. Herkes pürdikkat Jaden ve Rory'e bakıyordu. Karşılıklı bir şekilde oturmuşlardı, ortalarındaki masanın üzerinde bir kâğıt vardı.

Kâğıdın üzerine çizilmiş bir X ve bir O vardı, "X" hayır, "O" evet anlamına geliyordu. Bunu yapma nedenleri sınıflarında normal olmayan şeylerin yaşanmasıydı. Rory elindeki kırmızı kalemi kâğıdın üzerine sabitledi, Jaden kalemi iple tutuyordu. "Burada bizden başka biri var mı?" diye sordu Jaden. Kalem onlardan bağımsızca "O" kısmına doğru bir çizgi çizdi. Woo korkudan San'ın arkasına sığındı. "Bizi bırakabilir misin?" Kalem "X" kısmına kocaman bir çizgi çizdi, başka şeyler sormak isterlerdi ama sadece "Evet" veya "Hayır" diye cevaplanacak soruları sorabiliyorlardı. Kyu ise aynı Woo gibi Haru'ya sarılmıştı. O sırada olanlar Louis'in umurunda değildi, tek istediği yazdığı ve prodüksiyonunu yaptığı şarkıyı bitirip yayınlamaktı. "Bu kadar soru yeter değil mi? Herkes yatağına." dedi Joshua. Sınıf başkanı olduğundan dolayı böyle

şeylerin yaşanıp ortamı bozmasını istemiyordu. "Bence de Josh haklı, yeter bu kadar." dedi Haru. Ona sarılmakta olan Kyu'yu sandalyelerden birine oturttu. Tam sınıftan çıkacaktı ki bir kuş cama yapıştı, büyük ihtimalle ölmüştü. Herkes korku ile irkildi fakat Joshua ve Haru bu durumu umursamadı. İkisi de kendi yurt odalarına gittiler. San oda arkadaşı olan Haru'nun peşinden odasına gitti.

— Bu hayalet olayı, ne düşünüyorsun bunun hakkında?

— Tamamen saçmalık.

— Saçmalık mı? İnanmıyor musun?

— İnanmıyorum sayılır.

— Her neyse. Ben uyuyacağım Haru.

— İyi geceler dikkat et üşütme.

— Sen uyumayacak mısın?

— Soru çözmek gerek.

— Sen bilirsin.

— Hadi iyi geceler.

— İyi geceler Ruruu...

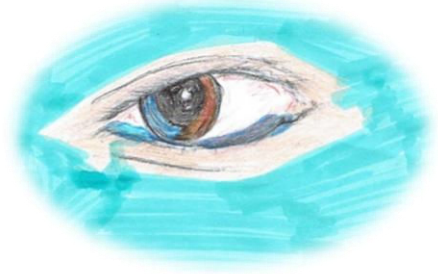
Haru ışığı kapattı, sadece masa lambası açıldı. Önüne bir test kitabı çıkardı ve bardağına termosta duran çayı doldurdu. "X + bilmem ne Y ise Z'yi bulup A'dan." Çok fazla harf vardı. 9. sınıfa geçerken matematiğin sayı ile olmasını bekliyordu ama sandığı gibi çıkmamıştı. San, mışıl mışıl uyukun Haru gece boyu soru çözmüştü, göz altındaki morluklar ile sınıfa girdi. Bayılacak gibi duruyordu, Kyu kahve uzatmasa büyük ihtimalle bayılacaktı. "Kahveyi boş ver şimdi! Haru, minik ayıcığım bak!" Kyu küçük bir ayıcığı Haru'ya doğru uzattı. Ayıcığın gözlerinin içinde kalpler vardı, kulağında ise minik bir kurdele duruyordu. Kyu'ya çok tatlı olduğunu söyledi ve sırasına uzandı.

— Çok uykulu duruyorsun
Ruru, bir şey mi oldu?

— Yok, olmadı, uyumadım
sadece. Matematik çalıştım.

— Ya keşke gece yapmasaydın, gözlerin mosmor olmuş.

— Sorun değil merak etme.

Kyu Haru'nun yanından kalkıp dolabına gitti. Ayıcığını dolabına koyup kitledi. O kitlerken öğretmenler zili çalmıştı. Öğretmen zil ile birlikte sınıfa girmişti. "Bu hoca da ne kadar dakik." dedi Woo. Öğretmen ayakta duran öğrencilere oturmalarını söyledi.

— Bu son olaylar kulağıma geldi, onlar hakkında konuşacağım fakat ondan önce hemen yoklamayı alayım.

1102 - Jun? 1106 - Joshua? 1109 - Louis? 1113 - San?

1118 - Woo? 1124 - Kyu?

1132 - Rory? 1139 - Jaden? 1145 - Hwan? 1149 - Haru?

1151 - Sam? 1157 - Seth?

1160 - Eden? 1168 - Ethan? Herkes burada sanırım.

Joshua olumlu anlamda kafasını salladı.

— Şimdi şu "hayalet" konusuna gelelim. Bu işlerle kafanızı karıştırmayın çocuklar, yine de size dağıtacağım kâğıtları ranzanın üst yatağının altına yapıştırın, bunun sayesinde eğer haklı iseniz o hayalet size yaklaşmaz fakat ben gerçek olduğunu düşünmüyorum açıkcası. Şimdi, benim öğretmenler toplantım var ve gitmem gerek. Joshua sessiz olsunlar. Öğretmen sınıftan hızlı adımlarla ayrıldı. Haru "Kısaca saçma sapan bir muska değil mi? İşe yaramayacak eğer hayalet varsa." dedi. Yanında oturan Kyu onun koluna dokundu.

"Haru şöyle yapmayı kes, anlamı yok cidden." dedi. Haru tekrar konuşacakken Louis'in çılgılığı onu böldü. Louis sakinleştikten sonra yavaş yavaş konuşabildi. "Bu benim sesim değil... Bu ses... Kulağımı çok acıtıyor!" "Ne sesi Lou?" diye sordu Seth. "Bu proje için çok uğraşmışım ama ses değiştirilmiş. Sesleri ters çevirdim ve bir mesaj çıktı. Sanırım bu sınıfta bir hayalet olduğunun kanıtı." Hepsi merakla kulaklığını çıkararak Louis'e bakıyordu. Louis öncelikle şarkıdaki vokallerini -yani seslerini- sildi, sonra çalıştırdı. Herkes şok olmuştu, tabii Haru ve Joshua hariç. "Burası benim evim mi dedi o?" Ethan korkmuştu. "Sanırım sonumuz gelecek." dedi Sam, aynı Ethan gibi korkuyordu. Eden ayağa kalkıp Haru'ya doğru yürüdü.

— Buna da mı inanmıyorsun Haru? Tamam, be en korkusuz en duygusuz sensin en havalı sensin. Eden gülüyordu, Haru uykulu olduğu için umursamadı ama Kyu sinirlenmişti.

— Bu seni ilgilendirmez Ed.

— Sana bir şey diyen olmadı Kyu, şu çocuğu savunmayı kes.

— Sana mı soracağım ne yapacağımı, yeter bu kadar çocuklaşma.

Haru ayağa kalktı. "Bana veya Kyu'ya bir daha bir şey dersen Eden, soluğu müdürün odasında alabilirsin, dikkat et tamam mı?" Haru Joshua'dan tuvalete gitmek için izin aldı. (...) Gece olmuştu, San ve Haru odasında oturuyordu. Daha doğrusu Haru

oturuyordu, San yatağın altına öğretmenin verdiği kâğıdı yapıştırıyordu.

— Yatacak mısın bu sefer?

— Yatacağım Sannie, merak etme.

— Hadi kapat ışığı saat 22.30, güvenlik gezintiye çıkar şimdi uyumadığımızı görürse kötü olur.

Haru ışığı kapattı ve yatağına çıktı. San altta Haru ise üst ranzada yatıyordu. Gece Haru büyük bir yanma hissi ile uyandı. Kendini zar zor odasının banyosuna attı. Okul forması ile yatmıştı., O yüzden olduğunu düşündü fakat durum çok daha farklıydı. Yüzünü yıkadı ama yüzünü yıkaması ile yüzü de yanmaya başladı. "Ne oluyor bana?" Gömleğinin ilk 2 düğmesini açıp omzuna baktı. Aynada kendi omzuna baktı, kırmızı noktalar çıkmıştı omzunda. Ne olduklarını bilmiyordu. Nefesi gittikçe daralıyordu. Yere oturup biraz durdu, sonradan ne olduğunu hatırlamaya başladı. Muskadan dolayı olmuştu. Hızla yerden kalkıp odasına gitti, üzerine hırkasını giydi. San'ın yapıştırdığı kâğıdın üzerindeki kırmızı yazılar mavi olmuştu. Koşarak babasına gitti, o okulun güvenliğiydi.

— Baba sanırım hatırlıyorum.

— Ne oldu Haruru'm?

— Ben öldüm değil mi? Ben ölüyüm değil mi?

— Ne?

— Öldüm ve ruhumu dolabıma koydun, bu yüzden kullanmama izin vermiyorsun.

— Bunu nasıl biliyorsun Haru? Kim söyledi?

— Muskadan dolayı hatırlamış olmalıyım.

— Haru...

— Baba, ben nasıl öldüm?

— Sen bir kazaya kurban gittin Haru.

— Ne kazası?

— Okuldan çıkmıştın, o sırada yurttan değildin. Jessie ile gidiyordunuz, o telefonundan bir şeylere bakıyordu, elinden telefonunu çekip aldın ve kaçmaya çalıştın. Tek amacın oyundu, çok tatlı bir çocuktun. Arabayı hesaba katmamıştın güzel oğlum benim, maalesef hızla gelen araba sana çarptı. Seni ne kadar kurtarmayı denesek de olmadı.

— Özür dilerim oğlum...

— Başından beri sınıftaki hayalet ben miydim?

— Sen hayalet değilsin Haru, sen gerçeksin! Sen benim oğlumsun!

— Yeter bu kadar, onlara söyleyeceğim.

— HARU HAYIR! SENİ İSTEMEYECEKLER!

Haru durmadan yurt odasına koştu, ağlıyordu. Uyumadı, gece boyu sandalyede oturup sabah olmasını bekledi. Güneşin doğuşunu izledi, sonra da San'ın uyanışını.

— Günaydın Ruru!

— Günaydın Sannie.

— Erkencisin bakıyorum?

— Uyku tutmadı, erken uyandım.

— Bir dakika... Haru bak, muskam değişmiş! Haru konuşacakken sınıflarından Kyu'nun çığlığı yükseldi.

— Ben her konuşmaya çalıştığımda niye biri çığlık atıyor?

San ile sınıfa koşular. Rory Kyu'ya ne olduğunu sordu. "Biri ayıcığımı boyamış... Gözlerini koparmış! Dolabım kitliydi!" "Bence Jun şüpheli, o hayalet." dedi Hwan, elinde kamera vardı. Her şeyi kayda alıp paylaşıyordu. Herkes Jun'a bakıyordu fakat o hareket etmiyordu. Zaten garip biriydi, daha doğrusu onların gözünde garipti.

Haru'nun midesi bulanıyordu, yüzünü yıkamak için tuvalete gitti. Elini suya tuttu fakat su eline gelmedi, elinin içinden geçti. Aynaya baktı, yüzünün bir kısmı yoktu. "Haru iyi mis- NE OLUYOR BE?" Woo gelmişti, diğerleri Woo'nun bağırması ile yanlarına geldiler, hepsi çok şaşkındı. Haru'nun görünen gözünden -diğeri yoktu, görünmüyordu- yaşlar akmaya başladı, zar zor konuşup özür diledi. Kyu Haru'nun yanına gitti, kullanılmış hissediyordu.

— Sen miydin Haru? Bana yalan mı söyledin?

Haru Kyu'ya bir şey diyemedi. "Sana başından beri güvenmiştim." Kyu ağlayarak sınıfa koştu, o sıra öğretmenleri gelmişti. Haru'ya bağırıp çağırdı, adını listeden sildi ve yeni liste çıkarması için Hwan'ı gönderdi. "Bu sınıfta senin gibi birine gerek yok, çocuklar, sırasını dışarı çıkarın." Eden sevinerek sırayı sınıftan çıkardı, Joshua tahtanın önüne geçti. "Bundan sonra Haru diye birini tanımıyorsunuz, hiç tanımadınız." O çok ciddiye. (...)

Aradan 3 hafta geçmiş, Haru'nun tüm vücudu yoktu, görünmezdi ama vardı. Olduğu süre boyunca herkese yardım ediyordu, birinin kalemi düşünce ona veriyordu. Kalem uçuyor gibi duruyordu fakat hepsi o olduğunu biliyorlardı. Louis'in müziğini düzeltmişti. İsteyerek bozmamıştı veya onları o söylememişti. O sesin gizemi devam ediyordu. Joshua bahçede oturuyordu, elinde 2 fotoğraf ve dikdörtgen küçük bir zarf vardı. Joshua'nın yanına

oturdu. "3 hafta önce yakın arkadaşınız, unuttun mu?" Elindeki fotoğrafları Joshua'ya uzattı. Haru ve Joshua beraber gülüyorlardı, Joshua Haru'ya kedi kulağı yapmıştı. Diğerinde ise sarılmışlardı. Sonra Jaden ona zarfı verdi. Bu Haru'nun Joshua okula ara vermek zorunda olduğundan ona yazdığı mektuptu. "Hey Josh'um benim! Asla bizi düşünme tamam mı? Hayatımda gördüğüm en iyi başkansın, geldiğinde de öyle olacaksın! Seni çok ama çok özleyeceğiz!" ve devamı vardı. Joshua'nın gözleri dolmuştu, Jaden fark etmeden sildi. Jaden ile yürürken öğretmenlerinin yanında bir kadın ile sınıfa girdiklerini gördüler, diğer öğrenciler de oradaydı. Öğretmenleri Haru'nun dolabını kadına gösterdi. "Efendim bu dolap o hayaletin dolabı." dedi. Kadın dolabı açtı, içeride seramik ve desenli bir kutu vardı. "Zavallı ruh, buraya hapsedilmiş olmalı!" Kadın yavaşça kutuyu havaya kaldırdı, çok ağır görünüyordu. "Git bu sınıftan! Seni kimse istemiyor zavallı r-" O sırada öğrenciler sınıfa girdi, Kyu öne atladı. "Haru'yu yok edemezsiniz, o bizim arkadaşımız!" Sam kutuyu kadından aldı ve üzerindeki yazıyı okudu; "Bu ruh unutulmaya mahkûm kalırsa küsecektir, yok olacak ve ateşlerin diyarına zorunlu olarak gidecektir. Orada yanacak ve acıçekecektir." Kadın kutuyu almaya çalıştı fakat çocuklar izin vermedi. O sırada öğretmenlerinin ve kadının arkasında, camın önünde Haru'nun vücudu belirmeye başladı. Joshua koştu ve beliren vücuda sarıldı. "Çok ama çok özür dilerim Ruru'm!" Joshua

ağlamaya başladı, Haru ona sarıldı.

— Ben buradayım, sorun yok Josh. Herkes Haru'ya koştu, Louis öne atıldı. "Öğretmenim, lütfen mezuniyete kadar kalmasına izin verin!" Öğretmenleri onları kıramadı ve peki dedi, hepsi çok mutlu olmuştu.

İki ay boyunca çok güzel vakit geçirdiler, her zaman eğlendiler. İki ayın sonunda mezuniyet günü gelmişti. Herkes Haru'ya çiçek almıştı, hiç olmadığı kadar mutluydu Haru. Fotoğraf çekiyorlardı. "Haru koç!" diye bağırdı Seth. Hepsi Haru'nun etrafına dolandı, Kyu ve Joshua ona sarıldı. Hwan kamerayı ayarlayıp yanlarına gitti. "3.. 2.. 1.. PEYNIİİRRR!!"Haru'nun ruhu o günden sonra kendi isteği ile özgür kaldı. Arkadaşlarına hiç ama hiç unutamayacakları bir sürü anı bıraktı ve bir melek oldu.

ZEYNEP ELA YAMAÇ
7/G

YOKSUL KÖY

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde çok uzaklarda Kafdağı'nın ardında yaşayan ihtiyar bir bilge varmış. Bu bilge aynı zamanda bir öğretmenmiş. Civar köylerdeki çocukları yetiştirmiş. Yine bir gün, bir dersinde sormuş ihtiyar bilge çocuklara:

“Çocuklar, sefaletin ne olduğunu biliyor musunuz ?”

Çocuklar düşünmeye başlamış, birisi elini kaldırmış:

“Yoksulluk değil midir öğretmenim?”

İhtiyar bilge başını sallamış, bu sefer de şöyle sormuş:

“Peki, yoksulluk nedir çocuklar?”

Çocuklar tekrar düşünmeye başlamış, içlerinden biri daha cevap vermiş:

“Geçim sıkıntısı çekmek, fakir olmaktır öğretmenim.”

İhtiyar bilge hafifçe tebessüm etmiş: “Başka fikri olan yok mudur?”

Çocuklardan uzun süre ses çıkmadığını gören ihtiyar bilge ayağa kalkmış:

“Eşyalarımızı hazırlayın çocuklar, yarın sabah erkenden yola çıkıyoruz, görmeniz gereken bir yer var.”

Bunu duyan çocuklar meraklanmış, heyecanla evlere dağılmışlar.

Sabah erkenden tan yeri ağarırken çıkmışlar yola. Az gitmişler, uz gitmişler... En sonunda yaylalarında koyunların otlağığı,

tarlalarında buğdayın eksik olmadığı, kuyusunda buz gibi suyun hiç bitmediği bir köye varmışlar. Bütün bu bolluğu gören çocukların ağızları açık kalmış. Bir tanesi, ihtiyar bilgeye sormuş: “Öğretmenim, burası neresi?”

“Burası” demiş ihtiyar bilge “Burası sefalet içinde yaşayan, yoksulluktan aklını yitiren hatta ölen insanların olduğu bir köy.”

Çocuklar bu sözlerden hiçbir şey anlayamamış. Yaylalarında koyunların otladığı, tarlalarında buğdayın eksik olmadığı, suyunun hiç bitmediği bir köyde nasıl yoksul olunur çözememişler.

Bunu fark eden ihtiyar bilge konuşmuş: “Beni takip edin, ne demek istediğimi günün sonunda anlayacaksınız.”

Böylece köyde gezinmeye başlamışlar. Hayranlıkla yürürken, bir de bakmışlar karşılarında garip bir adam. Öyle solgunmuş ki teni, hiç konuşmuyormuş. Sanki bütün yaşam sevinci gitmiş, alınmış elinden. Sormuş çocuklar: “Öğretmenim bu adam kim böyle?”

İhtiyar bilge anlatmış: “Bu adam tam bir yıl önce hayattaki tek varlığı olan biricik kızını kaybetmiş çocuklar. Öyle ki acısından yıllar içinde iyice sessizleşmiş.

“Nasıl kaybetmiş öğretmenim?”

“Bir gün kızı çok hastalanmış, yataklara düşmüş. O zamanlarda da bu adamın maddi durumu pek iyi olmadığından, hastaneye de götürememiş. Bu yüzden şifalı bitkilerden bir ilaç yapmak istemiş. Bütün malzemeleri toplarsa da bir bitki eksikmiş. Pazarda satılsa da onlara çok uzak kalıyormuş ve kızın daha fazla dayanabilecek gücü yokmuş. O yüzden komşusunun kapısını çalmış. Komşusu vermeyi kabul etmiş fakat öyle açgözlüymüş ki istediği paranın yarısı dahi adamda zor bulunurmuş. Aradan birkaç saat geçtikten sonra kızının durumu iyice kötüleşmiş, en sonunda da can vermiş. Böylece adam kızını kaybetmiş. Tek varlığını kaybetmenin acısıyla delirmiş. Bu adam yoksul çocuklar çünkü ailesinden yoksun. Bu adamın komşusu daha da yoksul, çünkü merhametinden yoksun.

Çocuklar ne diyeceklerini bilememişler, adamın yanından sakince geçip devam etmişler yollarına. Pazar meydanından geçerken gördükleri mutsuz yüzler huzursuzluk veriyormuş. Anlam verememiş çocuklar, böyle bir köyde böyle insanlar nasıl yaşar?

Köyden çıkmaya yakın, az ötede ağlayan bir bebeğin sesi gelmiş kulaklarına. Hemen koşmuşlar yanına. Sepetin içinde tır tır titreyen bebeği görünce yürekleri sızlamış.

İhtiyar bilge sormuş çocuklara:”
Sizce bu bebek neden bu halde?”

“Sanırım o da yoksul öğretmenim, çünkü anne sevgisinden yoksun. Onu sokaklara bırakan, soğuktan ölmeye mahkûm eden annesi de yoksul, çünkü vicdanından yoksun.”

“Pekâlâ, şimdi ne yapacaksınız?”

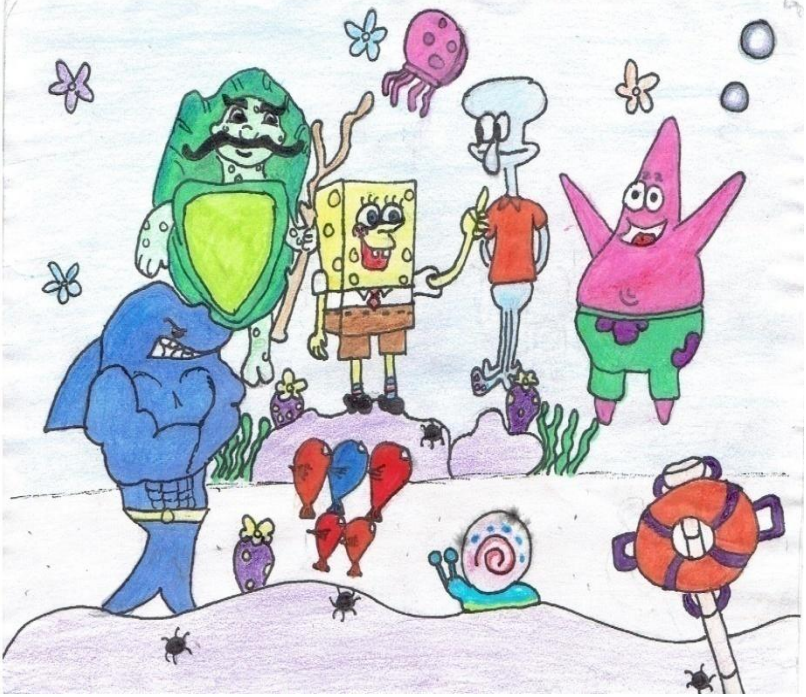
“Onu bu sefil insanlardan, dondurucu soğuktan ve yaşamaya bırakıldığı sokaklardan kurtaracağız.”

Bunu diyen çocuklar, kucaklamışlar bebeği. Böylece ihtiyar bilge, çocuklar ve kucaklarında küçük bir bebek, yavaş yavaş uzaklaşmışlar yoksul köyden.

Ve gökten üç elma düşmüş: Biri öğretmeyi hiç bırakmayan ihtiyar bilgenin başına, biri küçük bebeği kurtaran temiz kalpli çocukların başına, biri de hikâyemi okuyan sizlerin başına...

TUĞÇE BORA
7/H

OKYANUS KRALLARI

Günlerden bir gündü balık sürüsü yine kendisini koruyamadığı için kovalara atılıyor, köpek balıkları nüfusu dengeliyor ve süngerler okyanustaki bakterileri temizliyordu. Bir gün süngerlerin aklına bir fikir geldi ve aralarında: “Neden bir başkan seçmiyoruz hem insanlar işlerini böyle hallediyor bizim neyimiz eksik hadi gelin diğer balıklara da söyleyelim bence onlar da bize katılırlar.” demiş ve okyanusun meydanına gitmişler. Süngerler

bütün balıkları etraflarına toplamış ve konuşmaya başlamışlar :“Hey! Balıklar sizce de işlerimizi bir düzene koyma vakti gelmedi mi? İnsanlar bunun için bir yönetici seçiyorlar bence bizde bu yöntemi denemeliyiz bu kişi hem balık sürüsünü korusun hem hastalıklardan korunmaya yardım etsin hem de diğer nüfus dengeleme gibi işlere destek olsun.” demiş ve eklemeye devam etmiş: “Temizlik deyince akla da zaten süngerler gelir bence bizden biri olmalı” demiş ve köpekbalığı fırlamış :“Sen balık sürüsünü nasıl koruyacaksın ki sen ancak kendi görevini yerine getirebilirsin ama biz köpek balıkları hem balık sürüsünü koruyabilir, hem kendi işimizi halledebilir hem de balıkları denetleyebiliriz bizden biri varken sizin seçilebilmeniz pek de mümkün değil, değil mi? Balık sürüsü genelde böyle kararlarda en iyi seçimi siz yaparsınız seçin bakalım biz mi yoksa süngerler mi” Balık sürüsü atılmış: “İkiniz de değil tabii hiç biriniz ekiple iş yapmayı beceremezsiniz bunu da en iyi biz biliriz bizden biri olmalı” demiş. Bunun üzerine köpek balığı sinirle atılmış “Daha kendinizi koruyamıyorsunuz size kim güvenip oy verir ki hem biz de birlikte iş yapmayı gayet iyi biliriz.” Demiş. Bir balık ileri atılmış: “Sen mi birlikte çalışmayı biliyorsun hiç güldürme şimdi bizi sen onu yüzgecime anlat sen fikrini beğenmediğin balığı yersin bir kere” demiş ve konuşması bitmeden köpekbalığı onu yutmuş balıklardan biri: “Kardeşim haklıydı onun fikrini beğenmedin ve onu yedin” deyince bütün balıklar küçük balığı desteklemiş. Sünger balıkların

ortasından sıyrılarak yeni bir fikirle gelmiş: “Neden hepimiz kendi krallıklarımızı kurmuyoruz hem aday olmayan balıklar da istediği krallıkta yaşarlar.” demiş ve bütün balıklar bu fikri beğenip onaylamış. Kısa bir süre sonra herkes seçtiği krallığa yerleşmiş en kalabalık krallık balık sürüsününmüş ve nüfus dengeli değilmiş ama herkes birlik beraberlik içinde yaşıyormuş. En dengeli nüfus da köpek balığınınmış ama onun krallığında da hastalık varmış oysaki köpekbalığı kendisi hasta olmayan tek canlı olduğu için bunu düşünememiş. En sağlıklı krallık süngerinde kimse birlikte çalışmıyordu. Başkanlar bütün bunların üstüne bir konuşma yapmaya karar verip buluştular hepsi çok pişman olmuştu ve hemen birbirlerinden özür dilediler, birbirlerini affettiler ve hep beraber “Okyanusun Kralları” olmaya karar verdiler ve balıklardan biri öne çıkarak “Bir yüzgecin nesi var iki yüzgecin sesi var.” dedi ve güldü. Ardından bütün okyanus kahkahaya gömüldü. O günden sonra bu düzenle hayatlarına devam ettiler.

DURU TEMEL
7/H

MUHAMMET HOCA VE PİYANO

Günlerden bir gün Muhammet Hoca piyano dersi almaya karar vermiş. Muhammet Hoca hemen araştırma yapmaya başlamış fakat piyano derslerinin ücreti çok yüksekmiş. Biri hariç. Dersi Eymen Bey'den alacaktı. Yaptığı bir telefon görüşmesi sonucunda dersin kendi evinde olacağını, Eymen Bey'in parayı nakit alacağını, Muhammet Hoca'nın piyanonun fiyatını kendisinin karşılayacağını öğrenmiş. Ders günü gelmiş. Muhammet Hoca, Eymen Bey'i evine buyur etmiş. Biraz sohbet ettikten sonra derse geçmişler. Ders gayet iyi gidiyormuş ama Muhammet Hoca'nın bilmediği bir şey varmış:

Muhammet Hoca dersteyken Eymen'in yardımcısı, Muhammet Hoca'nın sularını kesmiş. Eymen Bey, Muhammet Hoca'dan su istemiş. Muhammet Hoca bakmış ki su yok, inmiş kuyudan su

çekmeye. O sırada Eymen ve yardımcısı, piyano ile birlikte kaçmış.

Muhammet Hoca hem insanlara yalan söylememek hem de kendisi ile dalga geçilmesini önlemek için soranlara: "Eymen Bey çok güzel piyano çalıyordu," demiş.

MUHAMMET YİĞİT ERSEN
8/E

NURO FLOWER'S ADVENTURE

Ox and Afro had two sons and a daughter. Their first son's name was Maxon and the other son's name was Hemroto. Their daughter's name was Amil. These three brothers had talents. Maxon was smart, Hemroto was strong, Amil was creative.

One day Afro got sick. Doctors said that the only cure in the universe is in the Nuro flower on Mount Reko, in the Aryo village on the planet Naristan. They went far, they went far, they went straight up and down the river, and finally they saw the planet Naristan in front

of them. They landed on the planet, they went right, then left, then right again, finally they arrived.

They arrived at Aryo village and asked an alien there where Reko was. The alien told them that from now on the road divided into three. They walked for a while and eventually the road divided into three. They each entered from a different path, and a wooden door appeared in front of them.

It said, "Welcome to RekoDag, good luck." They passed through the door, and on another wooden door, it was written "Escape the layers and got the Nuro flower." They passed through that door too.

They didn't know it would happen. They came across a huge door with the words Dinosaurs Layer written on it. Makson saw a button next to him. He pressed the button and the door opened for both him and his brothers and they shook a little. Suddenly they heard a sound, Amil saw a lot of dinosaurs in the sky, a flying one above started to attack Amil and other dinosaurs did the same to Hemroto and Maxon. They took everything they found around to get rid of them and fought against the dinosaurs. Finally they were saved and the road separated again.

They made their way to the second layer . They came across a huge door again. It said poisonous snakes layer. They didn't want to enter

at first, but they had to enter for the Afro. Then they gathered courage and entered. It didn't seem very scary at first, but they didn't know about the hiding snakes. Amil walked slowly because it could be a trap. When she saw Hemroto and Maxon, she ran towards them. Snakes came out of the ground and they had to solve a riddle to get rid of them. Riddle "If you come, I will come too. If you go, I will go too."

"What do you think I am?" They didn't think much about it. Amil immediately said to the shadow and the snakes continued to come. This time they encountered a problem. The problem was as follows. $(69 \times 54) \times (16+8) = ?$ After thinking for a while, they said 7452 and left again.

They moved on to the third layer candy world. Some time passed and they were very thirsty. Finally, the door to the candy world opened before them. There was a huge lake in front of them. They all ran to drink water. Because this water was so sweet, they got stomachache. As the pain continued, sugar monsters appeared in front of them. They slowed down because they were very tired, and a sugar monster took Maxon away. Even though his brothers shouted, he didn't hear them and the candy monsters were gone. Those roads didn't part this time, they walked together and walked and walked and finally they saw the door of the fourth layer, but on the door was written a riddle,

not the name of the layer. In fact, the riddle was like a problem. The problem was AIKLDBDJZSH + Caesar = ? They had a little difficulty with this question and they realized that there was a Caesar problem and together they answered.

They said "the riddle is certain" and the door opened and there were tracks in front of them and they passed them and another Cesar problem arose to get out. That problem was like this. CHJHS + 1 Caesar, this riddle was now even easier, they both said "exit" at the same time and the fourth layer was finished.

They had to solve the puzzle for the fifth layer, but the puzzles were too difficult. The questions were as follows:

- 1) "My fat sister is underground, her branches are above ground" they thought for a while and immediately said carrot. Now it's time for the second riddle.
- 2) "The snowball that fell from the sky has four legs." They had a little difficulty with this question, but Amil immediately said rabbit. Third riddle he said.
- 3) "The house was reached and beads were scattered around." This seemed very easy to them at the same time. They said peas. The fourth is;

4) "Deer burns lie on the ice." They had a very difficult time thinking about this question and said moon.

The next question was "The question of sixty-four white and black dormitories." This was very easy for them and they called it "Chess".

It was time for the last riddle, the question was as follows: "I have a well, there is two colored water in it." Amil knew this riddle, he immediately said "egg" and the door opened. There was the flower they were looking for. Hemroto and his brothers immediately took the flower and went to Afro, they gave the flower to the doctor and finally Afro healed.

ARMİNA AKDEMİR
5/F

THE LITTLE CHILD

Today, there is a child playing in the park. She's only wearing a t-shirt, but the weather is so cold. When she gets home,

she feels very chilly, so she takes a warm shower. However, she develops a fever. Worried, her mother takes her to the hospital. The doctor examines her, and the child starts to feel better. They return home and have dinner together. Then, her dad comes home, hungry after a long day of work. After eating, they all go to bed. However, the children can't sleep because it's raining heavily outside, and there's thunder and lightning. So, the child ends up sleeping with her parents. The next day, the weather is sunny, so the family decides to go to a restaurant because they're all hungry. They enjoy their meal.

Later, the child feels sad because she wants to go back to the park. "Can we go to the park, mommy?" she asks. "Sorry, honey, we can't go to the park," her mother responds. "But why not?" the child asks. "Because it's too cold outside, and you're only wearing a t-

shirt," her mother explains. "Okay, mom," the child replies. As the weather turns dark, the child becomes scared. Eventually, she falls asleep in the comforting presence of her parents.

IRMAK LAL GÖNÜLKIRMAZ
5/İ

NATURE LOVE

Hello, friends. My name is Ahmet, and I'm a sixth-grade student. Today, I'll share what happened last week. While playing in the garden one day, a man with black hair, blue eyes and green pants threw his rubbish. I asked him politely: "Can you please pick up your rubbish and throw it in the recycling bin?" But he didn't listen to me. The next day at school, I told my friends about this incident and they shared similar experiences. For example, Selim saw someone throwing chocolate rubbish and asked them to pick it up but they ignored him too. This incident became the topic of our Turkish class, and our teacher's lesson impacted us.

When the bell rang for the last subject, I was started by Selim's voice. On our way home, we decided to take action. We grabbed some food pouches and picked up rubbish. At home, I made a recycling box, and when my mom asked about it, I explained that we would empty it in to the recycling bin on the street.

The next day, we discussed the incident with our Turkish teacher, who suggested we do a project. Excitedly, we agreed, and she gave us a week to prepare. We researched and took notes, and when I got home, I prepared a presentation.

The following day, I shared the presentation with my friends and we went to the principal's Office to explain our project. At first, there was some confusion but we cleared it up. Later that week, the principal asked us to visit every classroom and make an announcement. We happily agreed and spent two days doing so. We were delighted to find no rubbish in any of the classrooms.

As a reward, the principal decided to get chickens and a rooster for our school. Now, we can feed them with food rubbish. We are proud of our efforts to keep our school clean.

AHMET UTKU GENÇ
6/I

MYSTERIOUS HOTEL

One day Daniel was very bored. He wanted to go to a city. While he was researching the city on the internet, he suddenly saw a city called Strazburg (the city of Paris). Daniel was secretly wondering because he had never heard of this city. He decided to go there.

The next day, he got on the plane. An hour or two later, he got off the plane. He realized that he was very hungry and ate somewhere near the airport. Strazburg had a very nice weather. After eating his meal, he went to the hotel he booked. When he got inside, he experienced very abnormal events. There was a crying baby in his mother's arms. The baby's head suddenly turned upside down, towards Daniel. Bats were flying in the air. There were also maniac scary people eating. Right next to him was a girl, no matter how scary she was, that girl's heart was actually full of love. She said "Hello my name is Emily. Will you be friends with me?" Actually, this girl's family had died in a traffic accident. That's why she had a terrible expression on her face because she was sad. Daniel ran to his

room without answering her. He entered his room and surrounded her. He checked, he couldn't handle one more thing. Suddenly there was a knock on the door; Daniel looked through the hole in the door. It was Emily, he gathered all his voice and trembled and said, "Well hello." Emily said, "Hello can I come in?" said. Daniel said "Of course, come on." They went inside together. Daniel was shaking. Emily said "My name is Emily. I look scary on the outside. Acually, I am not that type of person. I am very sad because my family died and it shows on my face." Daniel stopped shaking and saw that the girl was good person. Emily said "There is a mystery too, but I need a friend. How about solving this mystery with me." Daniel said to him: "Okay." Emily "Great, then come downstairs for breakfast tomorrow. Let's talk and make a plan." said. "Okay, see you tomorrow." Daniel said. "See you around." Emily said. Then Emily went to her own room. Daniel locked his door. Just as he was going to bed, he suddenly heard a noise, looked out the window and saw werewolves howling at the full moon. Daniel was soscared that be closed the curtain and the light and went to sleep. It was the next day. He went downstairs to breakfast. Emily was also downstairs. "Hello, good morning." said. "Good morning." Daniel said. They had breakfast and Emily explained the whole plan. "I tought of the what plan, let me first explain the mystery of this place." said Emily. Daniel was listening very carefully. Emily continued, "There used to

be an owner of this place, his name was Alex Williams. Interestingly enough, he disappeared." said . Daniel was scared, but he didn't show it. "How interesting, then let's solve this mystery." said Daniel. "Let's figure it out." said Emily. An hour or two passed, they packed their bags and hit the road. One by one they solved the mysteries and there was only one last password left. There was a cliff in front of them. There was no bridge or even wood on it. Emily fell down just as she was looking over the cliff. Even though Daniel tried to hold Emily's hands, it was too late. Emily had fallen. Daniel's tears began to flow. Even if Daniel shouted "Emilyyy!" he couldn't hear it. Just as all the hikers were leaving, Emily suddenly started going up. There was a piece of wood underneath. Daniel pulled Emily close to him and hugged her. Daniel couldn't believe his eyes. There was a bridge behind Emily. It was a very beautiful bridge, full of flowers, colorful trees and grass. Daniel and Emily passed by and Alex Williams was there. He was tied to a tree "Please save me." he was screaming Emily. "That's where we found Alex Williams!" said. Daniel "We solved the mystery." said. "Thank you so much, you saved me." said Alex. Daniel, Emily and Alex returned to the hotel together. Everyone who saw Alex was very happy. This the mystery was solved.

DENIZ AYBAR
7/E

THE MEANING

You were born into a strict family. Your parents want you to be successful, but it's too much. You're only 10 years old.

"Vanessa!"

"Yes, mom?"

"It's 'Mother,' not 'Mom.'"

She sounds serious, so you decide to apologize.

"Sorry, Mother."

"You have a test tomorrow, right?"

"Oh, yes."

"Why aren't you studying for it right now?"

She seems to start getting angry.

"But Mother! I don't want to study."

"Silence. Do as Mother says."

"Vanessa, wake up right now."

"I'm up."

"You are sleepy."

"You have a test in an hour. Start getting ready for school."

"Ok."

"You wear a bow. It's so beautiful. I mean you look beautiful."

After the test, you go home. But the test hasn't gone well for you. You got a 75.

"How was the test, Vanessa?"

Dad looks into your empty eyes. "....."

"Vanessa! Tell us your score."

You remain silent, but you can see their patience is waning. So you hand the paper to them.

"Is this what we were hoping for?"

"Mother, I, uh..."

"Show us something we've never seen before."

They look furious into your eyes.

"Victory is your only payment."

After that moment, you know nothing is going to be the same as it was.

You are 16 years old now. You have a brother now. You feel like your parents show more attention to him. Your brother had a test and he got a 50, but it doesn't seem to bother him at all.

"Mother, I'm home!"

"Welcome home, baby. How was the test?"

"Eh... It was good, hehe."

"You can tell me, I will not be mad." (She smiles)

"I got... 50." He is nervous because he knows how bad his parents are on this. He looks sad, but you know he doesn't care.

"It's okay, dear. You will do better on the others."

You are shocked. You think it is not fair.

"But Mother... It is not fair! When I get a score like that, you guys lock me in my room! And..."

"Sssh! Your brother is still young. We don't want to give him some trauma for that reason."

"You... You! Remember when I was 10 and I got a low score? You guys did everything that you could to suffer me? I..."

"I said shut up! That's enough, especially when your brother is here. Go to your room. Nowww!"

You rush to your room and start crying. "It's not fair..."

You keep saying that to yourself.

Some time later, someone enters into your room. You look up and see your brother.

"You're crying? How pathetic. Hehe."

"What did you say?"

"I said you are pathetic? You are crying over a small thing and you didn't realize until now that they clearly love me more than you!"

You are furious. "....."

"Did you understand, now, dog? Hahaaa." Slap

You always wanted to do that to his ridiculous face.

"... Hahaaa. Who is the dog now?"

"Woaaaaa. Mama!" He starts crying.

"What! Hey, don't cry. I'm sorry!"

"What happened in here?"

Your mother sees your brother crying, she becomes angry.

"What did you do to your brother? Why is his face red?"

"He insulted me. I couldn't hold it anymore!"

"Please get out and take some fresh air."

"What?"

"You heard what I said, get out."

"I?...." (Crowd) "Oh my god! Someone call an ambulance! Is she alive?"

You wake up in front of a tree. It has pink leaves and a white trunk.

"Oh, my head? It hurts."

"Oh! A butterfly! It is pretty."

You hear a voice behind you.

"Wait! Please wait."

You turn behind and see your brother.

"Tray? Why are you here?"

"I don't want you to go! And I thought you didn't like butterflies!
Please don't go..."

"....." "....."

"But I think I'm similar to the butterflies because they fly to the sky.
Like me?"

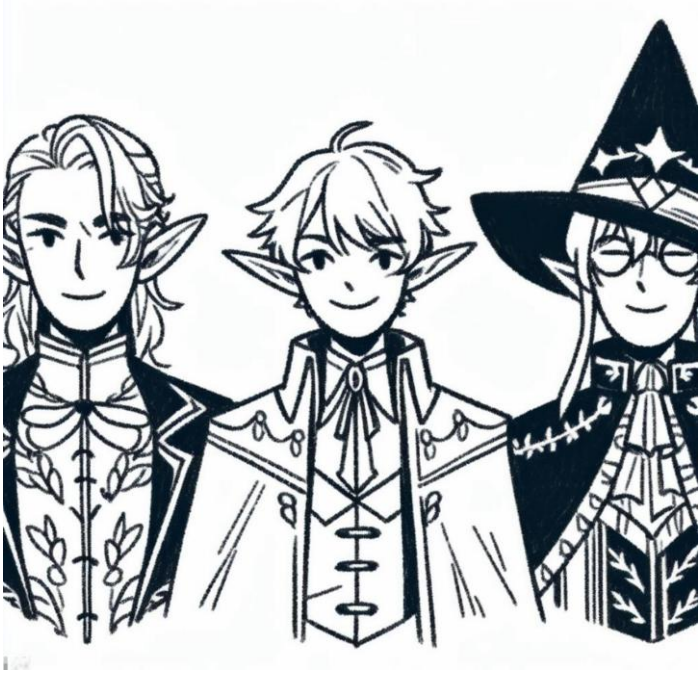
"... Ok then. ..." He is smiling but you can see tears are falling from
his eyes.

"I'm sorry."

You smile at him and continue to follow the butterflies.

ILGIN ELA DÜZGÖREN
7/E

THE WIZARD

Once upon a time, there was a prince named Ege in the village of Samanca. He had a loyal soldier named Mirt and a friendly elf. However, an evil wizard named K1vanç had turned a man into an elf against his will.

“Find the wizard and bring him to me,” commanded the prince.

"Villagers: Yes, sir," replied the people.

"Soldier, go find that wizard and bring him to me. He needs to turn the Elf back into a human," instructed Ege to Mirt.

"Yes, sir," said Mirt.

As they set out to find the wizard, Kivanç was already planning his next move.

"That prince has no chance against me," said the wizard.

But the prince had found a stronger soldier, and it was Mirt's turn to search for the wizard.

"Where can I find this wizard?" wondered Mirt aloud.

"I'm standing right in front of you," said Kivanç.

"Come here. Don't run away," called out Mirt.

"It's your turn now, new elf," shouted Kivanç.

“I'm scared,"said Mirt.

“I caught him. Time to take you to the prince,"said Mirt proudly.

When they took Kivanç to the prince, Ege commanded, “Transform the elf back to human."

"Ok, my prince," reluctantly agreed Kivanç.

As they were about to take Kivanç away, another guard named Ahmet spoke up, "It's time to throw you in the dungeon, wizard."

“It's not possible," protested Kivanç.

And so, the elf was transformed back into a human. The village of Samanca celebrated the return of their friend and the defeat of the evil wizard.

KIVANÇ COŞAR
7/E

UNEXPLAINABLE STORIES

PART 1: TO THE UTOPIA

There were three children, their names are Jane, Carvel and Gloria. This story is from the 2000s. Jane was the oldest, she was so good at inventing something and her full name was "Janette". Carvel was a bookworm, he was so clever and his full name was "Carvel Louis" but he didn't use the "Louis" one. And the youngest, Gloria. She had so sharp teeth and she was only 10 months old! Her full name was "Glorianna". Jane was 14, Carvel was 12 and I said it before, Gloria was 10 months old.

One day, they were going to the sea. The weather wasn't sunny but they didn't mind it. Also, they loved. After the train travel, they went to the seaside and sat on the sand. Jane shaped her hair and looked into Carvel's eyes;

"Do you think it will work?" she said, she was nervous. Carvel smiled to her and said;

"It will work, like all things you invented before." Jane found a rock and gave it to Gloria.

— Gloria, can you make it circle?

— Ayaynaga (It means "Yes" I think..)

Gloria made a perfect circle rock, Jane drew a "X" on it. When she was about to throw it to the sea with her left hand, Carvel stopped her.

— Don't throw it with your left, you're right-handed.

— I know it but I just wanna try my left one.

— You shouldn't risk it, 50% the rock will fall a short distance away.

— Okay, I 'll do what you want.

Both of them smiled and Jane threw it with her right hand. The rock went so far and went deep, deep into sea. Carvel opened the box and an electro-arm popped out. The arm found the place where the rock was and went into the sea, takin' the rock. Carvel and Jane looked happily. After some good time, a man came near to them.

"Are you the Stone siblings?" he asked.

"Yes, what do you want sir?" Carvel said. The man looked sad.

"I'm sorry guys but your parents.. they're angels right now." Jane dropped the rock from her hand.

"I mean, they died."

"We know what it means." Carvel said, his eyes were teary.

"I came here because i must give you to your new warden, and im Mr. Smith. You can call me everytime kids."

"Thank you but we don't want that, i can look after my siblings." Jane said.

Mr. Smith refused and they went their new warden's house. The house looked scary, a man's voice was coming from inside. The man kept saying "Hello." Carvel thought he was trying out what tone of voice to say. The man opened the door.

"Hello, hello and hello." He was scary like his house.

"I'm Count Roger. C for Charismatic, O for One and Only, U for Unstoppable, N for New orphans and T for Thoughtless. I'm an excellent actor, you should know."

"Sorry but we don't know you sir." Jane said and giggled. Count Roger looked annoyed. He got the kids and shut the door onto Mr. Smith's face.

"Be carefull and don't play with me kids, you're here because I want your fortune." Count gave them a to-do list. It was so long.

"Clean the house, repair all rooms, make food at 8 p.m.." and the

other things. They went to their room, it was on the 3rd floor. There was only one bed in their room, the roof was sketchy.

"Ahagyn yagn." Gloria said, she means; "We can't stay here."

"You're right Glorianne, we can't. What are we going to do, Jane?" Carvel said.

"We will make this place Utopia." Jane said, Carvel was surprised and looked at her.

"How?" He asked.

"We can buy some paint and paint the walls, then we'll fix the roof and put carpet on the floor and sleep there while Gloria sleeps in the bed."

"We don't have any money."

"But Count Roger have."

"Do you think he'll give it to us?"

"He should! This place is in a very bad condition." And Count Roger walked in.

"Haven't you started anything? Seriously! Someone should teach these orphans a lesson. I'm going now, take this money, you can use

all of it, but there is nothing more." he said and went away.

Jane didn't understand what had just happened. They took the money and went out, while doin' it their neighbors ran to them. She was such a sweet woman.

"Hi kids! You should be Jane, you're Carvel and you're Gloria you little baby.. aww you're so cute!" They smiled to her.

"Thank you ma'am but who are you and how do you know our names?" Carvel asked.

"I saw it on newspaper, I'm so sorry about what happened to you. I'm Emma, you can call me like that."

"Thank you." Jane said.

"Do you want chocolate?" she asked and she handed Gloria a chocolate. Gloria took it and ate in a second. She was so hungry.

"She is so cute."

"Thank you so much ma'am." Jane said while smilin'.

"Nothing Jane. I hope you're happy with Count."

"Not much. He is bad person we think." Carvel said.

"Really? He is such a so good actor."

"I read so many magazine and book about movies, films and theatre but I never saw him before."

"I know it Carvel, you're real bookworm." she said.

After leaving her, they did their shopping and came back home, first cooked dinner and then painted their room. A few weeks passed like this, and one day Count Roger came and told them that he had good news. They were going to act in his theater play. Jane was going to play his bride, Carvel would play the sailor. But his plan was different. He would marry Jane and got all the money of the kids.

Days passed again, Count made them live a life of torture, they all hated him, and the day of the stage came. They didn't know what would happen. The game was going well. Jane had done a great job, no matter how much she didn't want to. When the wedding scene came, Miss Emma was on stage, she was a real judge.

"Jane Stone, do you accept this man as your husband?" she asked.

"Yes.." Jane said.

"And Count Roger, do you accept this woman to be your wife?"

"Yes!" Count said.

"Then I hereby pronounce you Count and Countess." she said.

What will happen in the next part?

It will continue. or should it?

Do you really want to see this horror?

So, wait for it.

ZEYNEP ELA YAMAÇ
7/G

LIBRARY CLUB

Since I've been born, all things changed in my life. For example my life style or my feelings. But I have one thing never changed in my life. My library friends. They are different from my other friends. We are friends since I was in primary school. Emily, Robert, Joe, Lavender and Liam. I call them "Library friends" because we met in our schools library.

I always liked reading books or writing stories. And when I was 7 years old, I always spend my time in library. I had one teacher. Her name was Alice. She always appreciated my love for literature. She always helped me for my stories. And thanks to her I met my friends. She founded a club called "Literature Club" with my friends and me. And that day I met first with Lavender and Liam. Then others. We couldn't understand but we already were best friends. I can't deny it. They're always with me. Today I'm 19 years old. They are still my friends. Maybe Mrs. Alice died but we are still together because of her. Our school is now just a empty building. Despite that we are still meeting this land. We all of thinking this place reflect of our past.

(Today) I quickly lefted home and first I met with Joe. Then others. The pages full of stories I threw into my bag were making a

rustling sound. When I saw Joe is standing in front of the apple tree, I smiled warmly.

— Hey Joe.

— Hey Lisa. What's up?

— Good, how about you?

— Nothing changed. You know me. Trains and school. I nodded and after a little chat, Lavender joined us. Then Emily, Robert and Liam.

— I found a new book store. Its not far away. Can we go here? said Lavender, she is a fancy like always.

— Would't we discuss these stories?

— We can do this in cafe after we visit bookstore.

What brought us all together was our passion for books and

story. Despite some differences, we were all understanding of each other. In fact, when you look at it this way, everyone in the group symbolized a genre. For example, Lavender is drama, Liam is fanatic, Joe is poetry, Emily is comedy and I am detective.

We would meet on a certain day every week, first read our daily articles to each other, and then continue writing our common story. This has become our tradition for years. When we visited bookstore, we went to cafe and started reading our stories. After that Liam opened the computer and said:

— We are left with the last scene where she walks on the beach.

— Okay guys, if we don't add attraction to this story, I'll throw it away. Joe said with a soft laugh and he took a sip of his coffee.

— I agree, it's very boring. Said Lavender and she sat next to Joe and looked at the computer screen.

— She can remember a traumatic event in the past-

— No it will be a so simple. We need diffrent ways...

— But what is it?

— Actually, it is not easy to remember the past. But then we have to add something to it. I said with a sigh.

— Then write it brilliant girl.

Emily gave computer to me. I started writing. And after, I started reading.

"She had a past that he couldn't get out of her mind no matter how hard he tried. A past that she couldn't decide whether was good or bad. A past full of both traumas and sweet heart-warming memories.

— Stop here. What memories?

— I dont know exactly what I should write.

— Then I guess we need throw it awa-

— No!

— Fine, fine.

After hours passed. We just could write a few words. Then we decided to keep going this on tomorrow. When I went back home, I quickly wear my pyjamas and started writing something. When I feel bored I always write. It makes me better. I

can remember how I was writing until mornings.

(Next day)

I texted Emily to make sure we will meet again but she didn't return my message. And then I texted Joe but he didn't return too. Despite that I left the house I thought at most I'll go back home. Also I have ideas for our common story. When I arrived the cafe, I saw here Lavender.

— Hi Lavender. Could you take answer from Joe or Emily?

— No but I'm sure they are coming.

— Emily and Joe will come together because their house is close to each others.

— Yeah...

After a few minutes despite the meeting time passed, Emily and Joe didn't come. And when the situation was like that, Liam, Lavender and I decided to go back our homes. When I arrived home I thought for a while. Maybe they just felt asleep? Or they didn't have much time to look out their phones. "Sure it can be." I murmured myself. I'm sure I have nothing to worry about.

I cooked for myself pasta to eat and I sat down to couch in

front of the TV. I started changing channels. And I saw the news. The one bus had a traffic accident. The bus went onto the sea route and a huge chaos broke out. Unfortunately, most people on the bus were injured as a result of the accident. A list of the wounded and dead was made. While the injured list was being subtitled on TV, my mind was stuck on the names Emil MCUALLEY and Joe GRANGER.

Weren't they my friends?

I quickly lefted home and went to the hospital. When I arrived at the hospital, Liam and Lavender were already there. I was relieved when both told me that Emily and Joe were okay. We got approval from the doctor and entered their room. Although the two were in different places, they were receiving treatment in the same area.

— You both of scared us! Liam said with a sigh.

— Are you guys okay? He added.

— Yeah we are. Said Emily and Joe approved this.

Then it was late at night. But neither me nor Liam nor Lavender ever left their side. We were worried at the slightest situation, like soldiers guarding the country border. After all this is

the most valuable friendship rule: Friends are there for each other no matter what. Isn't it? Now that it was getting really late, fatigue and anxiety showed up themselves and making sure our bodies are tired because theirs.

When Emily and Joe fell asleep, we were the only ones left. Liam was the first to lie down. When he wrapped himself in his coat and fell asleep in one of the chairs in the hallway, Lavender also fell asleep in the chair next to the window in Joe's room. And, after sitting there for a while, I fell asleep in Emily's room.

It was a bit of a reactionary day for all of us. Still, at the end of the day, we were together again. When I woke up in the morning and saw everyone together and full of hope, it took me back to our memories in primary school. This made me thank both God and Miss Alice for befriending our here.

ADA AKDOĞAN
7/G

geleceğin yazarları
İZMİR MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

SÜLEYMAN ÇEVİK ORTAOKULU

Mayıs - 2024